

BURMESE CLASSIC

ရွှေဒေါင်း

မိမိ

ဤ 'ဝက်နွဲ့' ကို ဦးသန်းမြင့်၊ လင်းလင်းစာပေ(၀၁၀၄၀)၄/၂၉၊ မြဝတီမင်းကြီးလမ်း၊
၁၀ ခိုင်ကုန်း၊ အင်းစိန်က ထုတ်ဝေပြီ။ ဦးကျော်စိန်(ကျောက်စိမ်းအေဘုမိစက်) (၀၂၉၀၉)
အမှတ်-၁၃၊ ၃၃ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့က ပုံနှိပ်သည်။

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

ဇွတ်နာခုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် -

- ပထမအကြိမ် - ---- (ပုဂံ)
- ဒုတိယအကြိမ် - ၁၉၉၁၊ နိုဝင်ဘာလ(ယောမင်းကြီး)
- တတိယအကြိမ် - ၂၀၀၂၊ မတ်လ(ယောမင်းကြီး)
- ကွန်ပျူတာ - သင်္ဂဟ
- စာအုပ်ချုပ် - တင်မောင်ဦး(ယူနိုက်တက်)
- ဖြန့်ချိရေး - လှဘဦး(ယောမင်းကြီး)
- အုပ်ရေး - ၁၀၀၀
- တန်ဖိုး - ၄၀၀ ကျပ်

ယောမင်းကြီးစာပေက ထုတ်ဝေသည်

- ၃၄၆/၁၉ အနောက်ရန်ကင်း၊ ရန်ကုန်။ (ဖုန်း-၅၄၃၃၆၀)
- ၃၁ နှစ်ထပ်ရုံသစ်၊ ဝိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဈေး၊ ပန်းဘဲတန်း၊ ရန်ကုန်။

မျက်နှာဖုံးကို

ပြင်သစ်ပန်းချီဆရာကြီး ဟွန်နရီ အေမိ ဘောနွား မာတီး Henri Emile Benoit Matisse(1869-1951) ၏ မင်ခြစ်ပန်းချီကားကို ဒီဇိုင်းပြုလုပ် ဖော်ပြ ထားပါသည်။

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေပေါ်ပေါက်ရေးသည် မြန်မာနိုင်ငံသားအားလုံး၏ တာဝန်ဖြစ်သည်။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရို။ အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ဆန့်ကျင်ကြ။

နိဒါန်း

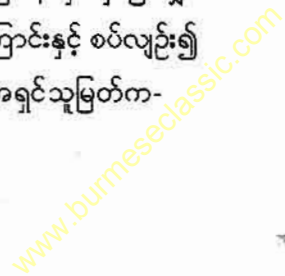
တစ်ခုသော ဝါတွင်းအခါ၌ ကျွန်တော်သည် အချို့သော သူတို့၏ ရံဖန်ရံခါ ဖြစ်ပေါ်မြဲ ဓမ္မတာရှိသည့်အတိုင်း တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့် သတိသံဝေဂကြီးစွာ ရရှိသည်နှင့် အလုပ်မှ အားလပ်ခွင့်သုံးလခံယူ၍ ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး စစ်ကိုင်းတောင်ငူရှိ ကဿပချောင်တွင် ဥပုသ်ရက်ရှည် ဆောက်တည်လျက် ရှိစဉ်တွင် ပါတိမောက္ခ သံဝရသီလ၊ ဣန္ဒြိယ သံဝရသီလ အစရှိသော သီလ လေးပါးတို့နှင့် အလွန်တရာ ပြည့်စုံသဖြင့် သီလဝိသုဒ္ဓိ ဖြစ်လှပေ သော ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးသည် ကျောင်းငယ်တစ်ခုတွင် တစ်ပါး တည်း သီတင်းသုံးနေထိုင်လျက် ကမ္မဋ္ဌာန်းခူတင် အစရှိသည်တို့ကို ကျင့်သုံးဆောက်တည်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်ဖြစ်၍ ယခု ခေတ်ကာလတွင် ဤသို့သော ရဟန်းကောင်း ရဟန်းမြတ်တို့သည်

www.burmeseclassic.com

ဤပုဒ်လှပေစွာကားဟု အောက်မေ့၍ ထိုရဟန်းတော်အား အထူးသဖြင့် ကြည်ညို လေးမြတ်ခြင်း ရှိခဲ့လေ၏။

၎င်းရဟန်းတော်မှာ ဦးခေါင်းဆံပင် တစ်ပင်မျှ မရှိသဖြင့် 'ခေါင်းပြောင်ကိုယ်တော်'ဟု အချို့သောနှုတ်ပေါ့သူတို့က အချင်းချင်း ပြောဆိုလေ့ရှိကြသည်ဖြစ်ရာ ၎င်းကိုယ်တော်အရှင်မြတ်၌ ထူးခြားသော အခြင်းအရာ တစ်ခုမှာ မည်သည့် အချိန်ကာလ၌ဖြစ်စေ မာတုကာမ ဟူ၍ ကျောင်းပေါ်သို့လည်း တက်ခွင့်မရှိ၊ ကျောင်းဝင်းအတွင်းကိုမျှ ဝင်ခွင့်မပြုသည့်အပြင် သီလကိုမျှ မာတုကာမဆိုလျှင် ကိုယ်တိုင်တော် ပေးလေ့မရှိဘဲ အထူးသဖြင့် ကျပ်တည်းစွာ နေထိုင်တော်မူလေ့ရှိ၏။

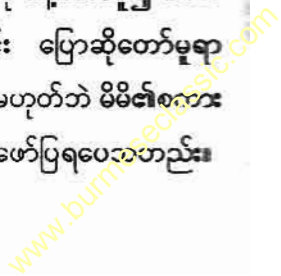
ယင်းကဲ့သို့ မြတ်စွာဘုရား၏ သိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပိုမိုကျပ်တည်းစွာ ကျင့်သုံးဆောက်တည်လျက်ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေလျှင် ကျွန်တော်မှာ '၎င်းရဟန်းတော် အရှင်သူမြတ်သည်ကား အမှန်မုချ အကြောင်းထူး တစ်စုံတစ်ရာ ရှိချေမည်' ဟု ဆင်ခြင် တွေးတောမိသည်ဖြစ်၍ တစ်လကျော်ခန့်မျှ လက်ပွန်းတတီး ဆည်းကပ်၍ ရတနာသုံးပါးနှင့် စပ်လျဉ်းသော စကားတို့ကို ကြားနာနိုးနှောပြီးလျှင် အကျမ်းတဝင် ရှိကြသည့်အခါတွင်မှ ၎င်းအကြောင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အမြင်မျှလောက် လျှောက်ထားမိလေလျှင် အရှင်သူမြတ်က-

“မှန်ပါတယ် ဒကာကြီး၊ မြတ်စွာဘုရားကတော့ မိမိစိတ်သာလျှင် ပဓာနအကြောင်းရင်းဖြစ်ကြောင်းကို ဟောတော်မူပါတယ်။ သို့သော် ဘုန်းကြီးမှာတော့ မာတုကာမဆိုလျှင် အထူးပဲ စိတ်နာ စက်ဆုပ် လောက်အောင် မယုံကြည်နိုင်သောအကြောင်းများ ကိုယ်တိုင်ဒိဋ္ဌ တွေ့ကြုံခဲ့ရလေတော့ ဝေးဝေးကြီးက ရှောင်ရှားမယ်လို့ နဂိုသန္နိဋ္ဌာန် ချခဲ့တဲ့အတိုင်း မိမိသန္နိဋ္ဌာန်မြောက်အောင်သာ ဝေးဝေးက ရှောင်ရှား ရခြင်းဖြစ်ပါတယ် ဒကာကြီး”

ဟု မိန့်တော်မူလေလျှင် ကျွန်တော်မှာ ကိုယ်တော်မြတ်၏ အကြောင်းခြင်းရာကို သိလိုလှသည်ဖြစ်၍ ရင်းနှီးသော ဒကာ တစ်ယောက်ဖြစ်နေသည့်အတိုင်း ထို့ထက် အနည်းငယ်ဖွင့်ဟ၍ မိန့်တော်မူရန် လျှောက်ထားတောင်းပန်တော်မူလေရာ ဘုန်းတော် ကြီးလည်း အတန်ငယ် ဦးခေါင်းကိုပွတ်သပ်ကာ စဉ်းစားဆင်ခြင်ပြီး နောက်-

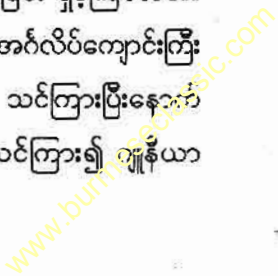
“ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောလဲမပြောဖူးပါဘူး။ ပြောလို့လဲ ကျေးဇူး ရှိမယ် မဟုတ်ပါဘူး။ သို့သော် စကားစပ်မိလို့ရှိမှ ဒကာကြီးသိလိုတဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း ပြောပြရဦးမှာပေါ့ ဒကာကြီး” ဟု မိန့်တော်မူ၍ မိမိ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ အခြင်းအရာတို့ကို ပြန်ပြောင်း ပြောဆိုတော်မူရာ ကျွန်တော်က အရှင်သူမြတ်၏စကားအတိုင်းမဟုတ်ဘဲ မိမိ၏စကား ဖြင့် ဝတ္ထုသွားအတိုင်း အောက်၌ ရေးသားဖော်ပြရပေသတည်း။

အခန်း ၁

မန္တလေးမြို့၊ အနောက်ပြင်၊ ရတနာဘုမ္မိခေါ် ရပ်ကွက်၌ ဆန်စက်ပိုင်
 ဦးဘိုးမင်းနှင့် စက်ပိုင်ကတော် ဒေါ်နှင်းအံ့ဟူ၍ ရှိခဲ့ဖူးသည်ဖြစ်ရာ
 ၎င်းတို့၌ သားသမီးငါးယောက်မျှ ဖွားမြင်ခဲ့သော်လည်း အခြားသော
 သားသမီးတို့သည် ငယ်ရွယ်စဉ်အခါကပင် သေဆုံးကြ၍ နောက်ဆုံး
 မွေးဖြစ်သော မောင်သက်နဲ့ အမည်ရှိ သားယောက်ျားကလေး
 တစ်ယောက်သာလျှင် အဖတ်တင်ခဲ့သည် ဖြစ်လေရကား အမိအဖ
 တို့သည် ငါးဦးသော သားသမီးတို့အပေါ်၌ ချစ်ခင်ရမည့် မေတ္တာ
 တို့ကို တစ်ဦးတည်းသောသား၌သာလျှင် စုပုံချစ်ခင်ရသကဲ့သို့ မိဘ
 နှစ်ဦးလုံးတို့က အသက်မျှမက ချစ်ခင်ကြင်နာခြင်း ရှိခဲ့ကြလေ၏။

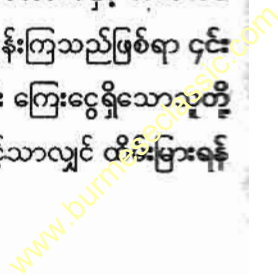
မောင်သက်နဲ့သည် အရွယ်သို့ရောက်လျှင် အင်္ဂလိပ်ကျောင်းကြီး
 များ၌ ၁၀ တန်းမျှ အောင်မြင်သည့်တိုင်အောင် သင်ကြားပြီးနောက်
 ရန်ကုန်မြို့၌ အိုင်အေ အတန်း၌ ဆက်လက်သင်ကြား၍ ဂျူနီယာ

အိုင်အေအတန်းကို အောင်မြင်ပြီးသဖြင့် ဆီနီယာ အတန်းကို တက်ခါစအခါတွင် မန္တလေးမြို့မှ မိဘနှစ်ပါးစလုံး အသည်းအသန် ဖြစ်နေကြောင်းနှင့် ကြေးနန်းစာရရှိသဖြင့် အဆောတလျင် ပြန်လာ ရသည်ဖြစ်ရာ မိမိဆိုက်ရောက်သည့်နေ့၌ပင်လျှင် မိဘနှစ်ပါးစလုံး သည် သင်္ဘော သင်္ဘောတရားကို လွန်ဆန်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ဘဲ သေရွာသို့ လိုက်ပါသွားကြရရှာလေ၏။

မောင်သက်နံသည် မိဘနှစ်ပါးတို့၏ စျာပနကိစ္စကို တင့်တယ် စွာ ဆောင်ရွက်ပြီးနောက် မိမိ၏ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း အင်္ဂလိပ် ပညာကို ဘီအေအတန်း အောင်မြင်သည့်တိုင်အောင် ဆက်လက် သင်ကြားခြင်းမပြုနိုင်ဘဲ ကောလိပ်ကျောင်းမှ နှုတ်ထွက်၍ မိငုတ် မိရင်းဖြစ်သော စပါးပွဲစား အလုပ်နှင့် ဆန်စက် လုပ်ငန်းတို့ကို ဆက်လက်ရွက်ဆောင် လုပ်ကိုင်လျက် ရှိခဲ့လေ၏။

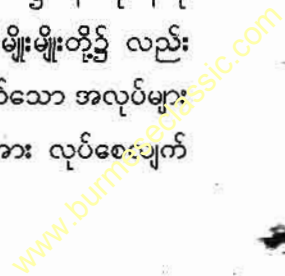
ယင်းကဲ့သို့ လုပ်ကိုင်လျက်ရှိသဖြင့် တစ်နှစ်ကျော်ခန့်မျှရှိခဲ့လျှင် မောင်သက်နံသည် အသက် ၂၀ ကျော် အရွယ်ခန့်တိုင်ရောက်၍ မိမိ၏ ဆွေမျိုးညာတိ များကလည်း အခြေတကျ ရှိစေခြင်းငှာ တင့်တယ်လျောက်ပတ်သော သူငယ်မ တစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ် ထိမ်းမြားရန် အချိန်တော်သင့်ပြီဟု တိုက်တွန်းကြသည်ဖြစ်ရာ ၎င်း ဆွေမျိုးညာတိတို့က လောကဓမ္မတာအတိုင်း ကြေးငွေရှိသောသူတို့ မှာ ကြေးငွေရှိသောသူတို့၏ သားသမီးတို့နှင့်သာလျှင် ထိမ်းမြားရန်

အကြံပေးကြသော်လည်း မောင်သက်နံ့သည် လင်မယားဆိုသည်မှာ မိမိနှစ်သက် စုံမက်သည်ကိုသာလျှင် ပဓာန အကြောင်းရင်းပြု၍ ထိမ်းမြားထိုက်သည်ဟု အယူရှိသည့်အတိုင်း တစ်နေ့သ၌ ပွဲစား ဦးချမ်းသာဆိုသူ၏ တူမတစ်ယောက်နှင့် ထိမ်းမြား မင်္ဂလာ ဆောင်နှင်းကြလေ၏။

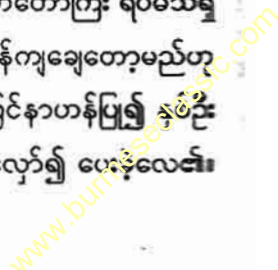
စပါးပွဲစားကြီး ဦးချမ်းသာ၏တူမ ခင်မြကြီးဆိုသူမှာ ပွဲစားကြီး ၏ညီတစ်ယောက်မှ ပေါက်ဖွားခဲ့သော သမီးတစ်ယောက်ဖြစ်လေရာ ခင်မြကြီး၏ဖခင်သည် ငယ်ရွယ်စဉ်အခါကပင် တေလေလုပ်၍ နေပြီနောက် ဇာတ်မင်းသမီးတစ်ယောက်နှင့် နောက်ဆုံးအကြောင်း ဆုံးစည်းမိကြ၍ ခင်မြကြီးငယ်စဉ်ကပင် မိဘနှစ်ဦးလုံး သေဆုံးလေ ရုတား ခင်မြကြီးမှာ ခိုကိုးရာမဲ့ဖြစ်ပြီးလျှင် မိမိ၏ဘကြီး ပွဲစားကြီးကို သာလျှင် အဘကဲ့သို့အောက်မေ့၍ ၎င်းနှင့်အတူတကွ နေထိုင်ခဲ့ရရှာ လေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ ဘကြီးဖြစ်သူ ပွဲစားကြီးနှင့် အတူတကွ နေထိုင်စဉ် တွင် ပွဲကတော်ကြီးသည် မိမိ၏သမီးအရင်းများထက် အဆတစ်ရာ မျှမက လှပတင့်တယ်ခြင်းရှိသော ခင်မြကြီးအပေါ်၌ မနာလိုဝန်တို သော သဘောရှိသည်ဖြစ်၍ အလုပ်ကြမ်း အမျိုးမျိုးတို့၌ လည်း ကောင်း၊ အပျိုမကလေးအရွယ်နှင့် မသင့်မလျော်သော အလုပ်များ တို့သာ လည်းကောင်း တူမဖြစ်သူ ခင်မြကြီးအား လုပ်စေးချက်

အစေခံအရာ၌ ခိုင်းစေခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ညီမဝမ်းကွဲတော်စပ်သူ ကလေးများကလည်း ခင်မြကြီးအား အစ်မကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ညီမကဲ့သို့လည်းကောင်း သဘောမထားဘဲ ကျေးကျွန်ကဲ့သို့သာလျှင် ရိုင်းယုစွာ သဘောထားလေ့ ရှိခဲ့ကြလေ၏။

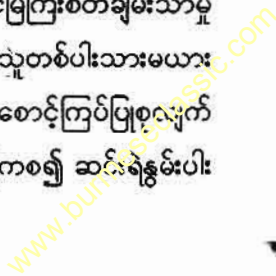
ဘကြီးဖြစ်သူ ပွဲစားကြီးမှာမူ မိမိ အလုပ်အကိုင်၌သာလျှင် ဂရုစိုက်ထုတ်လျက် ရှိရသည်ပြင် မိမိ၏ရှေ့တွင်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ အပြစ်တင်ဖွယ်မရှိစေရန် ပြင်ဆင်လျက်ရှိကြသည်ဖြစ်သောကြောင့် ထိုအကြောင်းတို့ကို မသိရှိဘဲ နေခဲ့လေသည်။ မောင်သက်နံ့မှာမူ ၎င်းအိမ်သို့ အကြိမ်များစွာ ဝင်ထွက်သွားလာလေ့ရှိသည် ဖြစ်၍ ပွဲကတော်ကြီး၏ ကိုယ်ချင်းမစာနာသော သဘောကိုလည်းကောင်း၊ သားရင်း သမီးရင်းတို့၏ မိုက်ရိုင်း စော်ကားသည့် အဖြစ်ကို လည်းကောင်း မျက်မြင်ဒိဋ္ဌ တွေ့ရှိရသည်ဖြစ်သောကြောင့် ပထမ၌ ခင်မြကြီးအပေါ်တွင် နှမအရင်းကဲ့သို့ သနားကရုဏာ ကြီးစွာဖြစ်ခဲ့ ပြီးလျှင် ခင်မြကြီး၏ရုပ်အဆင်းမှာ လွန်မင်းစွာ ချောမောပြေပြစ်ခြင်း ရှိလေရကား နောက်ဆုံး၌ ကရုဏာအဖြစ်မှသည် မေတ္တာအဖြစ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့လေ၏။ ၎င်းအခြင်းအရာကို ပွဲကတော်ကြီး ရိပ်မိသိမ့် ခဲ့လေလျှင် ခင်မြကြီးအတွက် မိမိအပေါ်၌ ဝန်ကျချေတော့မည်ဟု အောက်မေ့၍ ခင်မြကြီးအား ရှေးကထက်ကြင်နာဟန်ပြု၍ နှစ်ဦး နှစ်ဝ ဆုံစည်းဖို့အရေးကို မိမိကပင် အတွင်လှော်၍ ပေးခဲ့လေ၏။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် မောင်သက်နဲ့နှင့် ခင်မြကြီးတို့မှာ တစ်ဦးကို တစ်ဦး ချစ်ခင် စုံမက်ကြောင်း ဖွင့်ဟ ပြောဆိုပြီးသည့်နောက် ရက်ပေါင်း အနည်းငယ် အတွင်း၌ပင် တစ်စုံတစ်ရာ အနှောင့် အယှက် အတန်အကွက်မရှိဘဲ လက်ထပ်မင်္ဂလာဆောင်နှင်းခြင်း ဖြခဲ့ကြလေသည်။

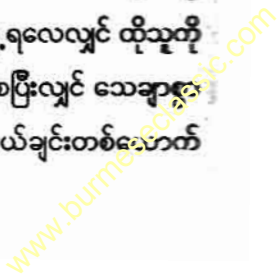
ခင်မြကြီးသည် မောင်သက်နဲ့အိမ်သို့ လိုက်ပါလာစဉ်အခါ တွန့်ပိတို့သိရှိရသည့်အတိုင်း ဥစ္စာကြေးငွေဟူ၍ ပြောပလောက် အောင် ပါရှိသည် မဟုတ်သော်လည်း မောင်သက်နဲ့မှာ ကြေးငွေ အင်အားနှင့် ပြည့်စုံပြီးဖြစ်သဖြင့် သူငယ်မ၏ ရုပ်အဆင်းကိုသာလျှင် နှစ်သက်ရင်း ဖြစ်လေရကား ကောင်းမွန်စွာ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်လျက် မိမိ၏မယားအား လက်ဝတ်လက်စား အပြည့်အစုံတို့ကို ဝယ်ယူ ဆင်ယင်စေပြီးလျှင် ဖျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ နေထိုင်လျက် ရှိခဲ့ကြလေ၏။

ကာလ အတန်ကြာလတ်သော် ခင်မြကြီး၌ သားယောက်ျား တလေးတစ်ယောက် ဖွားမြင်လေရာ မောင်သက်နဲ့မှာ မိမိမယား အပေါ်၌ ရှေးကထက်ပင် ကြင်နာချစ်ခင်ခြင်း တိုးတက်ခဲ့ပြီးလျှင် အရာရာမျိုးတို့၌ မယား၏အလိုသို့လိုက်၍ ခင်မြကြီးစိတ်ချမ်းသာမှု ကိုသာလျှင် မိမိ၌ ဝတ္တရားရှိလေသည့်အလား သူတစ်ပါးသားမယား တို့ထက် မလှလျှင်လှပအောင် အစဉ်မပြတ် စောင့်ကြပ်ပြုစုလျက် ရှိခဲ့လေ၏။ ခင်မြကြီးမှာလည်း မိမိမှာ ငယ်စဉ်ကစ၍ ဆင်းရဲနွမ်းပါး

သော အမိအဖတို့နှင့် နေထိုင်ခဲ့ရသည့်ပြင် ကြီးပြင်းသည့်အခါ၌ လည်း ပွဲကတော်ကြီးနှင့်တကွ ၎င်း၏သားသမီးတစ်စုတို့ နှိပ်စက် ကလူပြုမှုခြင်း၊ မထိမဲ့မြင်ပြုခြင်း အစရှိသည်တို့ကို ခံခဲ့ရပြီးနောက် မောင်သက်န့်နှင့် ထိမ်းမြားလက်ထပ်ပြီးသည့်အခါကျမှ ငရဲပြည်မှ သတ္တဝါတစ်ဦး နတ်ရွာသို့ရောက်ရသည့်အလား မိမိ၏ လင်သား အား အလွန်တရာအားထား၍ ကျေးဇူးလည်း အထူးကြီးလှပါ ကြောင်းနှင့် ရံဖန်ရံခါ ပြောဆိုလေလျှင် မောင်သက်န့်မှာ မိမိ၏ မယား၌ လွန်စွာအားရ၍ မိမိမှာ ချစ်ခင်ရကျိုး နပ်ပေပြီ၊ ပြုစု စောင့်ရှောက်ရကျိုးနပ်ပေပြီဟု ဝမ်းသာအားရ ရှိလှပေ၏။

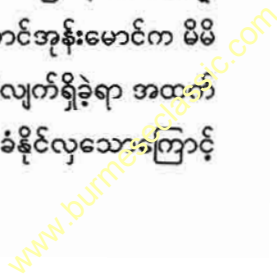
သားငယ် ဖွားမြင်ပြီးသည့်နောက် တစ်လခန့်မျှကြာရှိလေလျှင် တစ်နေ့သော ညနေခင်းအချိန်၌ မောင်သက်န့်သည် မိမိ၏နေအိမ် ရှိရာ စိန်ပန်းရပ်ကွက်မှ မိမိ၏အလုပ်တိုက်နှင့် ဆန်စက်ရှိရာ ရတနာ ဘုမ္မိရပ်ကွက်သို့ မြင်းရထားတစ်စီးနှင့် ထွက်လာခဲ့ရာ မလွန် ဈေးဟောင်း အနီးသို့ ရောက်လေလျှင် ပုလိပ်တစ်ယောက်သည် ခေါင်းပေါင်းအင်္ကျီအဝတ်အစားတို့ ဖရိုဖရဲ ဝတ်ဆင်လျက်ရှိသော လူတစ်ယောက်ကို အတင်းဆွဲငင်လျက် လမ်းတစ်လျှောက်၌ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်နေသည်ကို မြင်တွေ့ရလေလျှင် ထိုသူတို့ ငါမြင်ဖူးသည်ဟု အောက်မေ့၍ ရထားကိုရပ်စေပြီးလျှင် သေချာစွာ ကြည့်ရှုသည်တွင် မိမိနှင့် ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်

ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည်နှင့် ပုလိပ်အား အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းရာ ပုလိပ်က ထိုသူကို မူးယစ်မှုဖြင့် ဖမ်းဆီးလာခဲ့ရကြောင်း နှင့် ပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခါ မောင်သက်နွဲ့သည် ဌာနာသို့ ရောက်အောင် မိမိ ကိုယ်တိုင် မြင်းရထားနှင့်လိုက်၍ ပို့ပါမည်ဟု ပုလိပ်သားအားပြော၍ အရက်မူးနေသူနှင့် ပုလိပ်သားတို့ကို မြင်းရထားနှင့် တင်ဆောင် ခေါ်ခဲ့၍ လူစုကွဲရာသို့ ရောက်သောအခါ မောင်သက်နွဲ့က ထိုသူ သည် မိမိ၏သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း၊ နောက်နောင်ကို လည်း ဤကဲ့သို့မဖြစ်စေရန် မိမိကပင် တာဝန်ခံပါမည့်အကြောင်းနှင့် ပုလိပ်သားအား တောင်းပန်ပြောဆိုပြီးလျှင် ငွေစက္ကူတစ်ဆယ်တန် နှစ်ချပ်ကို ပုလိပ်သား၏ လက်တွင်းသို့ အတင်းထည့်၍ ရထားကို ရပ်စေရာ ပုလိပ်သားလည်း ရထားပေါ်မှ ဆင်းသွားလေ၏။

ထို့နောက် မောင်သက်နွဲ့သည် မိမိ၏အလုပ်တိုက်သို့ မသွား သေးဘဲ မြင်းရထားကို စိန်ပန်းရပ်သို့ အခြားလမ်းဖြင့် လှည့်၍ မောင်းနှင်စေပြီးလျှင် အိမ်သို့ရောက်လာကာ သူငယ်ချင်း အရက်မူး အား ရေမိုးချိုးစေ၍ အဝတ်အစားများ လဲလှယ်စေပြီးနောက် အကျိုး အကြောင်းကိုမေးမြန်းရာ ကျောင်းနေဖက် မောင်အုန်းမောင်က မိမိ မှာ သူငွေဘဏ်၌ စာရေးအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်လျက်ရှိခဲ့ရာ အထက် ဘိုက မတရားသဖြင့် နှိပ်စက်သည်ဖြစ်၍ မခံနိုင်လှသေးကြောင့်

ခုခံပြောဆိုမိသည်တွင် အလုပ်ပြုတ်၍ သွားသည် ဖြစ်သောကြောင့် စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ပြုမိပြုရာ သောက်စားမူးယစ်မှုကို ပြုမိပါကြောင်းနှင့် သနားစဖွယ် ပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခါ မောင်သက်နံ့သည် လူတစ်ဖက်သားအပေါ်၌ သနားညှာတာတတ်သော စိတ်သဘောရှိခဲ့သည့်ပြင် ကျောင်းနေစဉ် အခါကလည်း ထိုသူနှင့် အတန်ငယ် ချစ်ကျွမ်းဝင်ခဲ့ဖူးသည် ဖြစ်သောကြောင့် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူသည် ကောင်းမွန်စွာ နေထိုင်မည် ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် အလုပ်အကိုင်ဆိုသည်မှာ မိမိကပင် ရှာကြံ၍ ပေးမည့်အပြင် အလုပ်အကိုင် မရှိသေးသည့်အခါ၌လည်း မိမိ၏အိမ်၌ပင် မိမိနှင့် အတူတကွ စားသောက်နေထိုင်၍ ဝတ်အတူ၊ စားအတူ၊ သွားအတူ၊ လာအတူ နေထိုင်ပါမည့်အကြောင်းနှင့်ပြောဆိုလေလျှင် မောင်အုန်းမောင်သည် လွန်စွာကျေးဇူးတင်ပါကြောင်းနှင့် ပြောဆိုလေ၏။

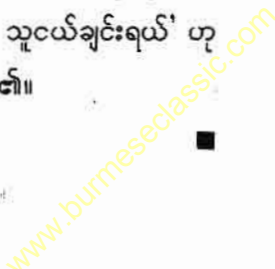
ယင်းကဲ့သို့ အတူတကွ နေထိုင်ကြ၍ တစ်လခန့်မျှရှိလျှင် မောင်အုန်းမောင်သည် လူမှုရေး၌ အလွန်တရာ ကျွမ်းကျင်ပါးနပ်သောလူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အပြင် စကားအရာ၌ လိမ္မာချေငြင်းရှိသည် ဖြစ်သောကြောင့် လင်ဖြစ်သူနှင့်လည်း အလိုက်အထိုက်၊ မယားဖြစ်သူကိုလည်း လိုက်လျောဆက်ဆံတတ်သည် ဖြစ်သောကြောင့် အထူးသဖြင့် ချစ်ကျွမ်းဝင်လျက် ကြင်နာသနားခြင်း နို့ဥာလေ၏။

www.burmeseclassic.com

ယင်းကဲ့သို့ ရှိနေကြစဉ် မောင်သက်နွဲ့လည်း သူငယ်ချင်းဆိုသည် မှာ ဆွေမျိုးညာတိ မဟုတ်သဖြင့် မိမိ၏အိမ်၌ အချီးအနှီး နေထိုင် စားသောက်၍ ရက်လကြာသော် မိမိအပေါ်၌ အားနာရှာချေတော့ မည်။ မိမိကပင် အကယ်၍ ကြည်ဖြူစေကာမူ မိန်းမတို့မည်သည်မှာ များသောအားဖြင့် ဝန်တိုတတ်ချေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ငါသည် မောင်အုန်းမောင်အား အလုပ်မရှိ ကပ်စား ယပ်စားဖြင့် မနေစေဘဲ ငါ၏ဆန်စက်၌ မန်နေဂျာအလုပ်ကို ပေးအံ့ ဟု ကြံစည်၍ မောင်အုန်းမောင်နှင့် တိုင်ပင်ရာ မောင်အုန်းမောင် လည်း ထိုသို့ချီးမြှင့်ခဲ့ပါမူ သူငယ်ချင်း၏ ကျေးဇူးကို ဘယ်သော အခါမျှ မမေ့နိုင်တော့မည့် အကြောင်းများနှင့် ပြောဆိုလေ၏။

ထို့နောက် လခကြေးငွေအတွက်ကို စဉ်းစား ဆင်ခြင်ကြရာ မောင်အုန်းမောင်မှာ တစ်လလျှင် ၁၀၀ ကျပ် ရမည့်အပြင် မောင်သက်နွဲ့နှင့်ပင် အတူတကွနေထိုင်စားသောက်၍ မောင်သက်နွဲ့ ၏မော်တော်ကား၊ ရထားပိုင် အစရှိသည် တို့ကိုလည်း ကိုယ်ပိုင် ပစ္စည်းကဲ့သို့ မခြားမနား အလားတူစွာ အသုံးပြုနိုင်ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုသဖြင့် မောင်အုန်းမောင်က ‘သူငယ်ချင်း ကျေးဇူးကိုတော့ တစ်သက်မှာဖြင့် ဆပ်လို့ မကုန်နိုင်ပါဘူး သူငယ်ချင်းရယ်’ ဟု ပြောဆိုပြီးလျှင် အလုပ်ကို လက်ခံလိုက်လေ၏။

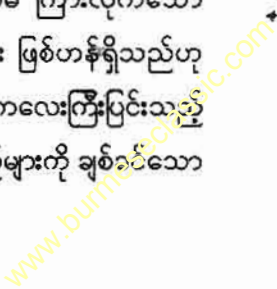
အခန်း ၂

ယင်းကဲ့သို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့ အတူတကွ လုပ်ကိုင်နေထိုင် လျက်ရှိကြသဖြင့် တစ်နှစ်ကျော်ခန့်မျှရှိလေလျှင် မောင်အုန်းမောင် သည် မိမိ၏ ကြီးပွားရေးကို အစဉ်မပြတ် ဂရုစိုက်လျက်ရှိသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ နေရာတိုင်း၌ မောင်သက်နဲ့ စိတ်ကျေနပ်လောက်အောင် အလုပ်ဝတ္တရားတို့ကို မပျက်မကွတ် ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်သည် ဖြစ်သောကြောင့် မောင်သက်နဲ့ကလည်း အလွန်တရာ ယုံကြည်စိတ်ချပြီးလျှင် နေရာတိုင်း၌ပင် မျက်နှာလွဲခဲ့ ရပေ၏။

မောင်အုန်းမောင်သည် လူပါးလူနပ် တစ်ယောက် ဖြစ်သည့် အတိုင်း မောင်သက်နဲ့၏ သားကလေးအားလည်းကောင်း၊ မယား ဖြစ်သူ ခင်မြကြီးအားလည်းကောင်း အထူးသဖြင့် ကြင်နာချစ်ခင် သည့်အနေဖြင့် ကိစ္စကြီးငယ်တို့ကို ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင် ပေးခဲ့သည်

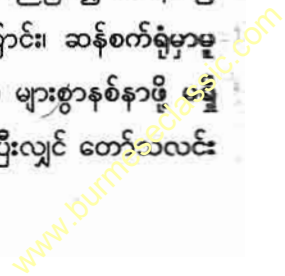
ဖြစ်ရာ မောင်သက်နဲ့လည်း 'ငါ၏သူငယ်ချင်းသည် ဝတ္တရားကို ကောင်းစွာနားလည်သူဖြစ်၍ ငါ့တွင်မျှမကသေး၊ ငါ၏သားမယား အားလည်း မောင်အရင်းတမျှ အရေးယူလှရှာပေသည်' ဟု ဝမ်းတွင်း၌ များစွာနှစ်သက်အားရခြင်း ရှိခဲ့လေ၏။

တစ်နေ့သ၌ မောင်သက်နဲ့သည် မောင်အုန်းမောင်နှင့်အတူ အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက်ရန် အိမ်မှထွက်ခွာ၍ လာကြစဉ် မောင်သက်နဲ့က မိမိမယားသည် မယားဝတ်ငါးပါးတို့နှင့် ကောင်းစွာ ညီညွတ်သည်ဖြစ်သောကြောင့် အဆင်းရောအချင်းပါ ပြည့်စုံရှာပေ သည့်အကြောင်းများကို ချီးမွမ်းပြောဆိုလေလျှင် မောင်အုန်းမောင်က 'မှန်ပါတယ် ကိုသက်နဲ့၊ ခင်မြကြီးကတော့ ခြောက်ပြစ်ကင်း သဲလဲစင် ပါပေပဲဗျာ'ဟု ပြောလိုက်သည်တွင် မောင်သက်နဲ့သည် သူငယ်ချင်း ၏လေသံကို မကြိုက်သဖြင့် မျက်နှာကဲကိုကြည့်လိုက်ရာ မောင်အုန်း မောင်လည်း မျက်နှာထားတစ်မျိုးပြင်၍ ခင်မြကြီး၏ လိမ္မာရေးခြား ခွဲကြောင်း၊ လင်သားအပေါ်၌ ကြင်နာမြတ်နိုးခြင်း ရှိကြောင်းများကို ဗျက်နှာထားတည်တည်နှင့် ချီးမွမ်းပြောဆိုသည် ဖြစ်သောကြောင့် မောင်သက်နဲ့က လှောင်ပြောင်သလို မိမိပထမ ကြားလိုက်သော လေသံသည် မိမိ၏စိတ်၌သာလျှင် ထင်ရခြင်း ဖြစ်ဟန်ရှိသည်ဟု အောက်မေ့ပြီးလျှင် မိမိ၏မယားနှင့်တကွ သားကလေးကြီးပြင်းသည့် အခါ၌ မည်ကဲ့သို့ မိမိစိတ်၌ ကြံရွယ်ချက်ရှိသည်များကို ချစ်ခင်သော

မိဘတို့၏ဓမ္မတာအတိုင်း မငြီးနိုင်လောက်အောင် သူငယ်ချင်းအား တိုင်ပင် ပြောဆိုလျက် ရှိလေ၏။ ထိုကဲ့သို့ ပြောဆိုသည့်အခါ မောင်အုန်းမောင်သည် ဝမ်းတွင်း၌ကား မိမိ၏ ကျေးဇူးရှင် မောင်သက်နဲ့ အပေါ်၌ မနာလိုဝန်တိုသောစိတ် ရှိသော်လည်း ပြင်ပ ၌ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိသည့် လက္ခဏာနှင့် ကလေးကြီးပြင်းသည့် အခါ၌ မည်သည့်ပညာမျိုးကို သင်ကြားပေး၍ မည်သည့်အလုပ် အကိုင်မျိုး၌ လုပ်ကိုင်စေအပ်သည့် အကြောင်းများကို အကြံပေး ဉာဏ်ပေး ပြုလုပ်လေ့ရှိပေ၏။

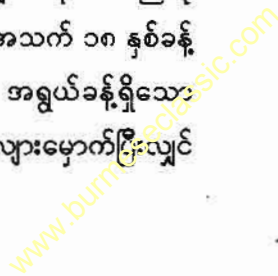
သားငယ်ကလေး သုံးနှစ်သားအရွယ်ခန့်ရှိလေလျှင် တစ်နေ့သ၌ မောင်သက်နဲ့သည် မိမိသားမယားအား အပျင်းပြေစေခြင်းငှာ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးရှိ ပတ္တမြားစေတီပွဲတော်သို့ သွားရောက်ရန် စီမံ ကြသည်ဖြစ်ရာ မောင်အုန်းမောင်က မိမိမှာ စက်ရုံ၌ အလုပ်များ ကိုသာ ကြပ်မတ်၍ နေရစ်ပါမည်ဟု ပြောသော်လည်း မောင်သက်နဲ့ မှာ သားမယားနှင့်တကွ သူငယ်ချင်းမပါခဲ့လျှင် မိမိမှာ မည်သည့် ပျော်ပွဲမှာမှ ပျော်ရွှင်ခြင်းငှာ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ မောင်အုန်းမောင် မှာလည်း အလုပ်၌ စီမံရသည်မှာ ပင်ပန်းလှသည်ဖြစ်၍ အပန်းပြေ စေခြင်းငှာ မိမိတို့နှင့်အတူ လိုက်ပါသင့်ကြောင်း၊ ဆန်စက်ရုံမှာမှ နှစ်ရက်သုံးရက်ခန့် ပိတ်ထားရုံမျှဖြင့် မိမိမှာ များစွာနစ်နာဖို့ မရှိ ကြောင်းများနှင့် ပြောဆို၍ အတင်းခေါ်ငင်ပြီးလျှင် တော်သလင်း

သပြည့် အဖိတ်နေ့နံနက်စောစော၌ပင် မီးသင်္ဘောနှင့် ပတ္တမြား
စေတီ ဘုရားပွဲတော်သို့ သွားရောက်ကြလေ၏။

စစ်တိုင်းတောင်ရိုးသို့ ရောက်ကြလျှင် သင့်တင့်လျောက်ပတ်
သော ဇရပ်တစ်ဆောင်၌ တည်းခို၍ ချက်ပြုတ်စားသောက်ကြပြီး
နောက် မရောက်ဖူးသေးသော စေတီပုထိုး အစရှိသည်တို့သို့ အတူ
ထကွ သွားရောက် ဖူးမြော်ကြပြီးလျှင် မောင်အုန်းမောင်နှင့်
မောင်သက်နံတို့သည် ခင်မြကြီးတို့သားအမိနှစ်ယောက်ကို တပည့်
များနှင့် ဇရပ်တွင်ထားခဲ့၍ ချောင်များသို့ လှည့်လည်ကြည့်ရှုလေရာ
ထစ်ခုသော ချောင်သို့ရောက်လျှင် ဇရပ်တစ်ဆောင်၌ လူတစ်စုတို့
သည် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ကြရလေ၏။
ထိုအခါ မောင်သက်နံတို့လည်း အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းရာ
ယခုပင်သေဆုံးသော သူငယ်မတစ်ယောက်၏ အလောင်းကို ၎င်း၏
ရည်းစားက ခေါင်းမသွင်းရဟု ပွေ့ဖက်၍ထားသဖြင့် ပြော၍လည်း
မရ အတင်းလုယက်၍လည်း မနိုင်နိုင်အောင်ရှိနေကြောင်းများဖြင့်
လူတစ်စုက ပြောဆိုကြလေ၏။

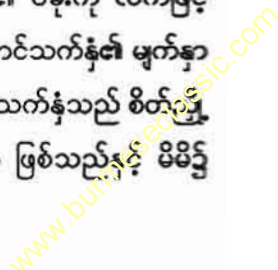
ထိုအခါ မောင်သက်နံသည် မိမိပြောလျှင် ရပါစေမည်ဟု
ပြော၍ ဇရပ်ပေါ်သို့ တက်သွားကြည့်ရှုရာ အသက် ၁၈ နှစ်ခန့်
ရှိသော သူငယ်တစ်ယောက်သည် ၁၆ နှစ် အရွယ်ခန့်ရှိသေး
သူငယ်မတစ်ယောက်၏အလောင်းပေါ်၌ အလျားမှောက်ပြီးလျှင်

လည်ပင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အတင်းဖက်လျက် မိမိခြေတို့ဖြင့် အလောင်းကို ကျပ်တည်းစွာ ခြေကလိမ်ချိတ်ပြီးနောက် မိမိမျက်နှာကို သူငယ်မရင်ခွင်၌ အတင်းကပ်လျက် ငြိမ်သက်စွာရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ထိုအခါ မောင်သက်နံ့လည်း အလောင်းအနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ သူငယ်၏ပခုံးကို လက်ဖြင့် တို့လိုက်ရာ သူငယ်သည် မောင်သက်နံ့၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်မျှ မော်၍ကြည့်ပြီးနောက် ရှေးကကဲ့သို့ ကျပ်တည်းစွာ ကပ်မြဲတိုင်း ကပ်ထားပြန်လေ၏။

၎င်းနောက် မောင်သက်နံ့သည် အသက်မရှိသည့် အလောင်းကို ပွေ့ဖက်ထားသော်လည်း မည်သို့မျှ အကျိုးမရှိသည့်အကြောင်းကို ပြောပြသော်လည်း သူငယ်သည် မော်၍တောင် မကြည့်ဘဲ 'ကျွန်တော့် ကြည်ကြည် အသက်မရှိဘူးလို့ ဘယ်သူ ပြောသလဲ၊ ကြည်ကြည် ဘယ်တော့မှ မသေဘူး၊ ကျွန်တော်လဲ ဘယ်တော့မှ မသေဘူး၊ ခင်ဗျားတို့က သေတယ်ထင်ရင် နှစ်ယောက်စလုံး မြှုပ်လိုက်ကြဗျာ။ ကျွန်တော်ကတော့ ကြည်ကြည်နဲ့ ဘယ်တော့မှ မခွဲဘူး' ဟု ပြောလေ၏။

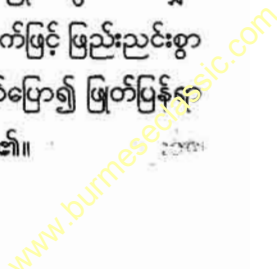
ထိုအခါ မောင်သက်နံ့သည် သူငယ်၏ ပခုံးကို လက်ဖြင့် ဖြည်းညင်းစွာ တို့လိုက်ပြန်ရာ သူငယ်သည် မောင်သက်နံ့၏ မျက်နှာကို မော်၍ကြည့်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မောင်သက်နံ့သည် စိတ်ညှို့ခြင်း အတတ်၌ လေ့ကျက်ဖူးသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်နှင့် မိမိ၌

ရွှေသမ္မု စိတ်ဓာတ်ကို မျက်လုံးမှာချည်း တည်စေလျက် သူငယ်၏ မျက်လုံးကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ရာ သူငယ်သည် ရှေးကကဲ့သို့ ပြန်၍ မငဲ့နိုင်ဘဲ မောင်သက်နွဲ့၏မျက်နှာကို စိုက်ငေးကာ ကြည့်နေရ လေ၏။

ထိုအခါ မောင်သက်နွဲ့က 'စေ့စေ့ကြည့်နော်၊ စေ့စေ့ကြည့်၊ မကြည့်ပါဘူး ဆိုပေမယ့်လဲ မနေနိုင်ဘူးမောင်၊ ကျုပ်ကို စေ့စေ့ ပါအောင် ကြည့်ရတော့မှာပဲ' ဟုပြောသဖြင့် သူငယ်လည်း မိနစ် တစ်ဝက်ခန့်မျှ စေ့စေ့ကြည့်၍ ရှိနေလျှင် မောင်သက်နွဲ့သည် သူငယ်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ဖြည်းညင်းစွာကိုင်၍ 'လက်ဖျားများကလဲ အားမရှိရာပဲကလား၊ ကြည့်ပါဦးတော့ဗျာ၊ ပျော့လို့နေပြီ။ အားစိုက်ပြီး ဖက်လို့တောင် မမြဲနိုင်တော့ပါပဲကလား။ လက်ထဲမှာ အားမရှိတော့ ဘူး၊ လုံးလုံးအားမရှိတော့ဘူး' ဟု ပြောရင်းဆိုရင်း သူငယ်၏ လက်ဖျားကို ဖြည်းညင်းစွာ ဖြေလေရာ သူငယ်၏ လက်တို့မှာ အိပ်ပျော်၍ နေသောသူ၏ လက်များကဲ့သို့ မောင်သက်နွဲ့ ပြုပြင် လိုက်တိုင်း လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။

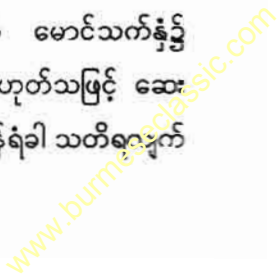
လက်တို့သည် အလောင်း၏လည်ပင်းမှ ပြုတ်သွားလေလျှင် မောင်သက်နွဲ့သည် သူငယ်၏ခြေဖျားများကို လက်ဖြင့် ဖြည်းညင်းစွာ ကိုင်တွယ်၍ ရှေးနည်းအတူ နှုတ်မှတတ်တတ်ပြော၍ ဖြုတ်ပြန်ရာ ခြေတို့မှာလည်း အလောင်းမှ ပြုတ်လာခဲ့လေ၏။

၎င်းနောက် မောင်သက်နံ့သည် ရှေးနည်းအတူ စေ့စေ့ကြည့်လျက် 'ကြည်ကြည်ကလေး ပုပ်ရှာပြီကော၊ ကြည့်စမ်းပါ၊ ပါးစပ်ကလည်း အရေတွေထွက်လို့၊ ဘုရား ဘုရား၊ ဝမ်းဗိုက်ကလည်း ပုပ်ပြီး လောက်ကောင်တွေတောင် ထွက်နေပါပြီကော၊ လောက်တွေ တက်ကုန်မယ်၊ ဖယ်စမ်းမောင်၊ ဖယ်စမ်း' ဟု ပြောလေလျှင် ထိုသူငယ်သည် အိပ်ရာမှနိုး၍ လွတ်လိုက်သောသူကဲ့သို့ ကယောင်ချောက်ချားနှင့် ထသွားလေရာ အနီးရှိ သုဘရာဇာ တို့ကလည်း ကာလဝမ်းရောဂါဖြစ်၍ သေသောအလောင်းဖြစ်သဖြင့် ချက်ချင်းပင် ခေါင်းသွင်း၍ သုဿာန်သို့ ဆောင်ယူသွားကြလေ၏။

၎င်းနောက် မောင်သက်နံ့နှင့် မောင်အုန်းမောင်တို့သည် မိမိတို့ ဇရပ်သို့ ပြန်လာကြရာ မောင်သက်နံ့သည် ဝမ်းရောဂါဖြစ်သည့် အလောင်းကို မိမိ၏လက်နှင့် ထိမိခဲ့သည်ဖြစ်သောကြောင့် မိမိ၏ သားနှင့်မယားတို့အား ကူးစက်မည်ဟု စိုးရိမ်သည်ဖြစ်၍ မြစ်ဆိပ်သို့ သွား၍ ရေချိုးပြီးမှ ဇရပ်သို့ပြန်အလာတွင် လမ်းခရီး၌ အလွန်တရာ ချိနဲ့လှသည်ဖြစ်၍ တစ်ချက်တစ်ချက် ယိမ်းယိုင်သွားပြီးလျှင် ဇရပ်သို့ပင် အနိုင်နိုင် ပြန်ခဲ့ရလေ၏။

ဇရပ်သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မောင်သက်နံ့၌ ဝမ်းရောဂါ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့လေရာ မြို့ကြီးပြကြီး မဟုတ်သဖြင့် ဆေးဆရာဝန်တို့နှင့် ကြပ်မတ်ကုသခြင်းမရှိဘဲ ရံဖန်ရံခါ သတိရလျက်

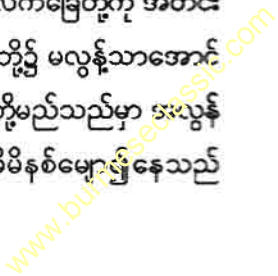
ရဲဖန်ရဲခါ သတိလစ်ပြီးလျှင် သတိရသည့် အခါတိုင်း မယားနှင့်
 တလေးတို့ကို မိမိအပါးသို့မလာစေရန် မောင်းနှင်လျက်ရှိလေ၏။
 ယင်းကဲ့သို့ နှစ်နာရီကျော် သုံးနာရီခန့်မျှ အလူးအလဲခံရပြီးနောက်
 ဖောင်သက်နံ့သည် မိမိမယားနှင့်သားတို့၏ အမည်ကို နှုတ်မှရေရွတ်
 ပြောဆိုရင်း နစ်မျော၍ သွားလေ၏။

အခန်း ၃

မောင်သက်နှံသည် နစ်မျောရာမှ လည်လာသဖြင့် မျက်စိဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ မှောင်အတိဖြစ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရသည့်အပြင် မိမိ၏ခံတွင်းတွင် မာကျောသော အဝိုင်းငယ်တစ်ခုကို လျှာနှင့်စမ်းမိသဖြင့် မှုတ်၍ ထုတ်လိုက်သောအခါ မိမိမျက်နှာအနီး တစ်စုံတစ်ခုသော အရာဝတ္ထုနှင့် ထိမှန်သည်ဖြစ်၍ 'တောက်'ခနဲ မြည်သောအသံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

၎င်းနောက် မိမိလက်ခြေတို့ကို ပြင်မည်ပြုသည့်အခါ ခြေမကြီး၊ လက်မကြီးနှင့် ချည်နှောင်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရှိလေရကား မောင်သက်နှံသည် ပြင်းပြစွာတုန်လှုပ်လျက် လက်ခြေတို့ကို အတင်း ရုန်း၍ ဆန့်တန်းလိုက်ရာ အရပ်လေးမျက်နှာတို့၌ မလွန်သာအောင် ကာရံလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရှိရလေလျှင် စိတ်တို့မည်သည်မှာ အလွန် တရာ လျင်မြန်လှသည် ဖြစ်သောကြောင့် မိမိနစ်မျော၍ နေသည်

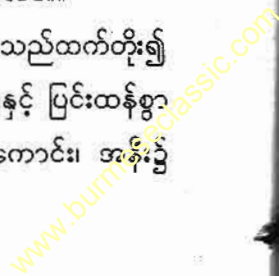

ကိုပင် သေသည်မှတ်ထင်၍ အလောင်းပြင်ဆင်ပြီးလျှင် ခေါင်းသွင်း
 ထားခဲ့ကြောင်း၊ မိမိခံတွင်း၌ တွေ့ရှိသော အဝိုင်းငယ်ကလေးမှာ
 လည်း အခြားမဟုတ်၊ ကူးတို့ခ ထည့်လိုက်သော မူးစေ့ငယ်
 ဖြစ်ကြောင်းတို့ကို ရုတ်တရက်သိရှိရလေလျှင် ချွေးတို့သည် ဆီးကင်း
 ဝမာဏမျှ ခြေမမှသည် နဖူးတိုင်အောင် ယိုစီးလျက် လွန်မင်းစွာ
 ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ရှာလေ၏။

မောင်သက်နံ့ကို သွတ်သွင်းထားသော ခေါင်းမှာ ကံအား
 လျော်စွာ အဆောတလျင်ပြုလုပ်ရသောခေါင်းဖြစ်သဖြင့် ကောင်းစွာ
 လုံခြုံခြင်းမရှိဘဲ အသက်ရှူနိုင်ရန် အပေါက်အနည်းငယ်မျှ ပါရှိသည်
 ဖြစ်ရာ မောင်သက်နံ့သည် အမောပြေစေခြင်းငှာ ခေတ္တမျှ အသက်
 ရှူပြီးနောက် မိမိ၌ အစွမ်းရှိသမျှအားကိုထုတ်၍ အသံကုန်ဟစ်ပြီး
 စောင့်ဆိုင်းနားထောင်လျက်ရှိရာ မည်သည့်အသံကိုမျှ မကြားရဘဲ
 ဆိတ်ငြိမ်လျက်သာရှိလေ၏။

၎င်းနောက် မောင်သက်နံ့သည် ခေါင်းကိုအတွင်းမှ လက်ခြေ
 တို့ဖြင့် ခေါက်ပါသော်လည်း တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ ကြားသည့်
 လက္ခဏာမရှိဘဲ တိတ်ဆိတ်လျက်သာ ရှိနေပြန်လေ၏။

ယင်းသို့ရှိရကား မောင်သက်နံ့သည် တုန်လှုပ်သည်ထက်တိုး၍
 ပြင်းထန်စွာ တုန်လှုပ်ခဲ့ပြန်ရာ ခေါင်းကို ခြေနှင့် ပြင်းထန်စွာ
 ကန်ကြောက်ခြင်း၊ လက်ဖြင့် နံဘေး၌ လည်းကောင်း၊ အနီး၌

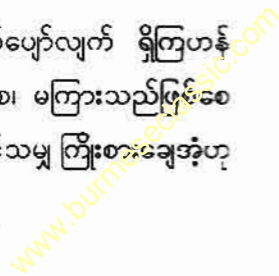

လည်းကောင်း ထုခြင်း၊ ကျယ်နိုင်သမျှကျယ်စွာ အသံဖြင့် အော်ဟစ်
ခြင်း အစရှိသည်တို့ကို တစ်ပြိုင်နက် ပြုလုပ်ပြီးနောက် မောပန်းသော
အခါမှ စောင့်ဆိုင်း နားထောင်ပြန်ရာ ရှေးကကဲ့သို့ပင် ပကတိ
ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ် ရှိနေသည်ကိုသာလျှင် ကြုံတွေ့ရလေ၏။

လူတို့မည်သည်မှာ အလွန်တရာ ကြောက်လှသည့်အခါ၌ အကြံ
ဉာဏ်ပျောက်လျက် ရှိတတ်သည်မှန်သော်လည်း အစွမ်းကုန်
တုန်လှုပ်ပြီးသည့်နောက် ထို့ထက်တိုး၍ တုန်လှုပ်ရန် မရှိတော့
သည့်အခါ အကြံဉာဏ်တို့သည် တစ်ဖန်ပြန်၍ ပေါ်လာရမိ
ဓမ္မတာ ဖြစ်လေရကား ----

မောင်သက်နဲ့မှာလည်း ကြောက်အားလန့်အားနှင့် အစွမ်းကုန်
အသံပေးပြီးသည့်နောက် မည်သူမျှမကြားသည့်အခါ၌မူ စဉ်းစား
ဆင်ခြင်နိုင်သည့်အခြေသို့ ဆိုက်ရောက်ပြန်သဖြင့် စဉ်းစားမိသည်မှာ
ငါ့အား မယားဖြစ်သူနှင့် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူတို့သည် သေပြီထင်မှတ်
၍ ခေါင်း၌သွတ်သွင်းပြီးဖြစ်သော်လည်း ငါ၌အသက်ရှူရှိုက်နိုင်ရန်
လေဝင်နိုင်သည်ကို ထောက်ချင့်သော် ခေါင်းကို မြေ၌မြှုပ်သေးသည်
မဟုတ်သေးဘဲ ဇရပ်၌သာလျှင် ရှိသင့်သေး၏။

ငါ့အော်ဟစ်၍ မကြားသည်မှာ အိပ်ပျော်လျက် ရှိကြဟန်
လက္ခဏာတူ၏။ ၎င်းတို့ ကြားသည်ဖြစ်စေ၊ မကြားသည်ဖြစ်စေ
ငါသည် ခေါင်းမှလွတ်ကျွတ်စေရန် တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားချေအံ့ဟု

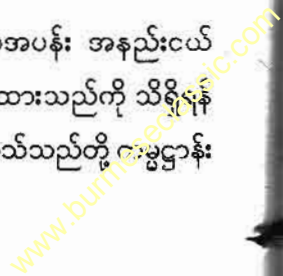

ဆင်ခြင်အောက်မေ့လျက် အမောပြေပျောက်စေခြင်းငှာ ခဏမျှ နားပြီးလျှင် မောင်သက်နံ့သည် ခေါင်းကို ဦးခေါင်းထက်မှ လက်ဖြင့် အတင်းတွန်း၍ ခြေရင်းမှ ပျဉ်ပြားကိုလည်း ခြေဖြင့် အတင်းကန် ကြောက်လျက် အရိုးများ ဖျစ်ဖျစ်မြည်သည့်တိုင်အောင် အားကုန် ညှစ်၍ ဆန့်ထုတ်လိုက်ရာ ခေါင်းသည် အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် အတိုင်း အဆောတလျှင် ဝတ်ကြေဝတ်ကုန် ပြုလုပ်ထားသောခေါင်း ဖြစ်သဖြင့် လေးမျက်နှာမှ 'ဗွမ်း'ခနဲ ပွင့်သွားလေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ ခေါင်းပွင့်၍ သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မောင်သက်နံ့ သည် မိမိ၌ အားကုန်နေသည့် အဖြစ်ကိုမျှ သတိမရနိုင်ဘဲ လျောင်းရာမှ ရုတ်တရက်ထလိုက်၍ 'ဝင်းဝင်းတို့၊ ခင်မြကြီးတို့ရေ' ဟု ခေါ်လိုက်ရာ မည်သူတစ်ယောက်မျှ ပြန်၍မထူးဘဲ မှောင်နှင့် မည်းမည်း ရှိနေသည်ကိုသာလျှင် တွေ့ရှိရလေ၏။

၎င်းနောက် မောင်သက်နံ့သည် အရပ်လေးမျက်နှာတို့ကို ထိုင်ရာမှ စောင်းမြောင်းကြည့်ရှုရာ သုံးမျက်နှာတို့၌မူ မှောင်အတိ ဖြစ်လျက် တောင်မျက်နှာသာလျှင် လရောင်လင်းလျက် ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

၎င်းနောက် မောင်သက်နံ့သည် အမောအပန်း အနည်းငယ် ဖြေပြီးနောက် မည်သည့်အရပ်သို့ မိမိအား ပို့ထားသည်ကို သိရှိရန် ထိုင်ရာမှထ၍ စုံစမ်းကြည့်ရှုလေရာ မိမိမှာ ဥပုသ်သည်တို့ ကမ္မဋ္ဌာန်း

စီးဖြန်းလေ့ရှိသော ကျောက်ဂူတစ်ခုအတွင်း၌ သွတ်သွင်း၍ထားခဲ့သည့်အဖြစ်ကို ရိပ်မိသိရှိရလေ၏။

ထို့နောက် မောင်သက်နံ့သည် လရောင်ရှိရာသို့ သွား၍ အပေါက်မှ ထွက်မည်ဟုလာခဲ့ရာ လမ်းတွင် ဖျာလိပ်နှင့်တူသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ခြေဖြင့်တိုက်မိသည်နှင့် ကျောက်ပေါ် ကျွမ်းပြန်၍ လဲကျသွားလေ၏။

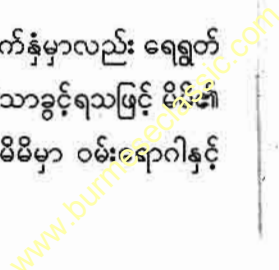
ပွန်းပဲ့သော ဒဏ်ရာများကို လက်ဖြင့် နှိပ်နယ်ပြီးနောက် မောင်သက်နံ့သည် လရောင်ဝင်ရာ အပေါက်သို့ သွားပြန်ရာ အပေါက်သို့ရောက်လျှင် သံတံခါးကို လက်ဖြင့်တွန်း၍ ဖွင့်သော်လည်း အပြင်မှ သော့ခတ်၍ထားသည်ဖြစ်သောကြောင့် မပွင့်ဘဲ ရှိနေလေ၏။

ထိုအခါမှ မောင်သက်နံ့သည် သားမယားတို့အား မိမိမသေသည့်အဖြစ်ကို ဝမ်းသာအားရ ပြောချင်လှ၍ သားငယ်အားလည်း ဖေဖေမသေကြောင်းကို ပြောပြ၍ အကြိမ်ကြိမ် ဖက်ရမ်းနမ်းစုပ်မည်ဟု စိတ်တွင်း၌ကြိမ်းဝါး၍ တံခါးကိုဖွင့်သည့်အခါမှ တံခါးသည် မပွင့်ဘဲရှိလေရကား အားငယ်ခြင်းမက အားငယ်လှ၍ မောပန်းသည်ကိုလည်းသတိမရ၊ နာကျင်သည်ကိုလည်း သတိမရ၊ နွမ်းနယ်ချိနဲ့သည်ကိုလည်း သတိမရနိုင်ဘဲ သံတိုင်ကိုကိုင်ကာ ချုံးချုံးချုံး၍ ငိုမိရှာလေ၏။

ထိုခဏ၌ ဇီးကွက်ငယ်တစ်ကောင်သည် ဂူဝအနီးရှိ သစ်ကိုင်း တစ်ခုပေါ်တွင်နားလျက် လသာလှသည်ဖြစ်၍ မိမိတို့ ဘာသာဘာဝ အလျောက် 'ဇီးကွက်၊ ဇီးကွက်' ဟု အော်မြည်သည့် အသံကို လည်းကောင်း၊ ကောင်းကင်မှလည်း တစ်တီတူးငှက်တို့သည် တောင် ထိပ် တစ်ခုမှတစ်ခုသို့ ကူးသန်းယုံဝဲရင်း 'တစ်တီတူး၊ တစ်တစ်တီတူး၊ တီတူး' အစရှိသဖြင့် တွန်မြည်ကြသည့်အသံများသော်လည်းကောင်း မောင်သက်နံ့ ကြားရသောအခါ လွတ်လပ်ခြင်းကို ရကြသော ငှက် တိရစ္ဆာန်တို့သည် မိမိအချုပ်ခံနေရသည့်အဖြစ်ကို ပြောင်လှောင် ပြောဆို ရယ်မောကြဘိသို့ မောင်သက်နံ့၏စိတ်၌ မှတ်ထင်ရသည် ဖြစ်၍ ကောင်းကင်မှ ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက် ထွက်နေသော လမင်းကို ကြည့်လျက် 'ဝင်းဝင်းတို့ ခင်မြကြီးတို့ရေ၊ မင်းဖေဖေ ဖြစ်ပုံကို မြင်လှည့်ကြပါဦး'ဟု ဟစ်အော်ငိုကြွေးမိလေ၏။

လူတို့မည်သည်မှာ အသည်းကြွေမတတ် လွမ်းဆွတ်တမ်းတ သောအခါတို့၌ အော်ဟစ်ငိုကြွေး၍ မျက်ရည်များစွာ ထွက်လိုက်ရသော အခါတွင် ရင်တွင်း၌ ပွင့်လင်းဘိသကဲ့သို့ ရှိ၍ -----

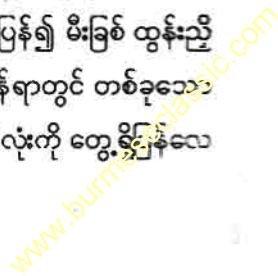
သက်သာရာရစမြဲ ဖြစ်လေရာ မောင်သက်နံ့မှာလည်း ရေရွတ် တမ်းတ ငိုကြွေးပြီးနောက် အတန်ငယ် သက်သာခွင့်ရသဖြင့် မိမိ၏ လွတ်လပ်ရေးကို ဆင်ခြင် စဉ်းစားမိပြန်၍ မိမိမှာ ဝမ်းရောဂါနှင့်

သေဆုံးပြီ မှတ်ထင်ကြသဖြင့် ညဉ့်တွင်းချင်း ခေါင်း၌ သွတ်သွင်း ပြီးလျှင် ဤဂူ၌ လာရောက်သိုဝှက်ထားကြဟန် လက္ခဏာရှိချေ သည်။ နံနက်လင်းလျှင် ဈာပနကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ကြရန် မိမိ၏ မယားနှင့် သူငယ်ချင်း မောင်အုန်းမောင်တို့ လာရောက်ပေလိမ့်မည်။

ယခုမှာ ၁၄ ရက်နေ့ လသည် မွန်းတိမ်းပြီဖြစ်၍ သန်းကောင် အချိန်ခန့်မျှ ရှိဦးမည်။ နံနက်လင်းဖို့အရေးမှာ ငါးနာရီ၊ ခြောက်နာရီ ခန့်မျှ စောင့်ဆိုင်း နေရချေဦးမည်ဟု ဆင်ခြင် တွေးတောရင်း လွတ်ကင်းလိုသောဆန္ဒသည် ပြင်းစွာ ပေါ်ပေါက်လာပြန်သည့်ပြင် ရေလည်းအလွန်ငတ်လှသည်နှင့် ဂူတွင်း၌ ဥပုသ်သည်များထားလေ့ ရှိသော ရေအိုး၊ ရေတကောင်း အစရှိသည်တို့ကို ရှာဖွေရန် ဂူတွင်းသို့ လက်ဖြင့်စမ်း၍ ဝင်သွားပြန်လေ၏။ ယခင်က တိုက်မိသော ဖျာလိပ် အနီးသို့ရောက်လျှင် မောင်သက်န့်သည် ဖျာလိပ်ကို မတိုက်မိစေ ခြင်းငှာ ကောင်းစွာ သတိထား၍ ကျော်သွားပြီးနောက် ဂူတွင်း၌ ကွပ်ပျစ်ငယ်တစ်ခုပေါ်တွင် မီးခြစ်တစ်ခုကို လက်ဖြင့် စမ်းသပ်မိ လေ၏။

၎င်းနောက် မောင်သက်န့်လည်း မီးခြစ်၍ ကြည့်ရှုလိုက်ရာ အနီး အနား၌ပင် ဖယောင်းတိုင်တိုတစ်ခုကို တွေ့ရှိပြန်၍ မီးခြစ် ထွန်းညှိ ပြီးနောက် ဂူတွင်း၌ စေ့စပ်အောင် ကြည့်ရှုပြန်ရာတွင် တစ်ခုသော ချောင်၌ ရေအနည်းငယ်ပါရှိသော ရေအိုးတစ်လုံးကို တွေ့ရှိပြန်လေ

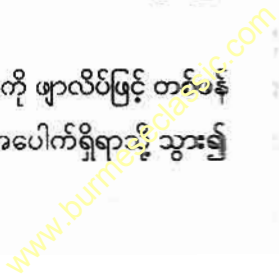
၏။ ထိုအခါ မောင်သက်နံ့သည် ရေငတ်မွတ်အားကြီးလှသည်ဖြစ်၍ ရေမှုတ်ဖြင့် ခပ်ယူသောက်ခြင်းကို အားမရနိုင်ဘဲ အိုးဖြင့် စောင်းကာ အားရပါးရ သောက်သုံးပြီးနောက် ရေအနည်းငယ်ကို မျက်နှာနှင့် လည်ဂုတ်တို့ကို ဆွတ်ဖျန်းသဖြင့် အတန်ငယ် အားအင် ပြည့်တင်း သောအဖြစ်သို့တိုင် ရောက်လေ၏။

၎င်းနောက် မောင်သက်နံ့သည် ထိုဂူ၌ အခြားသော အပေါက် များ ရှိလာဦးမည်လောဟု နံရံတစ်လျှောက်မှ သေချာစေ့စပ်စွာ ကြည့်ရှုပြန်လေရာ ယခင်က ဖျာလိပ်အနီးသို့ ရောက်ပြန်လေလျှင် ဤဖျာလိပ်ကား ဥပုသ်သည်များခင်း၍ အိပ်သော ဖျာလိပ်ဖြစ်လေ မည်လောဟု ဖြန့်၍ကြည့်မည်အပြုတွင် ဖျာလိပ်သည် အလွန် လေးလံလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရှိသဖြင့် ကြက်သီးများ ဖြန်းခနဲ ထသွား လေ၏။ လူသတ္တဝါတို့မှာ မည်မျှပင် ကြောက်ရွံ့သော်လည်း ကြောက်ရွံ့သော အရာကိုပင် သေချာစွာ ကြည့်လိုသောသဘော ဖြစ်ပေါ်မြဲရှိရကား မောင်သက်နံ့သည် တုန်ရီသော လက်များဖြင့် ဖျာလိပ်ကို ဖြေ၍ကြည့်ရာ ဖျာလိပ်အတွင်း၌ကား နေ့ခင်းအချိန်က သူငယ်မတစ်ယောက်၏ အလောင်းအနီးမှ မိမိ၏ စိတ်ညှို့သော အတတ်ဖြင့် ဖြားယောင်း ခေါ်ဆောင်ခဲ့ရသော လူကလေး၏ အလောင်း ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။

မောင်သက်နဲ့သည် တစ္ဆေကို ကြောက်တတ်သော လူတစ်ယောက် မဟုတ်သော်လည်း လူသူမနီး ဂူကြီးအတွင်း၌လည်း ရှိနေပြန်၊ ညဉ့်အခါလည်းဖြစ်နေပြန်၊ ထိုသူငယ်ကိုလည်း ညနေခင်းအခါကပင် အရှင်လတ်လတ် မြင်လိုက်ရပြန်၊ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ဂူတွင်းမှ ထွက်မြောက်ရန် မတတ်နိုင်ပြန် ရှိလေရကား ဦးခေါင်းများ ကြီးပြီးလျှင် ကြက်သေသေလျက် အတန်ကြာအောင် သူငယ်၏ အလောင်းကို စိုက်ငေး၍ ကြည့်နေလေ၏။

အကြောက်ဆုံးကြောက်ပြီးနောက် အတန်ငယ် သက်သာခွင့်ရပြန်သဖြင့် မောင်သက်နဲ့သည် မိမိအရေးကို ဆင်ခြင်တွေးတောပြန်ရာ မိုးလင်းဖို့မှာလည်း ငါးနာရီခန့်မျှ လိုတော့သည့်ပြင် ဖယောင်းတိုင်မှာလည်း ၎င်းတစ်တိုင်သာလျှင်ရှိတော့လျက် ထိုတစ်တိုင်မှာလည်း တစ်ဝက်ကျော်ကျော်မျှ လောင်ကျွမ်းပြီးဖြစ်သဖြင့် အကြာဆုံး ၁၅ မိနစ်ခန့်သာလျှင် ခံတော့မည် ဖြစ်သောကြောင့် အကယ်၍ ဖယောင်းတိုင် ကုန်ခန်းသဖြင့် ဂူကြီးအတွင်း မိမိနှင့် အလောင်းသာလျှင် မှောင်နှင့်မည်းမည်း ကျန်ရှိခဲ့ရမူ သာ၍ပင် ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ကောင်းမည့်အရေးကို မျှော်တွေး၍ အပြင်းအထန် ထပ်မံတုန်လှုပ်ရပြန်လေ၏။

သို့ဖြစ်၍ မောင်သက်နဲ့သည် အလောင်းကို ဖျာလိပ်ဖြင့် တင်ပန်ပြန်၍ လိပ်ပြီးနောက် မီးတိုင်ကိုကိုင်လျက် အပေါက်ရှိရာသို့ သွား၍

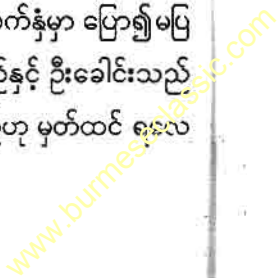

သော့ခလောက်ကို လက်ဖြင့် စမ်းသပ် ကြည့်ရှုလျက် ရှိနေစဉ် လေသည် ရုတ်တရက် တိုက်ခတ်လိုက်သဖြင့် ဖယောင်းတိုင်လည်း ငြိမ်းသွားလေ၏။

ထိုအခါ မောင်သက်နဲ့သည် မီးခြစ်ကို အင်္ကျီအိတ်၌ စမ်းသပ် ကြည့်ရှုရာ မီးခြစ်မှာ ယခင်က ကွပ်ပျစ်ပေါ်၌ ချထားမိခဲ့ကြောင်း သိရှိရလေ၏။

ဂူတွင်း၌ကား မှောင်နှင့်မည်းမည်း ရှိနေပြန်သဖြင့် မောင်သက်နဲ့ သည် အလောင်းကိုကျော်၍ မီးခြစ်ရှိရာသို့လည်း မသွားဝံ့၊ မီးမထွန်းဘဲ မှောင်မိုက်ထဲ၌လည်း မနေဝံ့ဘဲ အလွန်အကျပ်ကျလျက် ချွေးတစ်လုံးလုံးဖြင့် ရှိနေရာမှ အလောင်းအနီးမှဖြတ်၍ သွားရခြင်းသည် တစ်ခဏမျှသာလျှင် ကြောက်ရွံ့ရမည်၊ မှောင်မိုက်ထဲ၌ နေရသည်က ကြာရှည်စွာ ကြောက်ရွံ့ရမည့်အကြောင်းကို စဉ်းစားမိပြန်သည်နှင့် စိတ်ကိုတင်းလျက် လက်ဖြင့်စမ်းသပ်ကာ ကွပ်ပျစ်ရှိရာသို့ သွားရောက်ပြန်လေ၏။

အနီးသို့ရောက်၍ ဖျာလိပ်ကို လက်ဖြင့် စမ်းသပ်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မောင်သက်နဲ့၏မျက်နှာကို တစ်စုံတစ်ခုသော အရာဝတ္ထုသည် ဖတ်ကနဲ ထိမှန်လိုက်လေရာ မောင်သက်နဲ့မှာ ပြော၍မပြနိုင်လောက်အောင် ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်လှသည်နှင့် ဦးခေါင်းသည် တင်းတောင်းလောက် မကအောင် ကြီးသွားသည်ဟု မှတ်ထင် ရလေ၏။

ထို့နောက်မှ မောင်သက်နံ့သည် စိတ်ကို တစ်ဖန်ပြန်တင်း၍ မီးခြစ်ရှိရာသို့ မရောက်ရောက်အောင်သွားမည်ဟု ခပ်သုတ်သုတ် လာခဲ့၍ မီးခြစ်ကို စမ်းမိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အနီး၌ 'ကျိကျိ' ဟု မည်သံကြားရပြန်လေ၏။

ထိုအခါ မောင်သက်နံ့သည် မီးခြစ်ကိုခြစ်၍ ဖယောင်းတိုင်ကို ထွန်းညှိပြီးနောက် အသံကြားရာအရပ်ကို ကြည့်ရှုသည်တွင် လင်းနို့ တစ်ကောင်သည် ဂူ၏နံရံ၌ တွယ်ကပ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့မြင် ရလေ၏။

ထိုအခါ မောင်သက်နံ့မှာ မြည်သောအသံသည် လင်းနို့၊ ယခင် က မျက်နှာကို တိုက်မိသော အရာဝတ္ထုမှာလည်း လင်းနို့ပင် ဖြစ်ကြောင်းသိရှိရသည်နှင့် အတန်ငယ် အကြောက်ပြေခြင်း အဖြစ် သို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။

သို့ရာတွင် ဖယောင်းတိုင်တို့မှာ ၁၅ မိနစ်မျှသာလျှင် ကျန်တော့ သည်ဖြစ်၍ မှောင်နှင့်မည်းမည်း နေရဦးမည့်အရေးကို မျှော်တွေး မိပြန်ရာတွင် တစ်ဖန်တုန်လှုပ်ရပြန်လျက် ဂူ၏နံရံတို့၌ အပေါက်များ ရှိလေဦးမည်လောဟု ဆက်လက်ရှာဖွေကြည့်ရှုပြန်လေ၏။

မောင်သက်နံ့လည်း နံရံတစ်လျှောက်မှာ သေချာစွာကြည့်ရှု၍ ဂူကိုတစ်ပတ်မျှ ပတ်မိလုကာနီးသဖြင့် ဂူ၏ အတွင်းဆုံးကျသော ဘက်သို့ ရောက်ရှိလေလျှင် ဖယောင်းတိုင်တို့သည် ရုတ်တရက်

www.burmeseclassic.com

လေဟပ်ပြီးနောက် ငြိမ်းသွားလေ၏။

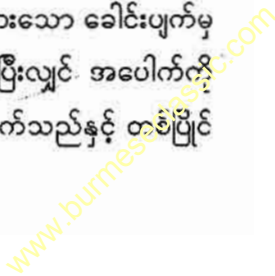
ထိုနေရာ၌ကား ဂူနှင့် များစွာကွာဝေးသည်ဖြစ်၍ လေဝင် နိုင်ရန်အကြောင်းမရှိသည်ဖြစ်ရာ မောင်သက်နံ့သည် ဖယောင်းတိုင် ကို ထွန်းညှိပြီးနောက် ဂူ၏နံရံကို သေချာစွာကြည့်ရှုပြန်သည်တွင် လက်တစ်နှိုက်စာခန့်မျှရှိသော အပေါက်ငယ်တစ်ခုကို တွေ့ရှိလေ၏။

၎င်းအပေါက်အနီးသို့ မျက်နှာဖြင့်ကပ်၍ ကြည့်ရှုသောအခါ လေသည် တဖြူးဖြူးဝင်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရပြန်လေ၏။

သို့ဖြစ်၍ ၎င်းအပေါက်ငယ်သည်ကား ဂူပြင်သို့ တောက် လျှောက်ပေါက်သော အပေါက်ငယ်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေရာ အပေါက်ငယ်မှာ သေးငယ်လှသည်ဖြစ်သောကြောင့် မောင်သက်နံ့ မှာ ဝမ်းမသာနိုင်ဘဲ မိမိအား ပြောင်လှောင်လာဘိသကဲ့သို့ပင် မှတ်ထင်မိလေ၏။

သို့ရာတွင် မောင်သက်နံ့သည် မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သေချာစွာ စုံစမ်းဦးမည်ဟု အပေါက်တွင်းသို့ လက်ဖြင့်သွင်းကြည့်ရာ ကျွန်းသား နှင့်တူသော ပျဉ်ပြားတစ်ခုကို စမ်းသပ်မိလေ၏။

၎င်းပျဉ်ပြားနှင့် ဂူအတွင်း၌ကား အင်္ဂတေမျှသာ ခြားလျက်ရှိရာ မောင်သက်နံ့သည် မိမိအား သွတ်သွင်း၍ထားသော ခေါင်းပျက်မှ ပျဉ်ပြားတို့တစ်ခုကိုယူ၍ အင်္ဂတေတို့ကို ခွာပြီးလျှင် အပေါက်ကို ချဲ့လေ၏။ အပေါက်သည် ဦးခေါင်းဝင်လောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်

နက် ဖယောင်းတိုင်လည်း ကုန်ခန်း၍ သွားလေရာ မောင်သက်နံ့သည် မှောက်မိုက်တွင်း ကျန်ရစ်သော်လည်း အားမလျော့ဘဲ ဆက်လက်တူးခွာပြီးနောက် အတော်အတန် ကျယ်၍လာသောအခါတွင် လက်ဖြင့်နှိုက်၍ ယခင်က ပျဉ်ပြားကို စမ်းသပ်ကြည့်ရှုရာ လက်ကိုင်တစ်ခုကို တွေ့ရှိပြန်လေ၏။

ထိုအခါ မောင်သက်နံ့သည် မိမိ၌ရှိသမျှခွန်အားကို ညှစ်ထုတ်၍ လက်ကိုင်ကို အတင်းဆွဲယူလိုက်သည့်အခါ ထိုအရာသည် တဖြည်းဖြည်း တရွေ့ရွေ့ ပါလာ၍ နောက်ဆုံး၌ အရာဝတ္ထုတစ်ခုသည် ဂူတွင်းသို့ ပါလာလေ၏။

ထိုအခါ မောင်သက်နံ့လည်း မီးခြစ်ကိုခြစ်၍ ကြည့်ပြန်ရာ အလျားတစ်တောင့်ထွာ၊ စောက် တစ်တောင်၊ အနံ တစ်တောင် ခန့်မျှရှိသဖြင့် ဆွေးမြည့်လျက်ရှိသော ကျွန်းသေတ္တာတစ်လုံး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။

ထိုအခါ၌ကား အပေါက်သည် လူတစ်ယောက် ဝင်သာလောက်အောင် ကျယ်၍ သွားပြီဖြစ်သောကြောင့် အပေါက်မှ လေတဟူးဟူး ဝင်လျက်ရှိရာ မောင်သက်နံ့သည် အပေါက်မှ ဦးခေါင်းကိုတေ့၍ ကြည့်ရှုသည်တွင် အပြင်၌ လသာလျက်ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်ခဲ့လေ၏။

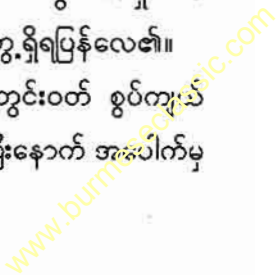
သို့ရာတွင် ၎င်းသေတ္တာသည် မည်သည့်သေတ္တာမျိုးဖြစ်၍ မည်သည့်အရာဝတ္ထုများ ပါရှိလေသည်ကို သိလိုလှသည်ဖြစ်၍ သေတ္တာကို ခလောက်၍ကြည့်ရာ အတွင်း၌ တစ်စုံတစ်ရာသော ဝတ္ထုများ ပါရှိကြောင်း သိရှိရလေ၏။

သေတ္တာမှာ သော့ခတ်၍ထားသည် ဖြစ်သောကြောင့် မောင်သက်နွဲ့လည်း ဖွင့်၍မရဘဲ ရှိနေရာမှ အကြံရသည်နှင့် ကောင်းကင်သို့ မြောက်နိုင်သမျှမြောက်၍ ပစ်လိုက်ရာ ကျွန်း သေတ္တာသည် ဆွေးမြည့်လှပြီဖြစ်၍ ကျောက်ပေါ်သို့ ကျသည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ငြန်းကနဲ ကွဲသွားလေ၏။

ထိုအခါ မောင်သက်နွဲ့လည်း မီးခြစ်ဖြင့်ခြစ်၍ ကြည့်ရှုပြန်ရာ ကြမ်းပေါ်၌ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် ထွက်လျက်ရှိသော ကျောက်သံ ပတ္တမြားတို့ဖြင့် မွမ်းမံပြုလုပ်ထားသည့် ဝတ်စားတန်ဆာတို့ကို တွေ့ရှိရလေ၏။

၎င်းနောက် မီးခြစ်တို့ကို တစ်ချောင်းပြီးလျှင် တစ်ချောင်း ခြစ်၍ကြည့်ရှုပြန်သည်တွင် ရှေးဘုရင် မိဖုရားတို့ ဝတ်ဆင်လေ့ ရှိသည့် မကိုဋ်၊ သရဖူ၊ ဘယက်၊ ဒွါရယာ၊ ဒါလီဆွဲ အစရှိသော အဖိုးအနုတ္တထိုက်တန်သည့် တန်ဆာတို့ကို တွေ့ရှိရပြန်လေ၏။

ထိုအခါ မောင်သက်နွဲ့သည် မိမိ၏ အတွင်းဝတ် စွပ်ကျည်း အင်္ကျီကိုချွတ်၍ ၎င်းတန်ဆာပလာတို့ကို ထုပ်ပြီးနောက် အပေါက်မှ

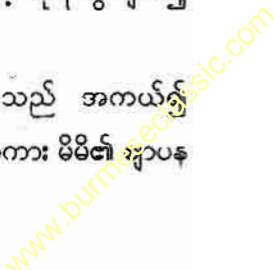
တဖြည်းဖြည်း လျှို၍ ထွက်လာခဲ့ရာ တောင်ခါးပန်း၌ ခြုံကြီးတစ်ခြုံ အတွင်းသို့ ရောက်သွားလေ၏။

ထိုအချိန်၌ကား ကြက်ဦးတွန်သံတို့သည် တစ်တောလုံး ဆူညံ အောင် မြည်တွန်လျက်ရှိရာ မိုးလင်းဖို့မှာ တစ်နာရီကျော်ခန့်မျှသာ လိုတော့ကြောင်း သိရှိရလေ၏။

မောင်သက်နွဲ့လည်း ၎င်းပစ္စည်းတို့ကို တစ်ခါတည်း ယူငင်၍ သွားရသော် မလျော်သည့်အဖြစ်ကို သိရှိသည်နှင့် ဂူတွင်းသို့ တဖန် ပြန်ဝင်၍ ယခင်က ခေါင်းပျက်မှ ပျဉ်ပြားတို့ကိုယူပြီး ထွက်လာခဲ့၍ ထိုခြုံနှင့် မနီးမဝေး၌ရှိသော ခြုံတစ်ခုအတွင်း၌ တွင်းငယ်တစ်ခုကို တဖြည်းဖြည်း တူးပြီးလျှင် မိုးလင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မယား အတွက် စိန်နားကပ်လုပ်ရန် စိန်ကြီး နှစ်တုံးကိုသာ ဘယက်မှ ဖြုတ်ယူပြီးနောက် ပစ္စည်းတို့ကို မြှုပ်နှံသိုဝှက်၍ ထားခဲ့လေ၏။

လမ်းခရီးကို ကောင်းစွာ မြင်နိုင်လောက်သောအခါ မောင် သက်နွဲ့သည် မိမိတည်းခိုသောချောင်သို့ ဆွမ်းခံကြွလာသော ရဟန်း တော်များကို မေးမြန်း၍ သွားရောက်ရာ ချောင်သို့ရောက်လျှင် လူ တစ်ယောက်ကိုမျှ မတွေ့ရဘဲ ဝမ်းရောဂါကြောင့် ဘုရားပွဲ ပျက်၍ သွားသည့်အကြောင်းကို သိရှိရလေ၏။

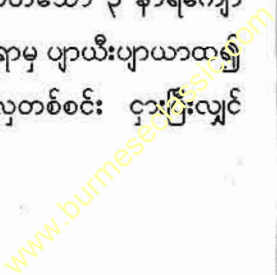
ထိုအခါ မောင်သက်နွဲ့မှာ အခြားသူများသည် အကယ်၍ ပြန်သွားစေကာမူ မိမိမယားနှင့် သူငယ်ချင်းတို့မှာကား မိမိ၏ အနာပန

ကိစ္စကိုမူ စောင့်ကြပ်ဆောင်ရွက်ခြင်းမရှိဘဲ ရုတ်တရက်ရှောင်တခင် ပြန်ပြေးကြသည်ကို စိတ်၌ အနည်းငယ် မကျေမနပ်ဘဲ ရှိခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် သင်္ဂြိုဟ်မှုကိစ္စကို စောင့်ဆိုင်းဆောင်ရွက်နေခဲ့ပါမူ မိမိ၏ သားကလေးကို လည်းကောင်း၊ မယားကို လည်းကောင်း ရောဂါ ကူးစက်မည်ကို စိုးရိမ်ရသည်ဖြစ်၍ သေပြီးအမှုကို စွန့်ပစ်၍ သွားခြင်းသည်သာလျှင် ကောင်းမည်ဟု မိမိ၏စိတ်ကို ဖြေပြီးနောက် အာဟာရ အနည်းငယ်ကို ဘုန်းတော်ကြီးများထံမှ တောင်းယူ စားသောက်ရလေ၏။

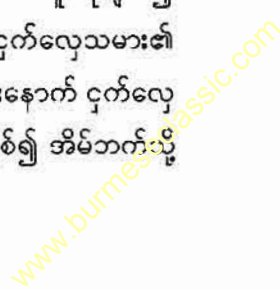
သို့ရာတွင် ရဟန်းတော်များအား မိမိ၏ အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်ပြောင်းလျှောက်ကြားခြင်း မပြုမလုပ်ချေသေးပေ။

အာဟာရ အနည်းငယ်ကို စားသောက်ပြီးလျှင် မောင်သက်နံ့ သည် သားမယားတို့အား မျက်နှာမြင်လိုသော စိတ်၏ဆန္ဒသည် အလွန်တရာ ကြီးလှသော်လည်း တစ်ညလုံး အအိပ်ပျက်ခဲ့သည် တစ်ကြောင်း၊ နာလန်ထဖြစ်၍ အလွန်တရာ ချိနဲ့လှသည် တစ်ကြောင်း စားသောက်ပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဘုန်းကြီးကျောင်း ၌ အိပ်ပျော်၍သွားလေ၏။ အိပ်ရာမှနိုးလတ်သော် ၃ နာရီကျော် ခန့်မျှ ရှိပြီဖြစ်ရာ မောင်သက်နံ့သည် အိပ်ရာမှ ပျာယီးပျာယာထ၍ ရေဆိပ်သို့ ဆင်းသက်ပြီးနောက် ငှက်လှေတစ်စင်း ငှားပြီးလျှင် မန္တလေးမြို့သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

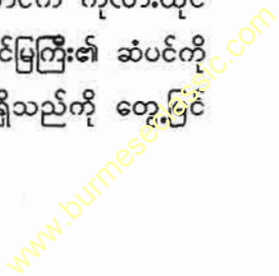
ခုနစ်နာရီထိုး အချိန်ခန့်တွင် မောင်သက်နဲ့သည် ဂေါ်ဝီန် ဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်ကပ်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကုန်းပေါ်၌ သူငယ်ချင်း မောင်အုန်းမောင်သည် ဓာတ်မီးတိုင်တစ်ခုအောက်တွင် လူတစ်ယောက်နှင့်ရပ်လျက် စကားပြောနေသည်ကို မြင်သည်နှင့် မိမိ၌ ငှက်လှေခပေးရန် ပိုက်ဆံမပါသည့်အတွက် ဝမ်းသာအားရနှင့် ခေါ်ငင်မည်အပြုတွင် မောင်အုန်းမောင်သည် မည်သည့်စကားကို ကြားမိ၍မသိ ဝမ်းသာအားရနှင့် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မော လိုက်ရာ ရင်ဘတ်၌လည်း နှင်းဆီပွင့်ငယ် တစ်ပွင့်ကို ထိုးလျက် တုတ်ကောက်ကို ရမ်းကာရမ်းကာနှင့် ဟန်ပါပါ စတိုင်ထုတ်နေ သည်ကို မြင်ရသည်နှင့် မောင်သက်နဲ့မှာ မည်သို့သော အကြောင်း ကြောင့်မသိ ခေါ်မည်ပြုပြီးမှ မခေါ်ဘဲရှိနေလေ၏။ တစ်ခဏမျှ အကြာတွင် မောင်အုန်းမောင်လည်း ထိုသူနှင့်ခွဲခွာ၍ မောင်သက်နဲ့ တို့၏အိမ်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိက်ရလေ၏။

သူငယ်ချင်း၏ အမူအရာကို မြင်ရလျှင် မောင်သက်နဲ့လည်း အတန်ငယ် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်၍ ငှက်လေသမားကို အိမ်သို့ ခေါ်သွား၍ ငှက်လှေခပေးမည်ဟုကြံပြီးမှ ပထမစိတ်ကူးကိုဖျက်၍ မိမိဝတ်ဆင်ထားသော ဘန်ကောက်လုံချည်ကို ငှက်လှေသမား၏ လုံချည်နှင့် ငှက်လှေခအစား လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ပြီးနောက် ငှက်လှေ သမားလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကျေနပ်သည်ဖြစ်၍ အိမ်ဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာခဲ့လေ၏။

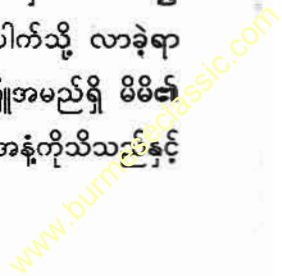
ထိုသို့ လျှောက်လာစဉ်အခါ မောင်သက်နံ့မှာ မည်သည့် အကြောင်းကြောင့်မသိ အလွန်တရာ စိတ်လေးလှသည်နှင့် အိမ်သို့ ရောက်သည့်အခါ အိမ်ရှေ့ဝင်းပေါက်မှမဝင်၊ အိမ်နောက်ဖေး ဝင်းပေါက်မှ ဥယျာဉ်အတွင်းသို့ ဖြတ်၍လာစဉ် မယားဖြစ်သူ ခင်မြကြီး၏ ရွှင်ရွှင်ပျပျရှိသော အသံဖြင့် ကြည်ကြည်လင်လင် ရယ်မောလိုက်သောအသံကို ကြားရသောအခါ မောင်သက်နံ့သည် ခြေလှမ်းကို တွန့်၍ ဆုတ်လိုက်ပြီးနောက် တစ်မိနစ်ခန့်မျှ ရပ်ဆိုင်း တွေဝေလျက်ရှိလေ၏။

ထို့နောက်တဖန် ခင်မြကြီးလည်း ရှေးကနည်းတူ ရယ်မော လိုက်ပြန်ရာ မောင်သက်နံ့မှာ နှုတ်ခမ်းကို သွေးထွက်လုမတတ် တိုင်အောင်ကိုက်လျက် 'ခဲလေသမျှ သဲရေကျများ ဖြစ်ရမှာလား ခင်မြကြီးရယ်' ဟု ငြီးငြူပြီးနောက် မောင်သက်နံ့သည် မိမိစိတ်ထင် ရုံနှင့် သူတစ်ပါးစွပ်စွဲဖို့ မထိုက်သေး၊ ကိုယ်တိုင်မြင်ရမှသာ အပြစ် ယူထိုက်ပေသည်ဟု သဘောရ၍ အိမ်နံ့ဘေးရှိ မာလကာပင် တစ်ပင်ပေါ်သို့တက်ပြီး အိမ်သို့လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ခင်မြကြီးသည် ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်လျက် မောင်အုန်းမောင်က ကုလားထိုင် နောက်မှီကို လက်ထောက်ကာရပ်ပြီးလျှင် ခင်မြကြီး၏ ဆံပင်ကို လက်ဖြင့်သပ်ကာ ကျီစယ်ရယ်မောလျက် ရှိသည်ကို တွေ့မြင် ရလေ၏။

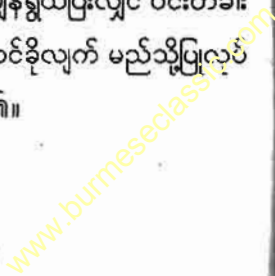
ထိုခဏ၌ သားငယ်ဖြစ်သူလည်း အိမ်တွင်းမှ ဝရန်တာသို့ ထွက်လာ၍ “မေမေ၊ နော်အိပ်ချင်လှပါပြီ မေမေရဲ့၊ ဖေဖေရော မလာသေးဘူးလား” ဟု ပြောလေလျှင် ခင်မြကြီးက “ဘာလဲ ဒီကောင်ကလေး၊ အစောကြီးရှိသေးတယ်၊ အိပ်ချင်လှပြီလား၊ နင် အိပ်ချင်ရင် စောရှင်နဲ့ အိပ်ချေပါတော့လား၊ သွား ငါမအိပ်သေးဘူး” ဟု ပြောလိုက်လေလျှင် ကလေးက “ဟင့်အင်း၊ မေမေနဲ့အိပ်ချင် တယ်။ မေမေ မအိပ်ချင် ဖေဖေ ခေါ်ပေး၊ ဖေဖေနဲ့ နော်နဲ့ အိပ်မယ်” ဟု ရှုံ့မဲ့ကာ ပြန်ပြောသောအခါ မောင်အုန်းမောင်က “နင့်ဖေဖေနဲ့ အိပ်ချင်ရင် သဒ္ဓါင်းသွားအိပ်ချေ။ နင့်ဖေဖေသေပြီ၊ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာဘူး” ဟု ပြောသည်တွင် ထိုကလေးသည် ရှိုက်ကြီးငင်ကြီး နှင့် ငိုယိုလျက် စောရှင်က ဆွဲခေါ်သဖြင့် အိမ်တွင်းသို့ လိုက်ပါသွား ရသောအခါ မောင်သက်နဲ့သည် မာလကာတစ်ပင်လုံး တုန်လှုပ် အောင် အသားများ ဆတ်ဆတ်တုန်လျက် ရင်တွင် ကျားဟိန်းသည် အသံကဲ့သို့ မြည်လျက်ရှိလေ၏။

၎င်းနောက် မောင်သက်နဲ့သည် ထပ်လောင်း၍ မကြားလို မမြင်လိုတော့သည် ဖြစ်သောကြောင့် သစ်ပင်ထက်မှ ဆင်းသက်၍ အိမ်မှ ထွက်ခွာသွားမည်ဟု အိမ်နောက်ဝင်ပေါက်သို့ လာခဲ့ရာ ဥယျာဉ်ထဲတွင် မိမိ မွေးမြူထားသော ဘော်ဖြူအမည်ရှိ မိမိ၏ နွားကြီးနှင့် တွေ့သဖြင့် ဘော်ဖြူသည် မိမိသခင်အနံ့ကိုသိသည်နှင့်

ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ခရီးဦးကြိုဆိုလျက် ခုန်လိုက်၊ ပေါက်လိုက်၊
 ပြေးလိုက်၊ လက်ခြေတို့ကို လျှာဖြင့်လျက်လိုက်၊ မျက်နှာကို မော့ကြည့်
 လိုက် အစရှိသည်ဖြင့် ခွေးတို့ဘာဝ အားရဝမ်းမြောက်သည့်
 လက္ခဏာအမျိုးမျိုးတို့ကို သခင်အားပြလေရာ မောင်သက်နွဲ့သည်
 ခွေး၏ဦးခေါင်းကို လက်ဖြင့်သပ်လျက် “ဪ၊ လူရယ်လို့ဆိုပြီး
 ခွေးတိရစ္ဆာန်လောက်မှ ကျေးဇူးမသိတတ်ကြပါကလားနော်၊ နှစ်ဦး
 စလုံး ငါ့ကျေးဇူးနှင့် မကင်းပါဘဲလျက် ကြံရက်စည်ရက် ပြုရက်
 ကြပါပေရဲ့ ခင်မြကြီးတို့ရယ်၊ တစ်လုပ်စားဖူး သူ့ကျေးဇူးဆိုတာ
 ခွေးများနှင့်သာဆိုင်တဲ့ စကားပုံထင်ပါရဲ့၊ လူဆိုတာမျိုးဟာ ကျေးဇူး
 မှန်းသိတတ်တဲ့ဟာမျိုး ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူးကွယ်တို့၊ ဪ၊
 ပြုရက်ပလေ ခင်မြကြီးရယ်” ဟု ခွေး၏ဦးခေါင်းကို လက်ဖြင့်သပ်၍
 ပြောရင်း မျက်ရည်တို့သည် ဆည်မရနိုင်အောင် ပါးပြင်မှ တပေါက်
 ပေါက် စီးဆင်းလျက်ရှိလေ၏။

၎င်းနောက် မောင်သက်နွဲ့သည် ခွေးကြီးအား ဖက်ရမ်းနမ်းရှုပ်
 ကာ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် မိမိနောက်သို့ လိုက်မည်ပြုနေသည်ကို
 မလိုက်စေရန် ကျောက်ခဲဖြင့် ခြောက်လှန့်ချိန်ရွယ်ပြီးလျှင် ဝင်းတံခါး
 မှ ထွက်၍ သစ်ပင်ရိပ်အောက်တွင် အမှောင်ခိုလျက် မည်သို့ပြုလုပ်
 ရမည်ကို စဉ်းစားစိတ်ကူးကာ ရှိနေလေ၏။

အတန်ကြာလတ်သော် မောင်အုန်းမောင်သည် အိမ်ပေါ်မှ ရယ်မောကာ ဆင်းလာခဲ့၍ နောက်ဖေးဝင်းတံခါးမှ ထွက်လာပြီးလျှင် အငြိမ့်တီးလုံးသွားကို လေချွန်လျက် တုတ်ကောက်ကိုရမ်းကာ မောင်သက်နဲ့၏အနားမှကပ်၍ ဖြတ်သွားသည်ကို မောင်သက်နဲ့ မြင်လိုက်ရလေလျှင် ပထမ၌ မှောင်ရိပ်မှထွက်၍ မောင်အုန်းမောင် ၏လည်ပင်းကို ရုတ်တရက် ညှစ်သတ်ရန် ကြံစည်မိသော်လည်း သတိရ၍ “နေနှင့်ဦး၊ မင်းကိုတော့ လွယ်လွယ်ကူကူ သေတဲ့နည်းနဲ့ ငါမသတ်ဘူး။ ငါကဲ့သို့ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းဖြစ်ပြီးမှ နင်တို့အသက်ကို ညှစ်ထုတ်မယ်” ဟု တစ်ယောက်တည်း စိတ်ကူးပြီးလျှင် စိတ်ကို ချုပ်တည်း၍ တိတ်တိတ်သာ နေလိုက်လေ၏။

မောင်အုန်းမောင် ထွက်သွားပြီးသည့်နောက် မောင်သက်နဲ့ သည် မိမိ၏ ဦးခေါင်းမှာ အလွန်တရာ ယားယံလှသည်ဖြစ်၍ ဦးခေါင်းကိုကုတ်လိုက်ရာ ဦးခေါင်း၌ရှိသော ဆံပင်တို့သည် အတုံး လိုက်ကျွတ်၍ မြေသို့ကျသွားပြီးလျှင် ဦးခေါင်းမှာ ဆံပင်တစ်ပင်မျှ ကျန်ရစ်ခဲ့ဘဲ ပြောင်ပြောင်လက်လက် အရောင်ထွက်လျက် ထွန်ရစ်လေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ ဖြစ်ရခြင်းမှာ မောင်သက်နဲ့သည် ရောဂါ အပြင်း အထန် ဖိစီးနှိပ်စက်ခဲ့သည်လည်း တစ်ကြောင်း၊ နစ်မျောရာမှ ထည်လာသောအခါ၌ ခေါင်းတွင်း၌ သွတ်သွင်းပြီးဖြစ်ကြောင်းကို

သိရှိသဖြင့် အပြင်းအထန် တုန်လှုပ်ခဲ့သည်လည်း တစ်ကြောင်း၊
 ဂူတွင်း၌ အလောင်းကိုတွေ့သည့်အခါ လွန်မင်းစွာ ကြောက်ရွံ့ခဲ့
 သည်လည်း တစ်ကြောင်း၊ ပတ္တမြားကျောက်တို့ကို တွေ့သည့်အခါ၌
 ကြီးကျယ်စွာ ဝမ်းမြောက်ခဲ့သည်လည်း တစ်ကြောင်း၊ မယားဖြစ်သူ
 နှင့် သူငယ်ချင်းတို့၏ သစ္စာမရှိသည့်အဖြစ်ကို သိရှိရသည့်အခါ
 ဒေါသလည်းထွက်၊ ဝမ်းလည်းနည်းလျက် ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရ ဖြစ်ရ
 သည်လည်း တစ်ကြောင်း၊ ၎င်းအကြောင်း အမျိုးမျိုးတို့သည် ၂၄
 နာရီအတွင်း လူတစ်ယောက်တည်း၌ ဖိစီး နှိပ်စက်လေရကား
 ဖောက်ပြန်ခြင်းနှင့်မကင်းသော ခန္ဓာကိုယ်သည် အထူးတလည်
 ဖောက်ပြန်ချွတ်ယွင်းလျက် တစ်ရက်အတွင်း၌ပင် ဖော်ပြခဲ့ပြီးသည့်
 အတိုင်း ဆံပင်တို့သည် အကုန်အစင် ကျွတ်ကြွေခြင်းအဖြစ်သို့
 ရောက်ခဲ့ရပေသတည်း။

ထိုအခါ မောင်သက်နံ့သည် မိမိ၏ ဆံပင်ကို ကောက်ယူ၍
 အင်္ကျီအိတ်တွင်း ထည့်ပြီးလျှင် မိမိနေအိမ်ကို ကျောခိုင်းလျက်
 ရောက်မိရောက်ရာ လျှောက်သွားလေ၏။

အခန်း ၄

အထက်ပါ အကြောင်းအရာတို့ ဖြစ်ပျက်ပြီးသည့်နောက် တစ်လခန့် ကြာရှိလေလျှင် မန္တလေးမြို့၊ အာဠဝိလမ်းရှိ တစ်ခုသော ဟိုတယ်၌ တရုတ်ကပြားအသွင် ဝတ်ဆင်လျက် မျက်မှန်နက်ကြီးကို အစဉ် မပြတ်ဝတ်ကာ ကြွားကြွားဝါဝါနှင့် နေထိုင်လျက်ရှိသဖြင့် စိန်သုဋ္ဌေး ဦးစက်ကွင်းဟူ၍ မြို့ပေါ်၌ အမည်တွင်သော သူတစ်ယောက်သည် တည်းခိုနေထိုင်လျက်ရှိလေ၏။

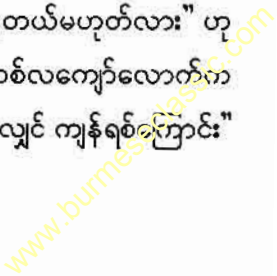
ထိုသူမှာ စင်စစ်အားဖြင့် အသက် ၂၇ နှစ်ခန့်သာလျှင် ရှိသေးသော်လည်း ဦးခေါင်းပြောင်လျက် ရှိသည်ကတစ်ကြောင်း၊ အသားအရည်တို့သည် အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် တွန့်လိမ် ရှုံ့တွလျက် ရှိသည်လည်း တစ်ကြောင်း၊ လမ်းလျှောက်သည့် အခါတို့၌လည်း ခါးကို ခပ်ကုန်းကုန်းလျှောက်တတ်သည်လည်း တစ်ကြောင်းကြောင့် ၎င်းအား မြင်ရသူတို့မှာ ထိုသူသည် အသက် ငါးဆယ်ကျော်

ခြောက်ဆယ်ခန့်မျှ အနည်းဆုံးရှိရမည်ဟု ခန့်မှန်းရလေ၏။

ထိုသူမှာ အခြားမဟုတ်၊ ကျွန်ုပ်တို့၏မိတ်ဆွေ မောင်သက်နဲ့ပင် ဖြစ်ကြောင်းကို ဖတ်ရှုသူတို့သည် ရိပ်မိနိုင်ကြပေလိမ့်မည်။

တစ်နေ့သော နံနက်ခင်းအချိန်၌ မောင်သက်နဲ့ သို့မဟုတ် ဦးစက်ကွင်းသည် မိမိ၏အခန်းတွင်း၌ရှိသော မှန်ကြီးတစ်ချပ်၏ ရှေ့၌ အဝတ်လဲလှယ်ရင်း မှန်၌ မိမိ၏အရိပ်ကိုကြည့်လျက် “နေရာ ကျလိုက်လေတယ်ကွယ်၊ ငါ့အကြံအောင်ချင်တော့ ဆံပင်ကလဲ ဝင်ပြီး ကျွတ်ပေးလိုက်ရသေးတယ်။ မျက်မှန်အနက်ကြီးလဲ တပ်ပြန်၊ ခါးကိုလဲ တမင်ခပ်ကုန်းကုန်းလုပ်ပြီး လျှောက်ပြန်ဆိုတော့ မွေးသ မိခင်တောင် ငါ့ကိုမြင်ရင် မှတ်မိမှာမဟုတ်ဘူး။ ကိုင်း ကိုင်း၊ ခါးကုန်း လျှောက်တာလဲ တော်တော်အကျင့်ရပြီ၊ ယနေ့ဖြင့် သွားပြီးလည်ဦးမှ တော်မယ်” ဟု ပြောပြီးလျှင် အဝတ်အစားတို့ကို ကောင်းမွန်စွာ ဆက်လက်ဝတ်ဆင်ပြီးနောက် သောင်းငါးထောင်ကျပ်ပေး၍ ဝယ်ယူ ထားသော မော်တော်ကားနှင့် စိန်ပန်းရပ်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

မိမိနေထိုင်ခဲ့ဖူးသော နေအိမ်သို့ရောက်လျှင် အိမ်ရှေ့မှာ ကားကိုရပ်လျက် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့ပြီးလျှင် အစေခံ စောရှင်နှင့် တွေ့သဖြင့် “ကိုသက်နဲ့ဆိုတာ ဒီအိမ်မှာနေတယ်မဟုတ်လား” ဟု မေးလေလျှင် စောရှင်က “ဦးသက်နဲ့မှာ တစ်လကျော်လောက်က သေဆုံးကြောင်း၊ ၎င်းမယားနှင့် ကလေးသာလျှင် ကျန်ရစ်ကြောင်း”

နှင့် ပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခါ ဦးစက်ကွင်းလည်း မောင်သက်နဲ့၏ဇနီးနှင့် တွေ့လိုကြောင်း ပြောဆိုရာ စောရှင်သည် သွားရောက်အကြောင်းကြားပြီးနောက် အိမ်ပေါ်သို့ကြွရောက်ရန် ဖိတ်ကြားလေ၏။

ဦးစက်ကွင်းလည်း အိမ်ပေါ်သို့တက်ပြီးနောက် ခင်မြကြီးနှင့် တွေ့ဆုံလေလျှင် မိမိမှာ မောင်သက်နဲ့၏ဖခင်နှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ကြောင်း၊ မောင်သက်နဲ့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ပြည်ကြီးသို့ပြန်သွားပြီးနောက် ပြန်ရောက်လာသောအခါ မောင်သက်နဲ့၏ဖခင် သေဆုံးကြောင်းကိုသာကြားရ၍ မောင်သက်နဲ့သေဆုံးကြောင်းကိုမူ ယခုမှ ကြားရသဖြင့် အထူးပင် ဝမ်းနည်းကြောင်းများဖြင့် ပြောပြီးလျှင် လက်မှ ဝတ်ဆင်ထားသော စိန်လက်စွပ်ကြီးကို ဝင့်ကာဝင့်ကာ ပြုလေ၏။

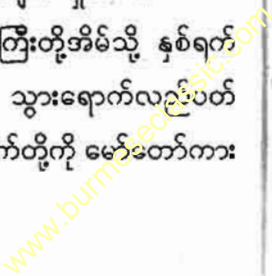
ထိုအခါ ခင်မြကြီးကလည်း ထိုက်သည့်အားလျော်စွာ ဧည့်ခံစကားပြောပြီးလျှင် မိမိမှာ ငယ်ရွယ်သူဖြစ်ပါလျက် လင်ယောက်ျားစွန့်ပစ်၍ သွားသဖြင့် ခိုကိုးရာမဲ့ ဖြစ်နေကြောင်းများနှင့် ချွဲချွဲပြစ်ပြစ်ပြောဆိုလေရာ ဦးစက်ကွင်းလည်း ဝမ်းထဲက ရယ်ချင်လှသော်လည်း အထိုက်အလျောက် ပြန်ပြော၍ မိတ်ရင်း ဆွေရင်း ဖြစ်သည့်အတိုင်း မောင်သက်နဲ့နှင့်ပင် မတွေ့ရသော် ၎င်း၏ တိမ်းစားအဖြစ်ဖြင့် မယားဖြစ်သူကသာလျှင် လက်ခံ သိမ်းပိုက်

ပါမည့် အကြောင်းနှင့် ပြောဆိုပြီးလျှင် ကျောက်သံပတ္တမြား အမြောက်အမြားပါရှိသော မိမိ၏ သားရေအိတ်ကို ခင်မြကြီး မြင်လောက်အောင်ဖွင့်၍ လက်ဆောင်ပေးမည်ဟု ယူခဲ့သော စိန်ကြီး တစ်လုံးကို လက်ဆောင်အဖြစ်ဖြင့် ပေးကမ်းလေ၏။

၎င်းနောက် ဦးစက်ကွင်းသည် မောင်သက်နှံပင် မရှိသော်လည်း ၎င်း၏သားမယားတို့အား မြေးကလေး၊ တူမကလေး များကဲ့သို့ အောက်မေ့၍ ရံဖန်ရံခါ လာရောက်ပြီးလျှင် ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက် ပါမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုပြီးနောက် ထိုကလေးအားလည်း ချီယူ နမ်းရှုပ်ပြီးလျှင် နှုတ်ခွန်းဆက်သ၍ ပြန်သွားလေ၏။

ဦးစက်ကွင်း ပြန်သွားလေလျှင် ခင်မြကြီးသည် လက်ဝတ် လက်စားတို့၌ တပ်မက်မောသောသဘော ရှိသည်ဖြစ်၍ လက် ဆောင်အဖြစ် ရရှိလိုက်သော စိန်ကြီးကို မကြာမကြာ ထုတ်၍ကြည့် ပြီးလျှင် ဤမျှလောက် အဖိုးထိုက်တန်သော စိန်ကိုပင်လျှင် လက်ဆောင်အဖြစ်ဖြင့် ရက်ရက်ရောရော ပေးကမ်းနိုင်သောသူမှာ ပစ္စည်းဥစ္စာ အလွန်တရာပြည့်စုံလှလျက် လက်လည်းဖွာလိမ့်မည် ဟူ၍ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ တွေးတောစိတ်ကူးလျက် ရှိလေ၏။

ထိုနေ့မှစ၍ ဦးစက်ကွင်းသည် ခင်မြကြီးတို့အိမ်သို့ နှစ်ရက် တစ်ခေါက်၊ သုံးရက်တစ်ခေါက် စသည်ဖြင့် သွားရောက်လည်ပတ် ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ရံဖန်ရံခါ သားအမိနှစ်ယောက်တို့ကို မော်တော်ကား

ဖြင့်တင်လျက် မြို့တွင်းသို့ လှည့်လည်ပြသလေ့ရှိလေရကား တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦးမှာ အလွန်တရာ ချစ်ကျွမ်းဝင်လျက် ဆွေမျိုးညာတိ အရင်းအချာကဲ့သို့ပင် ရှိနေခဲ့ကြလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ဦးစက်ကွင်းသည် ခင်မြကြီး၏အိမ်သို့ သွားရောက်လည်ပတ်စဉ် ခင်မြကြီးသည် ဦးစက်ကွင်းလာသည်ကို မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အခန်းတွင်းသို့ဝင်၍ မိမိ၏ရှုပကာယကို သင့်တင့်အောင် မွမ်းမံခြယ်လှယ်လျက်ရှိရာ သားကလေး ဝင်းဝင်းသည် ဟောင်းနွမ်း ညစ်ပေလျက်ရှိသော အဝတ်အစားတို့ဖြင့် မျက်နှာညှိုးငယ်စွာ ဦးစက်ကွင်း၏အနီးသို့ မရဲတရဲ ချဉ်းကပ်လာသည်တွင် ဦးစက်ကွင်းလည်း ပစ်စုတ်ဒရ ဖြစ်နေရရှာသော မိမိ၏သားငယ်ကိုမြင်လျှင် ရင်တွင်း၌ အလုံးဆိုလျက် ဖက်ရမ်းနမ်းရှုပ်စ ပြုမိလေ၏။ သားကလေးကလည်း ဦးစက်ကွင်းကို မြင်သည့်နေ့မှစ၍ 'သွေးပြောသည်' ဟူသော စကားအရ ချစ်ခင်စုံမက်ခြင်းရှိခဲ့လေရာ ---

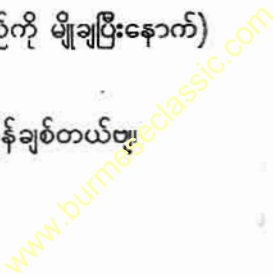
ဝင်း။ 'ဘိုးဘိုးကြီး'

ကွင်း။ 'ဗျ-လူကလေး'

ဝင်း။ 'ဘိုးဘိုးကြီး၊ နော်တို့ဖေဖေကို မြင်ဖူးသလား'

ကွင်း။ (ရင်တွင်း၌ အလုံးဆိုလိုက်လာသည်ကို မျိုချပြီးနောက်) 'မြင်ဖူးပါတယ် လူကလေးရယ်'

ဝင်း။ 'နော်တို့ဖေဖေက နော်ကို အင်မတန်ချစ်တယ်ဗျ၊ ဘိုးဘိုးကြီးလိုပဲ နော်ကိုချစ်တယ်'

ကွင်း။ (ထွက်လာသော မျက်ရည်များကို အောင့်အီးလျက်)

‘လူကလေး မေမေကကော လူကလေးကို မချစ်ဘူးလား’

ဝင်း။ ‘ရင်တုန်းကချစ်တယ်ဗျ။ ဖေဖေမရှိတော့ နေ့ကိုမချစ်ဘူး’

ဟု ပြောပြီးလျှင် အပြင်းအထန် ချောင်းဆိုလေရာ ဦးစက်ကွင်းလည်း လူကလေး ချောင်းဆိုးလျက်ရှိစဉ် ရင်၌ကျပ်တည်းစွာ ပိုက်ဖက် လျက်-

ကွင်း။ ‘ချောင်းဆိုးလှချေကလား လူကလေးရယ်၊ ညဉ့်တိုင်ကော ချောင်းဆိုးလေသလား’

ဝင်း။ ‘ညကျမှဖြင့် အားကြီးဆိုးတယ် ဘိုးဘိုးကြီးရဲ့၊ တစ်ခါ တစ်လေများ နော်ဖြင့် အိပ်တောင်မအိပ်ရဘူး’

ကွင်း။ ‘မင်းမေမေကကော ဘာဆေးများတိုက်သလဲ လူကလေး’

ဝင်း။ ‘ဘာဆေးမှ မတိုက်ဘူးဗျ။ နော်က ချောင်းဆိုးတော့ ဆူတယ် ရှုပ်တယ်ဆိုပြီး မေမေက သူနဲ့အတူတူ မအိပ်ရ ဘူးဗျ။ မစောရှင်နဲ့ အိပ်ရတယ်’ ဟု ပြောလေလျှင် ဦးစက်ကွင်းသည် မျက်ရည်မဆည်နိုင်အောင်ဖြစ်ပြီးလျှင် အကလေး အား ပိုက်ထွေးယုယ ကြင်နာလှသော အမူအရာဖြင့် နမ်းရှုပ် ချောမော့လျက် ရှိနေစဉ်-

ဝင်း။ ‘ဘိုးဘိုးကြီးက ဘာပြုလို့ငိုတာလဲ’

ကွင်း။ (အသံတုန်ရီစွာဖြင့်) ‘မငိုပါဘူး လူကလေးရယ်၊ လူကလေး တို့ဖေဖေကို သတိရလွန်းလို့ပါ’

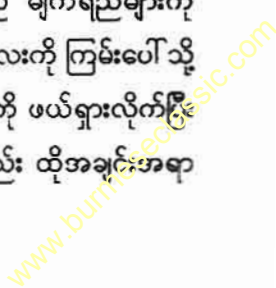
ဝင်း။ ‘ဖေဖေကလေး အားကြီးကောင်းတယ်ဗျ။ နော်ကိုလဲ အားကြီးချစ်တယ်။ ဘာမဆို နော်လိုချင်ရင် ဝယ်ပေး တာပဲ။ မေမေကတော့ နော်ကတောင်းရင် ပူဆာတယ် ဆိုပြီး ခေါင်းကိုခေါက်တယ် ဘိုးဘိုးကြီးရဲ့’

ကွင်း။ ‘လူကလေး ဘာလိုချင်သလဲ’

ဝင်း။ ‘နော်လား၊ နော်ကလေး ဘိုးဘိုးကြီး မော်တော်ကားမျိုး မော်တော်ကားကလေး လိုချင်တယ်ဗျ။ ပြီးတော့ မြင်းရုပ် ရယ်၊ ဘိုင်စကယ်ရယ်’ ဟု ပြောနေဆဲတွင် ‘ဘော်ဖြူ’ ဆိုသော ခွေးကြီးသည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေ၏။

ဘော်ဖြူသည် ယခင်က မောင်သက်နဲ့ လာရောက်စဉ် အိမ်ပေါ် သို့ တက်ခွင့်မရသဖြင့် မောင်သက်နဲ့နှင့် မတွေ့ရဘဲ ရှိနေရာ ခွေးတို့မည်သည်မှာ သခင်ဖြစ်သူသည် မည်မျှပင် ရုပ်ဖျက်၍ ထားသော်လည်း အနံ့ကိုမှတ်မိသည်နှင့် ပလူးပလဲ ပြုလုပ်လျက် ခြံနေစဉ် ခင်မြကြီးသည် ဖိးလိမ်းဝတ်စားပြီးသည်နှင့် ဧည့်ခန်းသို့ ထွက်လာလေ၏။

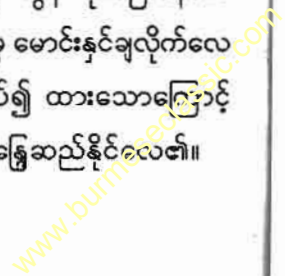
ခင်မြကြီးဝင်လာလျှင် မောင်သက်နဲ့သည် မျက်ရည်များကို ထုတ်မြန်စွာသုတ်ပြီးနောက် ပွေ့ထားသောကလေးကို ကြမ်းပေါ်သို့ ခုလျက် မိမိလက်ကို လျက်နေသော ဘော်ဖြူကို ဖယ်ရှားလိုက်ပြီး ဖန်လုပ်ကာ ထိုင်လျက်ရှိနေရာ ခင်မြကြီးလည်း ထိုအချင်းအရာ

တို့ကို ရုတ်တရက်မြင်လိုက်သည်ဖြစ်၍ မောင်သက်နွဲ့က “ကလေးများနဲ့ ခွေးများဟာ သူတို့ချစ်တဲ့လူကျရင် အင်မတန်သိတတ်တယ်။ ကျွန်တော်ဖြင့် ဘယ်အရပ်ကိုပဲသွားသွား ခွေးနဲ့ကလေးမှန်ရင်တော့ ကျွန်တော့်ကို ချစ်ကြတာချည်းပဲ” ဟု စကားဖာ၍ ပြောလိုက်လေလျှင် ခင်မြကြီးက “အံ့ဩစရာပဲရှင်၊ ဟောဒီ ဘော်ဖြူဟာ လူစိမ်းဆိုရင် နည်းနည်းမှ အကလိမခံဘူး၊ လူစိမ်းမပြောနဲ့တော့ သည်အိမ်ကို ဝင်နေကျ၊ ထွက်နေကျ ကျွန်မတို့မိတ်ဆွေ ကိုအုန်းမောင်ကို တောင် မြင်မှဖြင့် သွားတဖြူဖြူနဲ့ ဘယ်တော့မှ တည့်တယ်လို့မရှိဘူး” နဲ့။ ‘ကိုအုန်းမောင်ဆိုတာနှင့် ဘယ့်နဲ့တော်သလဲ’

မြ။ ‘ဘယ့်နဲ့မှ မတော်ပါဘူးရှင်။ ခင်ပွန်းသည်ရှိတုန်းကတော့ သည်အိမ်မှာပဲ အတူအိပ်၊ အတူစားနေကြတာပါပဲ။ ယခုတော့ ကျွန်မယောက်ျား သေဆုံးပြီးတဲ့နောက် မတင့်တယ်တာနဲ့ တခြားမှာ အိမ်ငှားပြီး နေပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ဆန်စက်ရုံမှာ သူမန်နေဂျာပါပဲ။ ဟဲ့-ကောင်လေး သွားသွား၊ လူကြီးတွေစကား ပြောရင် သူကလာရှုပ်ပြီ၊ သွား၊ စောရှင်နဲ့နေချေ’

ဟုပြော၍ သူငယ်၏ ဦးခေါင်းကိုခေါက်၍ တွန်းလိုက်ပြီးနောက် ဘော်ဖြူကိုလည်း တုတ်ဖြင့်ရိုက်၍ အိမ်ပေါ်မှ မောင်းနှင်ချလိုက်လေလျှင် မောင်သက်နွဲ့မှာ မျက်မှန်နက်ကြီးတပ်၍ ထားသောကြောင့် သာလျှင် ခင်မြကြီး မရိပ်မိလေအောင် ဣန္ဒြေဆည်နိုင်လေ၏။

၎င်းနောက် မောင်သက်နဲ့သည် ခင်မြကြီးအပေါ်၌ ထွက်လာ
သောအမျက်ကို မြိုသိပ်ပြီးလျှင် ချစ်ခင်သော စကားတို့ကိုသာလျှင်
ပီယဝါစာဖြစ်အောင် ပြောဆိုလျက်ရှိနေရာ-

မြ။ ‘နို့ နေပါဦးရှင်၊ အရင် ထောင်ကဲကြီးရဲ့ သားများ၊ မယား
များကော’

နဲ့။ ‘မယားဆုံးတာဗျာ ၁၀ နှစ်လောက်ကြာသွားပါပြီ။ သားသမီးလဲ
မကျန်ရစ်ပါဘူး’

မြ။ ‘ဪ ဖြစ်ရလေရှင်၊ ဒါဖြင့် ထောင်ကဲကြီးရော ကျွန်မရော
ကံတူအကျိုးပေးဆိုတာလို ဖြစ်နေပါပကော’

နဲ့။ ‘မှန်ပါတယ်’

မြ။ ‘ထောင်ကဲကြီးမိန်းမက ဗမာမပဲလား’

နဲ့။ ‘တရုတ်ကပြားပါပဲ’

မြ။ ‘ဪ၊ ဪ၊ နို့ ဒါဖြင့် အရွယ်ကလဲ ကြီးသေးတာမဟုတ်တော့
အိမ်ထောင်ရက်သားများ ပြုဦးမှပေါ့။ ပစ္စည်းရှင်ဆိုတာ
သားမယားတော့ ရှိဦးမှ တင့်တယ်တာကိုးရှင်’

နဲ့။ ‘မှန်ပါတယ်’

မြ။ ‘ထောင်ကဲကြီးတို့ ယောက်ျားသားများမှာတော့ သားမယား
ယူမယ်ဆိုရင် လွယ်ကူသားကလားရှင်။ ကျွန်မတို့ မိန်းမသား
များတော့ အရာရာမျိုး ဆင်ခြင်နိုင်တာတောင် တော်ကာမလှ
နိုင်သေးဘူးရှင်’

နွဲ့။ 'ဘာကြောင့်လဲဗျ'

မြ။ 'တစ်ကိုယ်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်ဆိုရင်လဲ တော်ပါသေးရဲ့ ဆိုပါတော့။ သားကလေးတစ်ယောက်နဲ့ဆိုတော့ သဘောထား ကြီးတဲ့လူမှ တော်ကာကျမှာကိုး ထောင်ကဲကြီးရဲ့'

နွဲ့။ 'သားကလေးကလဲ ချစ်စရာကလေးပဲဗျာ၊ မြင်လျှင် မချစ်တဲ့လူ မရှိပါဘူး'

မြ။ 'ထောင်ကဲကြီးက ကလေးချစ်တတ်တဲ့လူမို့ တည့်တာကိုးရှင့်။ တော်တော့လူဆိုလျှင် ကလေးငွေမျိုးခံဖို့ ခဲယဉ်းတယ်ရှင့်'

နွဲ့။ 'သည်လို ကလေးမျိုးဖြင့် တစ်ယောက်မကလို့ ဆယ်ယောက် ခံရတောင် ခဲယဉ်းဖို့မရှိပါဘူးဗျာ'

မြ။ (မျက်လုံးကို ကြာခပ်ဆန်ဆန်ကြည့်လျက်) 'ဒါထက် စကား မစပ်၊ ထောင်ကဲကြီး သားမယားယူဖို့များ စိတ်ကူးပါသေး သလား'

နွဲ့။ 'စိတ်တိုင်းကျတာ တွေ့လို့ရှိရင်လဲ ယူဖို့ပဲလေ'

မြ။ 'မှန်းထားတာများ မရှိသေးဘူးလားရှင့်'

နွဲ့။ 'အခုဖြင့် မရှိသေးပါဘူးဗျာ'

မြ။ 'ဒါဖြင့် ကျွန်မ စေ့စပ်ပေးမယ်။ ကျွန်မစကား နားထောင်မလား'

နွဲ့။ 'ထောင်သင့်လျှင် ထောင်ရတာပဗျာ'

မြ။ 'ကိုင်း ဒါဖြင့် ဟိုဘက်အိမ်က ဝန်ထောက်သမီးကို ကျွန်မ ပြောပေးနိုင်တယ်၊ ဘယ့်နှယ်လဲ'

နံ။ 'အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ'

မြ။ '၁၈ နှစ်တည်း ရှိသေးတယ်ရှင်'

နံ။ 'နေရာမကျဘူးဗျ။ ဝန်ထောက်သမီးလဲဖြစ်ပြန်၊ အသက်ကလဲ သိပ်ပြီး ငယ်ပြန်ဆိုတော့ အဘိုးကြီး တော်တော်ကြာတော့ ခက်လိမ့်မယ်'

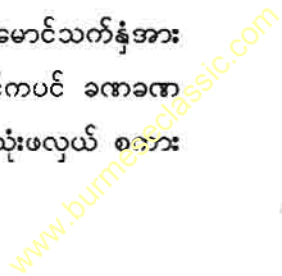
မြ။ 'ကုန်သည်ထဲကမှလားရှင်'

နံ။ 'ဟုတ်ကဲ့၊ ကုန်သည်ထဲက၊ အသက်ကလဲ တယ်ပြီးမငယ်ဘဲ စိတ်သဘောထား ကြီးကြီးနဲ့၊ သည်လိုဟာမှ နေရာကျမယ် ထင်တယ်ဗျ'

ဟု ပြောဆိုလျက်ရှိစဉ် မောင်အုန်းမောင်သည် အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာလေ၏။

မောင်သက်နဲ့သည် မိမိ တရုတ်ကပြားယောင်ဆောင်၍ လည်ပတ်လာကတည်းက မောင်အုန်းမောင်နှင့် တစ်ကြိမ်မှ ဆုံစည်းဖူးသည်မရှိ ဖြစ်လေရာ ခင်မြကြီးလည်း ၎င်းတို့နှစ်ဦးကို တစ်ဦးအား တစ်ဦး၏အကျိုးအကြောင်း ပြော၍ပြပြီးနောက် အသိမိတ်ဆွေအဖြစ်ဖြင့် အကျွမ်းဝင်ကြစေလေ၏။

မောင်အုန်းမောင်မှာ ဦးစက်ကွင်းဆိုသူ မောင်သက်နဲ့အား တွေ့ရဖူးသေးသော်လည်း ခင်မြကြီးထံ ယခင်ကပင် ခဏခဏ ထာရောက်လည်ပတ်ကြောင်းသိလေရာ သုံးဦးသုံးဖလှယ် စကား

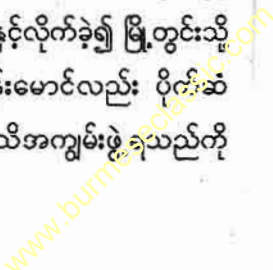
ပြောလျက်ရှိကြစဉ်တွင် ပေါက်ဖော်ကြီး၏ မျက်နှာကဲကို ခတ်လျက်ရှိလေ၏။

ထိုသို့ အကဲခတ်ရာ၌ ဦးစက်ကွင်းသည် မောင်သက်နဲ့ပင် ဖြစ်သည်ဟု မှတ်ထင်သောကြောင့်မဟုတ်။ ၎င်းပေါက်ဖော်ကြီးသည် ခင်မြကြီးအပေါ်၌ မည်ကဲ့သို့ သဘောထားရှိသည်ကိုသာလျှင် အကဲခတ်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ မိမိအား အကဲခတ်လျက်ရှိသည်ကို မောင်သက်နဲ့ သိရှိလေလျှင် ခင်မြကြီးအပေါ်၌ တူမလေးကဲ့သို့သာလျှင် သဘောထားကြောင်း အမူအရာ စကားအပြောအဆိုဖြင့် သိရှိစေလေ၏။

ခင်မြကြီးမှာမူ မိမိသည် မောင်အုန်းမောင်နှင့် ချစ်ကြိုက်နေကြသည့်အကြောင်းကို မောင်သက်နဲ့ မသိစေလိုသည်ဖြစ်၍ မောင်အုန်းမောင်အား အေးအေးစက်စက်ရှိသော အမူအရာဖြင့်သာလျှင် စကားပြောဆိုလျက်ရှိရာ မောင်အုန်းမောင်လည်း မိမိအား ဤကဲ့သို့သော အေးအေးစက်စက် ပြောဆိုသည်ကို စိတ်တွင်း၌ မကြိုက်မနှစ်သက်အောင် ရှိနေလေ၏။

တစ်နာရီခန့်မျှ စကားပြောဆိုကြပြီးလျှင် မောင်သက်နဲ့သည် မောင်အုန်းမောင်အား မိမိ၏မော်တော်ကားနှင့်လိုက်ခဲ့၍ မြို့တွင်းသို့ လည်ပတ်ရန် ဖိတ်ကြားလေရာ မောင်အုန်းမောင်လည်း ပိုက်ဆံပေါလှသော ထောင်ကဲတစ်ယောက်နှင့် အသိအကျွမ်းဖွဲ့ချသည်ကို

ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်လျက် ၎င်းနှင့်အတူ လိုက်ပါသွားလေ၏။

မောင်သက်နွဲ့လည်း မြို့ကိုတစ်ပတ်လှည့်၍ပြပြီးနောက် မိမိ
ဟိုတယ်သို့ ပင့်ဖိတ်ပြီးလျှင် အရက်များတိုက်၍ ထမင်းကျွေးလေရာ
မောင်အုန်းမောင်သည် အရက်အတန်ငယ်မူးလေလျှင် ခင်မြကြီး
သည် မိမိ၏ရည်းစားဖြစ်ကြောင်း၊ ရှေ့လာမည့် တပေါင်းလလောက်
တွင် မိမိနှင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြားမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းပြင် ခင်မြကြီး
အပေါ်၌ ချစ်ကြိုက်သော စိတ်ဆန္ဒပေါ်သူတို့မှာ အချည်းနှီးပင်
ဖြစ်ရမည့် အကြောင်းများနှင့် ဝါကြွားပြောဆိုလေ၏။

၎င်းနောက် မောင်သက်နွဲ့လည်း အချိန်မကျသေးဟု
အောက်မေ့လျက် မောင်အုန်းမောင်ပြောသော စကားများကို
ဝမ်းတွင်းက ပြီးရယ်ပြီးနောက် အချိန်တော်သင့်ပြီဖြစ်၍ မောင်အုန်း
မောင်၏အိမ်သို့ မော်တော်ကားနှင့် လိုက်၍ပို့လိုက်လေ၏။

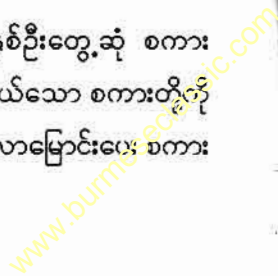

အခန်း ၅

ထိုနေ့မှစ၍ မောင်သက်နံ့သည် မောင်အုန်းမောင်စက်ရုံသို့သွားချိန်၌ နေ့တိုင်းလိုလိုပင် ခင်မြကြီးတို့အိမ်သို့ သွားရောက်လည်ပတ်ပြီးလျှင် တလေးအတွက် စားစရာ၊ ကစားစရာများမှအစ သောက်သုံးမှီဝဲရန် ဆေးဝါးတို့ကိုလည်း ယူဆောင်ခဲ့လေ့ရှိပေ၏။

ထိုကလေးမှာလည်း အဆုတ်ရောဂါ စွဲသည်ဖြစ်၍ တစ်နေ့ တခြား ကြုံလို့ဖျော့တော့လျက်ရှိနေရာ ခင်မြကြီးမှာမူ ကလေးကို အလျဉ်းဂရုမစိုက်ဘဲ မောင်သက်နံ့လာသည့်အခါတို့၌ မိမိကိုယ်ကို မွမ်းမံခြယ်လှယ်ရေး တို့၌သာလျှင် အထူးဝီရိယ စိုက်ထုတ်လျက် ရှိလေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ လည်ပတ်သည့်အခါတို့၌ နှစ်ဦးတွေ့ဆုံ စကား ပြောဆိုကြရာတွင် မောင်သက်နံ့က အနည်းငယ်သော စကားတို့ကို သာ ပြောဆိုရလျက် ခင်မြကြီးကသာလျှင် ရေလာမြောင်းပေး စကား တို့ကို အတွင်ရှေ့ခင်းပေးလေ၏။

သို့ပါသော်လည်း မောင်သက်နဲ့သည် မိမိ၏ရည်ရွယ်ထားချက် အတိုင်း အချိန်မတိုင်ရောက်သေးသည်ဖြစ်သောကြောင့် လူပိန်း လူအကဲ့သို့ စကားအသွားအလာကို နားမလည်ယောင်ပြုပြီးလျှင် တိမ်းဖယ်ရှောင်ရှားလျက်သာ ရှိနေလေ၏။

တစ်နေ့သော် မောင်သက်နဲ့သည် နံနက်အိပ်ရာမှထခါစ အချိန် အခါတွင် လူတစ်ယောက်သည် စာတစ်စောင်ကို လာရောက် ပေးလေရာ ၎င်းစာမှာ-

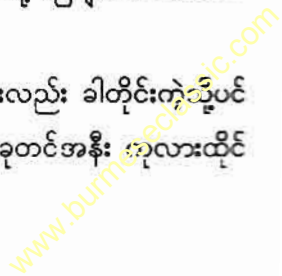
အကလေး မနည်းဖြစ်နေ၍ အမြန်လာစေလိုပါသည်။

ဘိုးဘိုးကြီးကိုလည်း ခဏခဏမေးလျက်ရှိနေသည်။

ခင်မြကြီး

စာကိုဖတ်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မောင်သက်နဲ့သည် အဝတ် များလျှင်မြန်စွာလဲလှယ်၍ အစေခံနှင့်အတူ မော်တော်ကားနှင့် ထွက်လာခဲ့ရာ အိမ်သို့ရောက်လေလျှင် သူငယ်၏အခန်းမှ ထွက်လာ ခဲ့သော ဆရာဝန်နှင့်တွေ့၍ သူငယ်မည်သို့ရှိသည်ကို မေးမြန်းရာ ဆရာဝန်က 'နေရလှရင် တစ်နာရီပဲ။ ခင်ဗျားကို မေးနေတယ်။ သွားလိုက်ပါ'ဟု ပြောသည်နှင့် အခန်းတွင်းသို့ ခြေဖျားထောက်ကာ ဝင်သွားလေ၏။

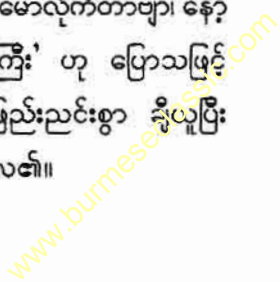
အခန်းတွင်းသို့ရောက်လျှင် ခင်မြကြီးလည်း ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် တင့်တယ်စွာ ဝတ်ဆင်လျက် သူငယ်၏ ခုတင်အနီး ကုလားထိုင်

တစ်ခုပေါ်တွင် ဟန်ပါပါထိုင်ပြီးလျှင် သူငယ်အား စောင့်လျက်
 ခွီနေရာ သူငယ်သည် အပြင်းအထန် မောဟိုက်၍ နေရာမှ
 မောင်သက်နွံကို မြင်သည်နှင့် 'ဟော၊ နော်ဘိုးဘိုးကြီးလာပြီ။ နော်က
 မျှော်နေတယ် ဘိုးဘိုးရဲ့၊ မပြန်နဲ့နော်၊ နော်နဲ့နေတော့နော် ဘိုးဘိုးကြီး'
 ဟု ပြောလေလျှင် မောင်သက်နွံလည်း ခင်မြကြီးကို အခန်းအပြင်သို့
 ထွက်ရန် မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်နှင့် ခင်မြကြီးလည်း ဝဋ်ကျွတ်ပြီဟု
 အောက်မေ့သည့် လက္ခဏာဖြင့် အပြင်သို့ထွက်သွားလေ၏။

ခင်မြကြီး ထွက်သွားလျှင် မောင်သက်နွံသည် အရိုးနှင့်အရေမျှ
 ကျန်အောင် ကြုံလှီလျက်ရှိသော သူငယ်၏လက်ကလေးကို ကြင်နာ
 ယုယစွာကိုင်လျက် နဖူးကိုနမ်းရှုပ်ပြီးနောက်-

- နွံ။ 'မောဟိုက်သလား လူကလေးရယ်'
- ဝင်း။ 'မောတယ် ဘိုးဘိုးရဲ့၊ မောပေမယ့် ဘိုးဘိုးကြီးရှိတော့
 နော်အမောပြေပါတယ်၊ ဘိုးဘိုးကြီး မပြန်နဲ့နော်'
- နွံ။ 'မပြန်ပါဘူး လူကလေးရယ်၊ ဘိုးဘိုးကြီး လူကလေး
 အနားက ဘယ်တော့မှ မခွာပါဘူး'
- ဝင်း။ 'ဝမ်းသာလိုက်တာ ဘိုးဘိုးကြီးရယ်၊ မောလိုက်တာဗျာ၊ နော်
 ကို ပွေ့ထားစမ်းပါလား ဘိုးဘိုးကြီး' ဟု ပြောသဖြင့်
 မောင်သက်နွံသည် သူငယ်ကို ဖြည်းညင်းစွာ ခွီယူပြီး
 နောက် ရင်နှင့်ကပ်၍ ပွေ့ထားလေ၏။

ဝကန္တ

၅၉

ဝင်း။ 'နော်မမောပါဘူး ဘိုးဘိုးကြီး၊ နေပါဦး ဘိုးဘိုးကြီးရယ်၊
နော်တို့ဖေဖေ သေပြီဆို၊ သေတယ်ဆိုတာ ဘယ်ကိုသွားရ
တာလဲ ဘိုးဘိုးကြီးရဲ့'

နွဲ့။ 'ကောင်းတဲ့လူ သေရင်တော့ နတ်ပြည် သွားရတယ်
လူကလေးရဲ့'

ဝင်း။ 'ဟာ ဒါဖြင့် နော်တို့ဖေဖေ အားကြီး ကောင်းတာပဲ၊
နတ်ပြည်သွားမှာပေါ့၊ နော်သေရင်ကော ဘယ်သွားရမှာ
လဲ'

နွဲ့။ 'လူကလေးကတော့ ဘာမှ မကောင်းတာမလုပ်ဘူး မဟုတ်
လား'

ဝင်း။ 'နော်လေ ပွက်ဆိတ်တောင် နော်မသတ်ဘူးဗျ'

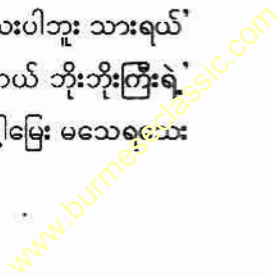
နွဲ့။ 'ဒါဖြင့် လူကလေးသေရင် နတ်ပြည်ကို အမှန်ပဲ သွားရ
မှာပေါ့'

ဝင်း။ 'ဟန်ရပီ ဘိုးဘိုးကြီး၊ နော်တို့ဖေဖေနဲ့တွေ့ရမှာ၊ သေချင်
သေ၊ နော် မကြောက်ပေါင်'

နွဲ့။ (မျက်ရည်တသွယ်သွယ်ကျလျက်နို့သည်ကို လက်ကိုင်ပဝါ
နှင့် သုတ်လျက်) 'လူကလေး မသေသေးပါဘူး သားရယ်'

ဝင်း။ 'ဟင် သားတဲ့၊ နော်ကို မြေးလို့ခေါ်ရတယ် ဘိုးဘိုးကြီးရဲ့'

နွဲ့။ 'ယောင်လို့ပါသား၊ အဲလေ မြေးရယ်၊ ငါ့မြေး မသေရဲ့သေး
ပါဘူး မြေးရဲ့'

ဝင်း။ 'တော်ပြီ ဘိုးဘိုးကြီး၊ နော်သေတော့မယ်။ ဒီမှာနေရတာ ဘာမှမကောင်းဘူး၊ မေမေကလဲ အင်မတန် ထိပ်ခေါက် တယ်။ ရိုက်လဲ ရိုက်တယ်၊ ဖေဖေဆီ နော်လိုက်တော့မယ်။ ဘိုးဘိုးကြီး နေဝင်သွားပြီလား'

နွဲ့။ 'မနက်ကြီးရှိပါသေးတယ် လူကလေးရယ်'

ဝင်း။ 'ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ မှောင်သွားပါလိမ့်' ဟု ပြောလေလျှင် ကလေး အသက်ထွက်လုနီးပြီဖြစ်၍ မျက်စိများ ပြာပြီးလျှင် မှောင်မိုက်သည်ဟု ထင်မှတ်ရကြောင်းကို သိရှိသည်နှင့် ရင်တွင်း၌ အောင့်အည်း၍ မရနိုင်အောင် လှိုင်းတံပိုးထပြီးလျှင် ချွတ်ကြီးငင်ကြီးနှင့် ငိုယိုလိုက်လေရာ-

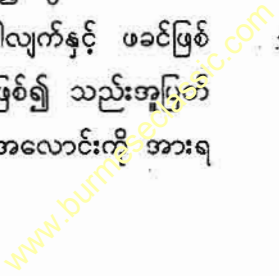
ဝင်း။ 'ဘိုးဘိုးကြီး ဘာပြုလို့ ငိုတာလဲ'

နွဲ့။ 'မငိုပါဘူးဗျာ'

ဝင်း။ 'ငိုသားနဲ့ မငိုဘူးတဲ့။ နော်နဲ့ မြန်မြန်လိုက်ခဲ့နော်၊ ဖေဖေဆီ နော်သွားတော့မယ်နော် ဘိုးဘိုးကြီး၊ ဖေဖေ၊ ဖေဖေ'

ဟု ရေရွတ်ရင်း တစ်ရှိုက်နှစ်ရှိုက်မျှ ရှိုက်ပြီးလျှင် သူငယ်သည် မောင်သက်နဲ့၏လက်ပေါ်၌ပင် အသက်ကုန်၍ သွားလေ၏။

မောင်သက်နဲ့သည် မိမိမှာ ဖခင်ဖြစ်ပါလျက်နှင့် ဖခင်ဖြစ်ကြောင်းကိုမှ ဖွင့်ဟ၍ မပြောလိုက်ရသည်ဖြစ်၍ သည်းအူပြတ် မတတ် လှိုက်လှဲပူဆွေးလျှောက် အကလေး၏အလောင်းကို အားရ

အောင် ဖက်ရမ်းနမ်းရှုပ်ပြီးမှ ခုတင်ပေါ်၌ တင်ထားခဲ့ပြီး မျက်ရည်များကို သုတ်လိမ်းလျက် အခန်းအပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ဧည့်ခံခန်းသို့ရောက်လျှင် ခင်မြကြီးနှင့် ဆရာဝန်ကြီးတို့အား အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြရာ ဆရာဝန်လည်း အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွား၍ ခင်မြကြီးမှာ သူငယ်၏အခန်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။

မောင်သက်နွဲ့လည်း ခင်မြကြီး၏နောက်မှ လိုက်ပါသွားရာ ခင်မြကြီးသည် သူငယ်၏ခုတင်အနီးမှရပ်လျက် မျက်ရည်တစ်စက် နှစ်စက်ကို သုတ်လိမ်းလျက် ရှိနေစဉ်တွင် မောင်သက်နွဲ့လည်း ခင်မြကြီး၏နောက်ရပ်လျက် အံ့ကြိတ်ကာ ရှိနေလေ၏။

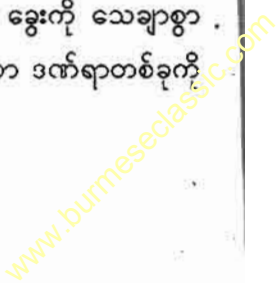
၎င်းနောက် နောက်တစ်နေ့၌ပင်လျှင် မောင်သက်နွဲ့က အထူးဝီရိယ စိုက်ထုတ်လျက် သူငယ်၏အလောင်းကို ဖုတ်ကြည်း သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းကိစ္စကို ဆောင်ရွက်လေ၏။

အုခန်း ၆

သူငယ်သေဆုံးသည့်နေ့မှစ၍ မောင်သက်နံ့သည် ခင်မြကြီး၏ အပေါ်၌ ရှေးကထက်ပင် တိုးတက်ပိုမို၍ ရွံရှာစက်ဆုတ်လှသော် လည်း မိမိ၏ကြံရွယ်ချက် အထမမြောက်မည်ကို စိုးရိမ်ရသည်ဖြစ်၍ နှစ်ရက်လျှင်တစ်ခေါက်၊ သုံးရက်လျှင် တစ်ခေါက်ကျ လာရောက် လည်ပတ်လျက် ရှိလေ၏။

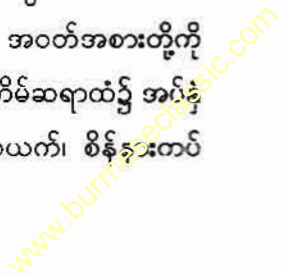
တစ်နေ့သ၌ မောင်သက်နံ့သည် ခင်မြကြီး၏အိမ်သို့ ရောက် သောအခါ မာလီကုလားသည် ဘော်ဖြူကို ခြေနှစ်ချောင်းကိုင်လျက် အိမ်ရှေ့သို့ ဆွဲထုတ်လာသည်ကိုမြင်သဖြင့် အကြောင်းကိုမေးမြန်းရာ ကုလားက 'မာဒကီးယား' ဟု ပြောသည်နှင့် ခွေးကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုသည်တွင် နံဘေး၌ လှံနှင့်ထိုးထားသော ဒဏ်ရာတစ်ခုကို တွေ့ရှိလေ၏။

ထိုအခါ မောင်သက်နွဲ့လည်း အိမ်ပေါ်သို့တက်၍ ခင်မြကြီးအား ခွေး၏သေပုံကို မေးမြန်းရာ 'ကိုအုန်းမောင်ရှင်၊ ကိုအုန်းမောင်၊ တောင်းပန်လို့တောင်မရဘူး၊ သူ့ကိုက်လို့တဲ့၊ ကွင်းလျှောထောင်ပြီးမှ လုံနှင့်အသေထိုးသတ်လိုက်တယ်' ဟု မတုန်မလှုပ် ပြောဆိုလေလျှင် မောင်သက်နွဲ့လည်း အခြားတစ်ဘက်သို့လှည့်၍ နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ကာ စကားမပြောဘဲ ရှိနေလေ၏။

ထိုနေ့၌ မောင်သက်နွဲ့သည် ထိုအိမ်၌ ခါတိုင်းကဲ့သို့ ကြာရှည်စွာမနေဘဲ မော်တော်ကားနှင့်ပြန်လာခဲ့ရာ လမ်းခရီးတွင် 'ရက်စက်ကြပါပေရဲ့ကွယ်တို့၊ ရက်စက်မယ့် ရက်စက်လျှင်လဲ သည်လောက်ကျွတ်ကျွတ်လွတ်လွတ် ရက်စက်တာပဲကောင်းတယ်။ သားကလေးလဲ သင်း ဂရုမစိုက်တာနှင့် သေရှာပြီ။ ဘော်ဖြူကိုလဲ သင်းလင်ငယ်က သတ်ပစ်လိုက်ပြန်ပြီ။ ကောင်းတယ်လေ၊ ဒါမှကောင်းတယ်၊ နို့မို့ သင်းကလေးကို မျက်နှာထောက်ရလိမ့်ဦးမယ်။ အခုတော့ ဘယ်သူ့မျက်နှာကိုမှ ထောက်ထားစရာမရှိတော့ဘူး။ ငါ့အကြံကို မြန်မြန်အောင်မြင်အောင်လုပ်ဖို့ ရှိတော့တာပဲ၊ နေနှင့်ကြဦး မင်းတို့' စသည်ဖြင့် တစ်ယောက်တည်း စိတ်ထဲ၌ ကြိမ်းဝါး၍ သွားလေ၏။

နောက်တစ်ခေါက်၌ မောင်သက်နွဲ့သည် အဝတ်အစားတို့ကို ရှေးကထက် ပိုမိုဂရုစိုက်ဝတ်ဆင်ပြီးလျှင် ပန်းတိမ်ဆရာထံ၌ အပ်နှံ၍ထားသော စိန်ဘီး၊ စိန်ကြယ်သီး၊ စိန်ဘယက်၊ စိန်နားတပ်

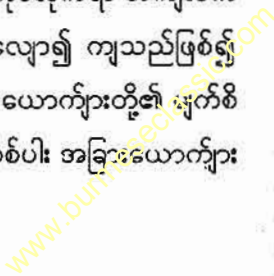

အစရှိသည်တို့ကို ယူငင်ပြီးလျှင် ခင်မြကြီးအိမ်သို့ လာရောက် ခဲ့လေ၏။

အိမ်ပေါ်သို့တက်မိလေလျှင် စောရှင်က မမမြမှာ နေမကောင်း သဖြင့် အိပ်ရာမှမထနိုင်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ဦးစက်ကွင်း လာရောက် ခဲ့လျှင် မိမိထံပို့လိုက်ရန် မှာထားကြောင်းများနှင့် ပြောဆို၍ ခင်မြကြီး ရှိရာအခန်းသို့ ခေါ်ငင်သွားရောက်ပို့လေ၏။

အခန်းတွင်းသို့ရောက်လျှင် ခင်မြကြီးသည် သနပ်ခါးပုံနှင့် ခုတင်ပေါ်၌ မှီအုံးကြီးများပေါ်တွင် ကပိုကရို မခိုတရို လဲလျောင်း ကာရှိနေရာ ခင်မြကြီးက အနီးရှိ ကုလားထိုင်တစ်ခုကို လက်ညှိုး ညွှန်လျက် 'ထိုင်ပါ။ ထိုင်ပါ' ဟု ပြောသဖြင့် မောင်သက်နွဲ့လည်း ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်လေ၏။ စောရှင်မှာမူ ဧည့်သည်ကိုပို့ပြီး နောက် အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

စောရှင်ထွက်သွားပြီးနောက် ခင်မြကြီးက 'အားနာစရာ ဖြစ်နေ ပါပြီရှင်။ နေမကောင်းလို့ အိမ်ရှေ့မှာလဲ ထွက်ပြီးဧည့်မခံနိုင်၊ လာပြီး မှဖြင့်လဲ ပြန်လို့လဲမသွားစေချင်၊ ကျွန်မတော့ ခက်တာပါပဲရှင်' ဟု ပြောလျက် ဇာခြင်ထောင်ကို လက်ဖြင့်လှမ်းကိုင်လိုက်ရာ 'အင်္ကျီလက် သည် လက်မောင်းအရင်းသို့တိုင်အောင် လျော့၍ ကျသည်ဖြစ်၍ ဖွေးဖွေးဖြူသော လက်မောင်းသားတို့သည် ယောက်ျားတို့၏ နှုတ်စိ ကို မြူဘိသကဲ့သို့ရှိနေရာ မောင်သက်နွဲ့တစ်ပါး အခြားယောက်ျား

တို့မှာ ထိုအမှုအရာကို မြင်ကာမျှနှင့်ပင် ထိုခဏ၌ ခင်မြကြီးအတွက် အသက်ကိုစွန့်လွှတ်နိုင်လှဘနန်း ရှိပေလိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် မောင်သက်နဲ့မှာမူ ခင်မြကြီး၏ သဘောကို သိပြီး ဖြစ်၍ မည်သို့မျှ မတုန်လှုပ်သော်လည်း ပစ်လိုက်သောမြားသည် ထိုမှန်မိသည့် အယောင်ဆောင်ပြီးလျှင် လက်မောင်းကိုသာလျှင် စိုက်ငေးကြည့်လျက် ရှိလေ၏။

ထိုအခါ ခင်မြကြီးလည်း ရှက်လေဟန်ပြု၍ လက်မောင်းကို ရုတ်တရက် အင်္ကျီလက်ဖြင့် ဖုံးအုပ်ပြီးလျှင်-

မြ။ 'ဟိုတုန်းက ကျွန်မပြောတာ မေ့ပြီလား'

နဲ့။ 'ဘာလဲဗျာ'

မြ။ 'ထောင်ကဲကြီးဖို့ ကျွန်မက မိန်းမစေ့စပ်ပေးစားဖို့ ဆိုတာလေ'

နဲ့။ 'ဪ မမေ့ပါဘူးဗျာ၊ မျှော်လင့်ဆဲပါပဲ'

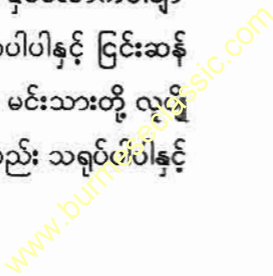
မြ။ 'ကုန်သည် အမျိုးအနွယ်ထဲက ဟုတ်လား'

နဲ့။ 'ဟုတ်ကဲ့'

မြ။ 'ဘယ်အရွယ်လောက်လဲရှင်'

နဲ့။ (ခင်မြကြီးအသက်ကို တွက်ပြီးနောက်) '၂၆ နှစ်လောက်ပါဗျာ'

မြ။ 'ထောင်ကဲကြီးကလဲ မတော်တာပဲ'ဟု ကြာပါပါနှင့် ငြင်းဆန် လေလျှင် မောင်သက်နဲ့လည်း ဖွဲ့ထဲ၌ မင်းသမီး၊ မင်းသားတို့ လူငယ် လူငယ်လှည့်သည့်အလား တကယ်ပင် စိတ်မပါသော်လည်း သရုပ်ပုံပါနှင့်

မိမိချစ်ခင်ကြောင်းတို့ကို ပြောချပြီးလျှင် လက်ဆောင်အဖြစ်ဖြင့် ယူခဲ့သော လက်ဝတ်လက်စားတို့ကိုထုတ်၍ ခင်မြကြီးအား ပေးပြီး နောက် ၎င်းပစ္စည်းသည် ခန်းဝင်ပစ္စည်း မဟုတ်သေးကြောင်း၊ သက်သက် မေတ္တာလက်ဆောင်မျှသာလျှင် ဖြစ်ကြောင်း၊ အကယ်၍ မိမိအား ထိမ်းမြားလက်ထပ်ရန် သဘောတူခဲ့ပါမူ လက်ထပ်မည့် ညဉ့်၌ ထိုထက် အဆများစွာ အဖိုးထိုက်တန်သော အဝတ်တန်ဆာ တို့ကို ခန်းဝင်ပစ္စည်း အဖြစ်ဖြင့် တင်သဦးမည် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုလေလျှင် ခင်မြကြီးလည်း အဝတ်အစားနှင့် စည်းစိမ်ဥစ္စာ တို့ကို လွန်စွာတပ်မက်မောသော မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်သဖြင့် ဦးစက်ကွင်း၌ ပိုက်ဆံ အလွန်ပေါများကြောင်း သိရသည့်အခါ ကတည်းက ကြံစည်လာခဲ့သော မိမိ၏အကြံအတိုင်း အထမြောက် ချေပြီဖြစ်၍ မိန်းမတို့ ပရိယာယ်နှင့် အနည်းငယ်မျှ ငြင်းဆန်ဟန် ပြုပြီးနောက် မောင်သက်နံ့ပြောသည့်အတိုင်း သဘောတူညီလိုက် လေ၏။

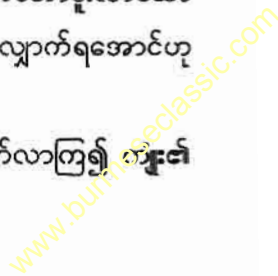

အခန်း ၇

နောက်တစ်နေ့တွင် မောင်သက်နံ့သည် မောင်အုန်းမောင် အလုပ် တိုက်သို့သွား၍ မောင်အုန်းမောင်အား မိမိနှင့် အလည်အပတ် သွားရောက်ရန် သွေးဆောင်ခေါ်ငင်လေရာ မောင်အုန်းမောင်မှာ အပျော်အပါးကို လိုလားသူဖြစ်သည့်ပြင် ပေါက်ဖော်ကြီးနှင့် သွားရ သည့်အခါ မိမိမှာ အခမဲ့ အချောင်ပျော်ပါးရသည်ဟု မှတ်ထင်၍ အလွယ်တကူ လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။

အာဠဝီလမ်း၌ရှိသော မိမိ၏ ဟိုတယ်သို့ ရောက်သောအခါ မောင်သက်နံ့သည် မောင်အုန်းမောင်အား အရက်များ၊ စားစရာများ နှင့် ကျွေးမွေးဧည့်ခံ၍ မောင်အုန်းမောင်သည် အတော်မူးလာသော အခါ မောင်သက်နံ့က အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက်ရအောင်ဟု ပြော၍ ကျုံးဘက်သို့ လျှောက်လာကြလေ၏။

ကျုံးလမ်းမှသည် မြောက်ဘက်သို့ လျှောက်လာကြ၍

အနောက်မြောက်ထောင့်သို့ ရောက်သောအခါ မောင်သက်နွဲ့သည် ယခင်က အသင့်စီမံ၍ထားသော လှော်လှေငယ်တစ်စင်းကို တွေ့ရှိ လေရာ မောင်သက်နွဲ့က 'လာဗျာ ကိုအုန်းမောင်၊ လမ်းလျှောက် ရတာ ဖုန်ထူလှတယ်၊ အညောင်းပြေအညာပြေ လှေလှော်ပြီး ကစား ရအောင်ဗျာ'ဟု ပြောလေလျှင် မောင်အုန်းမောင်က 'ကျွန်တော် ရေကို ကောင်းကောင်းကြီး မကူးတတ်ဘူးဗျ'

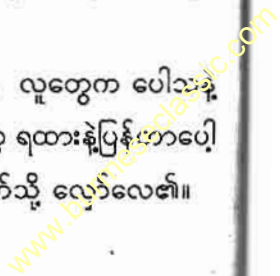
နွဲ့။ 'ကိစ္စမရှိနိုင်ပါဘူးဗျ၊ လှေက အကြီးသားပဲ'

အုန်း။ 'ကျွန်တော်က လှေလဲမလှော်တတ်ဘူးဗျ'

နွဲ့။ 'ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကျုပ်က ပဲ့ဘက်ကထိုင်ပြီး ပဲ့လဲပဲ့၊ လှော်လဲ လှော်မယ်။ ခင်ဗျားက တက်နဲ့ နည်းနည်းယက်ပေးတာပေါ့ဗျာ၊ မခက်ပါဘူး'ဟု ပြောပြီးနောက် မောင်သက်နွဲ့လည်း လှေပေါ်တက် သွားသဖြင့် မောင်အုန်းမောင်လည်း မလိုက်ချင် လိုက်ချင်နှင့် လိုက်သွားရလေ၏။

လှေထွက်သွားမိလေလျှင် မောင်သက်နွဲ့လည်း လှေဦးကို အရှေ့ အရပ်သို့လှည့်လျက် မန္တလေးတောင်ဘက်သို့ လှော်လေရာ မောင်အုန်းမောင်က 'တောင်ဘက်ကို မလှော်ဘူးလားဗျ၊ အိမ်ကိုပြန် မယ် မဟုတ်လား'

နွဲ့။ 'မပြန်ပါနဲ့ဦးဗျာ၊ တောင်ဘက်လှော်လို့ လူတွေက ပေါသနဲ့ ရှက်စရာကြီးဗျာ၊ အရှေ့လှော်ပြီး အပြန်တော့ ရထားနဲ့ပြန်တာပေါ့ ဗျာ'ဟု ပြောရင်းဆိုရင်း မန္တလေးတောင်ဘက်သို့ လှော်လေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ တဖြည်းဖြည်း ရေလယ်မှ လှော်၍ သွားကြစဉ်
 မောင်သက်နှံလည်း မောင်အုန်းမောင်၏ ကြောက်ရွံ့သော စိတ်
 အာရုံမှ ပြေပျောက်စေခြင်းငှာ ရယ်မောဖွယ်စကားရွှမ်းတို့ကို အလျဉ်
 မပြတ်အောင် ပြောဆိုကာ တဖြည်းဖြည်း လှော်ကြရာ သုခမ္မာဇရပ်
 ကြီးအနီး အလွန် လူသူပြတ်ရာသို့ ရောက်ကြလေ၏။ ထိုသို့
 ရောက်လေလျှင် မောင်သက်နှံလည်း လှော်ကိုရေလယ်၌ ရပ်စေလျက်
 တက်ကိုချပြီးလျှင် ‘မောလိုက်တာဗျာ၊ ခဏလောက် နားကြဦးစို့’
 အုန်း။ ‘နားရင် ကမ်းစပ်မှာဆိုက်ပြီး နားပါတော့ဗျာ’
 နှံ။ ‘တော်ပါပြီဗျာ၊ မြင်းရထားလာတာမြင်တော့မှ ကမ်းကိုကပ်
 တာပေါ့၊ ဒါထက် ကိုအုန်းမောင်၊ ကျုပ်တို့အကြောင်းကို မကြားသေး
 ဘူးမှတ်တယ်’
 အုန်း။ ‘ဘာအကြောင်းလဲဗျ’
 နှံ။ ‘သားရေး မယားရေးပါဗျာ၊ ကျုပ်အခု မိန်းမယူတော့မယ်’
 အုန်း။ ‘ဟုတ်ကဲ့လား၊ တော်ပါပေဗျာ၊ တရုတ်ကပြားထဲကလား’
 နှံ။ ‘မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဗမာမိန်းမပဲ’
 အုန်း။ ‘ဘယ်အရပ်သူလဲဗျာ’
 နှံ။ ‘စိန်ပန်းရပ်သူပဲ’
 အုန်း။ ‘အလို၊ ဘယ်သူ့သမီးပါလိမ့်၊ ကုပ်ကုပ်နဲ့ ကြံတဲ့လူပဲဗျာ၊
 ဣန္ဒြေတော်တို့ သိတောင်မသိရသေးဘူး။ ဘယ်သူ့သမီးလဲဗျာ’

နံ့။ 'အဖေအမေ မရှိပါဘူး'

အုန်း။ 'ဘယ်သူနဲ့နေသလဲဗျာ'

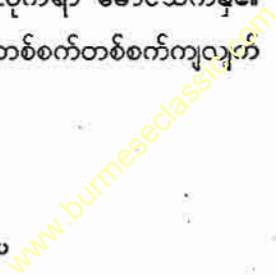
နံ့။ 'တစ်ယောက်တည်းပဲနေတယ်ဗျ။ မုဆိုးမပဲ'

ဟုပြောသည်နှင့် မောင်အုန်းမောင်သည် အနည်းငယ် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်ပြီးလျှင် မောင်သက်နံ့၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လျက်ရှိစဉ်-

နံ့။ 'ဪ အခန့်သင့်ပဲ၊ ဖိတ်စာတောင် ပါလာသေးတယ်။

ရော့ဗျာ၊ ရက်တော့ဝေးသေးရဲ့၊ သို့ပေမယ့် မိတ်ဆွေကြီးမို့လို့ ခင်ဗျား တော့ တင်တင်ကူးကူးက ဖိတ်ထားရမှာပဲ' ဟု ပြောပြီးလျှင် ရွှေ စာလုံးနှင့် ရိုက်နှိပ်၍ထားသော ထိမ်းမြားမင်္ဂလာ ဖိတ်စာတစ်စောင် ကို မိမိ၏ အင်္ကျီအိတ်မှယူ၍ မောင်အုန်းမောင်ရှိရာ လှေဦးသို့ ပစ်ပေးလိုက်ရာ ၎င်းဖိတ်စာ၌ တပေါင်းလဆန်း ၃ ရက်နေ့တွင် ခင်မြကြီးနှင့် ဦးစက်ကွင်းတို့ ထိမ်းမြားလက်ထပ်မည့်အကြောင်းများ ပါရှိလေ၏။

မောင်အုန်းမောင်သည် ဖိတ်စာကိုဖတ်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စက္ကူရွက်ကို အံ့ကြိတ်ကာ ဆုတ်ပစ်လိုက်ပြီးနောက် အနီး၌ရှိသော မိမိ၏တက်ဖြင့် မောင်သက်နံ့အား ပစ်လိုက်ရာ မောင်သက်နံ့၏ နားရွက်ကိုထိမှန်သည်နှင့် သွေးတို့သည် တစ်စက်တစ်စက်ကျလျက် ရှိလေ၏။

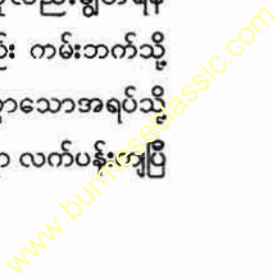

သို့ရာတွင် မောင်သက်နဲ့သည် မိမိ၏ဒဏ်ရာကို အနည်းငယ်မျှ ပမာဏမပြုဘဲ ပြောင်လှောင်သော အသံထားဖြင့် ဆက်လက်၍-
နဲ့။ 'သူများမယားကိုတော့ ကြာခိုပြီး ကိုယ့်ရည်းစား လူလုတော့ တယ်ပြီးစိတ်ဆိုးတတ်ပါကလားဗျ ကိုအုန်းမောင်'

အုန်း။ 'ခွေးမသား ပေါက်ဖော်၊ နင်ဘာစကားပြောတာလဲ'
ဟုပြော၍ ထိုင်ရာမှထပြီးလျှင် မောင်သက်နဲ့ရှိရာ လှေ၏ပဲ့သို့ ရောက်လာသည်တွင် မောင်သက်နဲ့သည် အသင့်ကြီးဖြုတ်၍ ထားသော မိမိဖိနပ်များကို လျင်မြန်စွာချွတ်ပြီးလျှင် လှေငယ်ကို စောင်း၍မှောက်လိုက်ပြီးနောက် ရေထဲသို့ခုန်ဆင်း၍ ကမ်းဘက်သို့ ကူးသွားလေ၏။

၎င်းလှေငယ်မှာ ပထမကတည်းက မောင်သက်နဲ့ စီမံထား သဖြင့် သစ်ရာအင်ကြင်းသား ဖြစ်သောကြောင့် ရေဝင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နစ်မြုပ်၍သွားလေ၏။

မောင်သက်နဲ့လည်း ကမ်းဘက်သို့ လျင်မြန်စွာ ကူးသွားပြီးလျှင် တမ်းသို့ရောက်ကာလ ကမ်းပေါ်မှ မျှော်ကြည့်လိုက်ရာ မောင်အုန်း မောင်မှာ ရေမကူးတတ်ကူးတတ်ဖြင့် ဖိနပ်ကိုလည်းချွတ်ရန် ထောက်နိုင်ဘဲ မြုပ်ချည်ပေါ်ချည်နှင့် တဖြည်းဖြည်း ကမ်းဘက်သို့ ထိတ်လာလေ၏။ ကမ်းနှင့် ၁၅ တောင်ခန့်မျှ ကွာသောအရပ်သို့ ရောက်လေလျှင် မောင်အုန်းမောင်မှာ အလွန်တရာ လက်ပန်းကျပြီ

ဖြစ်၍ အမျက်ကို သတိမရဘဲ 'ကယ်ပါ ဦးစက်ကွင်း၊ ကယ်ပါ' ဟု ဟစ်အော်လေရာ မောင်သက်နွဲ့လည်း မိမိ၏ မျက်မှန်ကြီးကို ရုတ်တရက်ချွတ်ပြီးနောက် ခါးကို ဆန့်ဆန့်ရပ်လျက် 'ဘယ်က ဦးစက်ကွင်းလဲ၊ ငါ့ကို သေသေချာချာကြည့်စမ်း' ဟု ပြောသည်တွင် မောင်အုန်းမောင်မှာ ရေထဲတွင် တွေဝေလျက်ရှိလေ၏။

ထိုအခါ မောင်သက်နွဲ့လည်း မိမိ၏ အင်္ကျီအိတ်၌ထည့်၍ ဆောင်ယူခဲ့သော မိမိ၏ ဆံပင်ထုံးကိုပြပြီးလျှင် 'ထိပ်ပြောင်လို့ မမှတ် မိဘူး ဟုတ်သလား၊ ဟောသည်မှာ ငါ့ဆံပင်' ဟု ပြောလေလျှင် မောင်အုန်းမောင်သည် မျက်လုံးများ ပြူး၍ ထွက်မတတ် မောင်သက်နွဲ့ကို စိုက်ငေးလျက်ကြည့်ပြီးလျှင် 'အမလေးဗျာ' ဟု အော်မြည်လျက် ရေအောက်သို့ တစ်ခါတည်း နစ်မြုပ်သွားလေ၏။

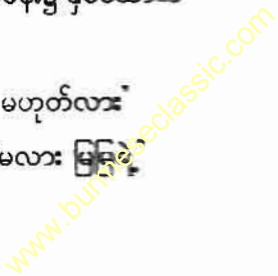
အခန်း ၈

တပေါင်းလဆန်း ၃ ရက်နေ့၌ မောင်သက်နွဲ့သည် ခင်မြကြီးနှင့် ဒုတိယအကြိမ် လက်ထပ်မင်္ဂလာဆောင်နှင့်ပြန်ရာ မြို့ပေါ်ရှိ ဂုဏ်သရေရှိ ကုန်သည်၊ ပွဲစား၊ သူဌေး၊ စက်ပိုင်မှစ၍ အစိုးရ အရာရှိကြီးတို့ကိုပါ ဖိတ်ကြားပြီးလျှင် ကောင်းမွန်ခမ်းနားစွာ ဧည့်ခံကျွေးမွေးလေ၏။

ထိုနေ့၌ နေ့ရောညပါ ပွဲလမ်းသဘင်တို့လည်း တခြံမြဲခြံတီးမှုတ်ကခုန်လျက်ရှိရာ ၎င်းည ကိုးနာရီကျော်အချိန်ခန့်တွင် အငြိမ်ငွေ့ရုပ်သေးပွဲတို့လည်း အိမ်ရှေ့မှ ခင်းကျင်းပြသလျက်ရှိစဉ် ခင်မြကြီးသည် မောင်သက်နွဲ့ကို မျက်ရိပ်ပြခေါ်ပြီးလျှင် အခန်း၌ နှစ်ယောက်တည်း ရှိကြသည့်ကာလ-

မြ။ 'ဦးစွက်ကွင်း၊ မြမြကို တကယ်စုံမက်တယ် မဟုတ်လား'

နွဲ့။ 'ဘယ်နှယ် မေးပါလိမ့်ဗျာ၊ မစုံမက်ဘဲ ရှိပါ့မလား မြမြဦး'

မြ။ ‘ဟိုတုန်းက ဦးစက်ကွင်းပြောတဲ့စကားကို မေ့ပြီလား’

နဲ့။ (မရိပ်မိယောင်ပြု၍) ‘ဘာစကားပါလိမ့်ဗျာ’

မြ။ ‘ကျွန်မ အခု ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ အဝတ်တန်ဆာများဟာ လက်ဆောင်မျှ ဖြစ်တယ်ဆို’

နဲ့။ ‘မှန်ပါတယ် မြရယ်’

မြ။ ‘လက်ထပ်တဲ့နေ့ကျတော့ ခန်းဝင်ပစ္စည်းအဖြစ်နဲ့ ပစ္စည်းရှိသမျှ မြမြကို အလုံးစုံအပ်နှင်းမယ်ဆို’

နဲ့။ ‘မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မြမြရယ်၊ သည်ကနေ့ ရှိသမျှစည်းစိမ်ကို အပ်ပါ့မယ်ဗျာ’

မြ။ ‘ဒါဖြင့် ခုအပ်ပါတော့လားရှင့်’ ဟု ပြော၍ ကြာမူပါပါနှင့် မောင်သက်နဲ့အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လေလျှင် မောင်သက်နဲ့သည် ရုတ်တရက် နောက်သို့ဆုတ်ခွာမည်ပြုပြီးမှ သတိရ၍ စိတ်ကိုချုပ်တည်းပြီးလျှင် ခင်မြကြီး၏လက်ကိုကိုင်လျက် ‘ကိုင်၊ ဒါဖြင့် လိုက်ခဲ့ပေတော့ မြမြရယ်’

မြ။ ‘ဘယ်ကျအောင် လိုက်ရမှာလဲရှင့်’

နဲ့။ ‘ပစ္စည်းက များလေတော့ ကိုယ်နဲ့အတူ မထားဝံ့ဘူးဗျ၊ မြှုပ်ပြီး ထားရတယ် မြမြရဲ့’

မြ။ ‘မြှုပ်တဲ့နေရာကို ကျွန်မလိုက်ရမယ်လား’

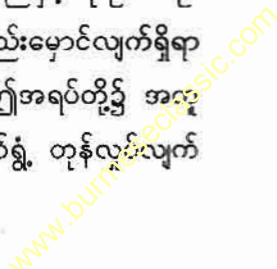
နဲ့။ ‘ဟုတ်တယ်’

မြ။ (လောဘဇောတပ်သဖြင့် ဝမ်းသာအားရနှင့်) 'ကိုင်း၊ ဒါဖြင့် သွားစို့' ဟု ပြောသဖြင့် ခင်မြကြီးနှင့် မောင်သက်နဲ့တို့သည် အစောင့် တို့အား သင့်လျော်အောင်ပြောခဲ့ပြီး မြင်းရထားတစ်စီးနှင့် အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။

မောင်သက်နဲ့ ညွှန်ကြားချက်အရ မြင်းရထားသည် ဂေါဝီန် ဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်ရောက်လေလျှင် မောင်သက်နဲ့သည် အသင့် ငှားရမ်းထားပြီးဖြစ်၍ စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိသော ငှက်လှေကလေး တစ်စင်းပေါ်သို့ တက်ကြပြီးသော် ငှက်သမားအား ပတ္တမြားစေတီ ဆိပ်ကမ်း သို့ စုန်ခတ်စေလေ၏။

ဆိပ်ကမ်းကိုရောက်လျှင် မောင်သက်နဲ့လည်း ငှက်သမားအား အခကိုပေး၍ စေလွှတ်လိုက်ရာ ခင်မြကြီးက ငှက်သမားအား စောင့်ဆိုင်း၍နေစေရန် ပြောသော်လည်း မောင်သက်နဲ့က ငှက် သမားတို့မှာ ဤဘက်ကမ်း၌ လိုသလောက် အလွယ်တကူရနိုင် ကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုပြီးလျှင် ခင်မြကြီး၏လက်ကို ကိုင်ဆွဲလျက် တောင်ပေါ်သို့ တက်ကြလေ၏။

ထိုအချိန်အခါ တပေါင်းလရာသီ ဖြစ်သည်နှင့် မိုးဦးလေဦး ဖြစ်သည့်အလျောက် ကောင်းကင်၌ မည်းမည်းမှောင်လျက်ရှိရာ ခင်မြကြီးသည် မိမိ၏ပထမယောက်ျားနှင့် ဤအရပ်တို့၌ အလှူ သွားလာခဲ့ဖူးသည်များကို သတိရ၍ ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်လျက်

‘လက်နှိပ် ဓာတ်မီးပါတယ်မဟုတ်လားရှင့်၊ မှောင်လိုက်တာ၊ ထွန်းပါတော့’

နံ့။ ‘မီးထွန်းလို့ မတော်သေးဘူး မြမြရဲ့၊ ပစ္စည်းမြှုပ်တဲ့အရပ်ကို သွားတဲ့အခါ လူမြင်မှာ စိုးရတယ်’

မြ။ ‘ကျွန်မဖြင့် လမ်းကိုတောင် ကောင်းကောင်း မမြင်ရဘူးရှင့်၊ မိုးမှောင်ကလဲ ကျလိုက်တာ လွန်လို့ပါလားရှင်’

နံ့။ ‘ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်လက်ကိုသာကိုင်ပြီး ရဲရဲလိုက်ခဲ့ပါ။ ဒီလမ်းတော့ ကျုပ်ဘယ်တော့မှ မမှားနိုင်ပါဘူး’

မြ။ ‘ပစ္စည်းယူနေကျဗိုလားရှင်’

နံ့။ ‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဆိုပါတော့’

မောင်သက်နဲ့သည် ခင်မြကြီး၏လက်ကိုကိုင်ကာ လမ်းပြလျက် တဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာကြသဖြင့် ချောင် နှစ်ချောင်သုံးချောင် ကျော်လွန်မိသောအခါ-

မြ။ ‘မရောက်သေးဘူးလား၊ ဝေးလှပါကကလားရှင်’

နံ့။ ‘ရောက်လုပါပြီဗျာ၊ ဟောဟိုရှေ့က ကွေ့ကလေးလွန်ရင် ရောက်တော့မှာပါပဲ’

မြ။ ‘ရှင်မှာ စိန်တွေအများကြီးလား’

နံ့။ ‘များပါသော်ကောဗျာ၊ မြမြ ဝတ်လို့တောင် နိုင်နိုင်မယ် မဟုတ်ပါဘူး’

မြ။ 'သည်လောက်ပဲလားရှင်'

နဲ့။ 'သည့်ထက်တောင် များပါသေးတယ်'

မြ။ 'ဒါထက် ကျွန်မဒီလမ်းကို ရောက်ဖူးသလိုလို ရှိပါတယ်'

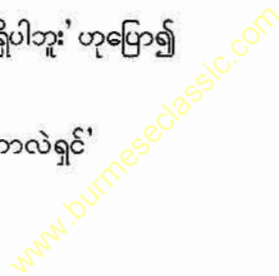
နဲ့။ 'ဟုတ်ကဲ့လား၊ ကိုင်း တစ်ခါဖြင့် ပြောရင်းဆိုရင်း ရောက်လာ ပါပြီဗျာ'ဟု ပြောလျက် မောင်သက်နဲ့သည် မိမိဆောင်ယူခဲ့သော သော့နှင့် ဂူတံခါးကိုဖွင့်ပြီးလျှင် ဂူတွင်းသို့ ခင်မြကြီးကိုခေါ်လေ၏။

ခင်မြကြီးလည်း ဂူကိုမြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဤဂူကို မိမိမြင်ဖူး သည် မှတ်ထင်၍ 'ကြောက်စရာကြီးရှင်၊ တော်ပါပြီ၊ ကျွန်မ မလိုက် ပါရစေနှင့်တော့' ဟုပြောရာ မောင်သက်နဲ့က 'ဘာကြောက်စရာရှိ သလဲ မြမြရယ်၊ ဝင်သာဝင်ခဲ့ပါ။ တစ်ယောက်တည်းမှ မဟုတ်ဘဲ' ဟုပြော၍ ခင်မြကြီး၏လက်ကို ဆွဲပြီးလျှင် ဂူတွင်းသို့သွင်းပြီးနောက် တံခါးကို သော့ခတ်၍ သော့ကိုအိတ်တွင်းသို့ ထည့်လိုက်လေ၏။

မြ။ 'မှောင်လိုက်တာရှင် မည်းလို့ပါကလား၊ ဟော မိုးတောင်ရွာလာ ပြီ' ဟု ပြောစဉ်ပင် လေကလေး တသုတ်သုတ်တိုက်လာ၍ မိုးတို့ သည် အဝေးမှ တခြံခြံခြံခြံပြီးလျှင် မိုးပေါက်တို့သည် တစ်ပေါက် နှစ်ပေါက်မျှ ကျစပြုလေ၏။

နဲ့။ 'လာသာလာပါ မြမြရဲ့၊ ဘာမှကြောက်စရာမရှိပါဘူး' ဟုပြော၍ လက်ကိုကျပ်တည်းစွာ ဆုပ်ကိုင်လေလျှင်-

မြ။ 'လက်ကို ဘယ်နှယ်ကြောင့် သိပ်ပြီးကိုင်ရတာလဲရှင်'

နံ့။ 'မြမြကြောက်မှာစိုးလို့ အားရှိအောင်လို့ပါဗျာ'

မြ။ 'မှောင်ကြီးထဲမှာ ဘာမှမမြင်ရပါကလားရှင်'

နံ့။ 'စိတ်ချပါ၊ မမှောင်စေဘူး၊ လင်းပါစေမယ်' ဟု ပြောပြီးလျှင် မောင်သက်နဲ့သည် မိမိယူဆောင်ခဲ့သော ဖယောင်းတိုင်များကို ညှိထွန်းစိုက်ထူလျက်ရှိရာ ဂူအပြင်၌ကား မိုးပေါက်တို့သည် တဖြည်းဖြည်း သည်း၍သည်း၍လာပြီးလျှင် လေလည်း ပြင်းထန်လျက် မိုးကြိုးတို့သည်လည်း အသံကျယ်စွာ ထစ်ချွန်း မြည်ဟိန်းလျက် ရှိလေ၏။

မြ။ 'ကြောက်စရာ ကောင်းလိုက်တာရှင်၊ ပြန်ဖို့တောင် ဘယ့်နှယ် လုပ်ပြီး ပြန်ရပါ့မယ်'

နံ့။ 'ပြန်ဖို့တော့ မပူပါနဲ့ မြမြရယ်၊ လွယ်လွယ်ကလေးပါ၊ ကျုပ်ကြည့်ပြီး စီမံပေးပါမယ်၊ ကိုင်း လာလာ၊ ထိုင်စမ်းပါဦး' ဟုပြောလျက် အပေါ်ရံမှ ထပ်၍ဝတ်ခဲ့သော မိမိ၏အင်္ကျီကိုခင်း၍ ခင်မြကြီးအား ထိုင်စေလေ၏။ ခင်မြကြီးလည်း အင်္ကျီပေါ်တွင် ထိုင်ပြီးနောက် ကြောက်ရွံ့သော အမူအရာနှင့် အရပ်လေးမျက်နှာကိုကြည့်လျက် 'ကိုင်း ပြပါတော့ရှင်၊ ရှင့်စိန်တွေကို ကျွန်မ ကြည့်ချင်လှပြီ'

နံ့။ 'ဖြည်းဖြည်းပေါ့မြမြရယ်၊ မိုးလဲရွာနေလို့ ပြန်နိုင်သေးမှာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒါထက် ကျုပ်တစ်ခု မေးစမ်းပါရစေ၊ မြမြက ကျုပ်ကို တကယ်စုံမက်ကဲ့လားဗျာ'

မြ။ ‘စုံမက်လို့ လင်မယားဖြစ်ကြပြီ မဟုတ်လားရှင့်’

နံ။ ‘ဟိုတုန်းကသေသွားတဲ့ မြမြရဲ့လင်ကြီးနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ဘယ်သူ့ကို စုံမက်ပါသလဲဗျာ’

မြ။ ‘ဘယ်တူမှာလဲရှင်၊ ရှင့်ကို သာပြီးစုံမက်တာပေါ့’

နံ။ ‘မောင်သက်နဲ့ကလည်း လူချောကလေးမဟုတ်လား’

မြ။ ‘ချောတာတော့ ချောပါရဲ့၊ သို့ပေမယ့် လူက တယ်ပြီး ထူတဲ့ အတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲရှင်၊ ကျွန်မက လူရုပ်ဘယ်လိုချောချော ထူပြီအပြီဆိုမှဖြင့် လားလားမှ မကြိုက်ဘူးရှင့်’

နံ။ ‘ဒါတော့ မှန်ပေတယ်၊ သို့သော် မြမြကို တယ်ပြီးဂရုစိုက်တယ်ဆို မဟုတ်လား’

မြ။ ‘ဘယ်လိုပဲ ဂရုစိုက်စိုက် လူပြိန်းလူအဆိုတာ ဘာမှမသိတတ်လို့ ဘာမှ ချစ်ခင်စရာ မရှိဘူးရှင့်’

နံ။ ‘ဒါလဲ မှန်ပေတယ်။ နို့ နေပါဦးဗျာ၊ မောင်အုန်းမောင်နှင့် ကျုပ်နဲ့ ကော ဘယ်သူ့သာပြီး စုံမက်ပါသလဲ’

မြ။ ‘ဘယ်နှယ်မေးတာလဲရှင်၊ ကျွန်မနဲ့ ကိုအုန်းမောင်နဲ့ ဘာဆိုင် လို့လဲ’

နံ။ ‘သူကပြောတော့ ချစ်ခင်ကြဖူးတယ်လို့ ပြောပါကလား’

မြ။ ‘အလကား ပလီပြီး သူများချစ်ခြင်းကို ဖျက်တာပါရှင်၊ မဟုတ်ပါဘူး’

www.burmeseclassic.com

နံ့။ 'ဒါထက် ပြောရဦးမယ်၊ မောင်အုန်းမောင် သေတာဟာလေ သူ့ဘာသာ ရေနစ်ပြီးသေတာ မဟုတ်ဘူး မြမြရဲ့၊ ကျုပ်က တမင် ဉာဏ်ဆင်ပြီး နှစ်သတ်လိုက်တာဗျ'

မြ။ 'ကောင်းပါလေရဲ့ရှင်၊ လူပလီ တစ်ယောက်တော့ သေတာပဲ ကောင်းတယ်'

နံ့။ 'မြမြ မသနားဘူးလား'

မြ။ 'သူများ အသရေကိုပျက်အောင် လုပ်ကြံပြီးပြောတဲ့ လူ တစ်ယောက်ကို ဘာသနားဖို့ရှိသလဲရှင်'

နံ့။ 'မှန်ပေတယ်ဗျာ၊ မှန်ပေတယ်။ ကိုင်းကိုင်း၊ မြုပ်ထားတဲ့စိန်တွေ သွားယူလိုက်ဦးမယ်၊ ခဏလောက် စောင့်နေရစ်ဦးနော်'

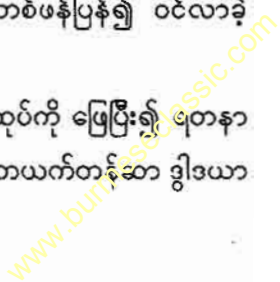
မြ။ 'ဘယ်လောက် ဝေးသေးသလဲရှင်'

နံ့။ 'ဒီအနားတင်ပါဗျ၊ တစ်မိနစ်မှ မကြာစေရပါဘူး'

မြ။ 'မြန်မြန်လာပါရှင်၊ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ကြောက်ပါတယ်'

နံ့။ 'မကြာစေရပါဘူးဗျ' ဟုပြော၍ မောင်သက်နဲ့သည် ယခင်က မိမိထွက်ခဲ့ဖူးသော အပေါက်ငယ်မှ လျှို့ထွက်၍ ထားသောပစ္စည်း တို့ကို ဖော်ယူခဲ့ပြီးနောက် အပေါက်မှ တစ်ဖန်ပြန်၍ ဝင်လာခဲ့ လေ၏။

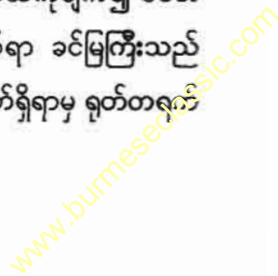
၎င်းနောက် မောင်သက်နဲ့လည်း အထုပ်ကို ဖြေပြီး၍ မှတနာ ခုနစ်ပါးတို့ဖြင့် မွမ်းမံခြယ်လှယ်ထားသော ဘယက်တန်ဆာ ဒွါဒယာ

မှစ၍ မင်းမြောက်တန်ဆာတို့ကို ပြသလေလျှင် ခင်မြကြီးလည်း
 ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်သော အမူအရာဖြင့် အဝတ်တန်ဆာတို့ကို
 ကောက်ယူ ဝတ်ဆင်လေရာ အဝတ်တန်ဆာတို့လည်း မီးရောင်နှင့်
 ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် အရောင်ထွက်လျက် ခင်မြကြီး၏ ဖြူစင်နုပါးသော
 အသားတို့နှင့် အလွန်ပင် ဟပ်လှသည်ဖြစ်၍ ခင်မြကြီးမှာ နတ်သမီး
 တမျှ လှပတင့်တယ်ခြင်း ရှိလေရကား မောင်သက်နွဲ့မှတစ်ပါး အခြား
 ယောက်ျားတို့မှာမူ ကာမဂုဏ်စိတ်တို့ဖြင့် ယိုဖိတ်လုဘနန်းပင်
 ရှိလောက်ပေ၏။

မောင်သက်နွဲ့မှာမူ ခင်မြကြီး၏ ပျိုမြစ်နုနယ် ရှုချင်ဖွယ်ရှိသော
 အဆင်းကိုကြည့်လျက် ဤလောက် ယုတ်မာ ညံ့ဖျင်းသော စိတ်
 သဘောသည် ဤမျှလောက် လှပ ပြေပြစ်သော ရုပ်သဏ္ဍာန်၌
 ကိန်းအောင်းလျက် ရှိနိုင်ဘိ၏တကားဟု အောက်မေ့လျက် ဦးခေါင်း
 ကို ရမ်းခါ၍ နေလေ၏။

မောင်သက်နွဲ့လည်း ခင်မြကြီးအား ပတ္တမြားကျောက်တို့ကို
 အားရအောင် ကြည့်ရှုချီးမွမ်းစေပြီးနောက် ဦးစက်ကွင်းဘဝနှင့်
 အာလုပ်သံပါပါ ပြောင်းလဲပြောဆိုနေသော အသံကိုဖျက်၍ မိမိ၏
 ငယ်မူအသံရင်းအတိုင်း 'မြမြ' ဟု ခေါ်လိုက်ရာ ခင်မြကြီးသည်
 ကျောက်သံပတ္တမြားတို့ကို ကိုင်တွယ်ချီးမွမ်းလျက်ရှိရာမှ ရုတ်တရက်
 ခော်ကြည့်၍

မြ။ 'လန့်လိုက်တာရှင်'

နွဲ့။ 'ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ'

မြ။ 'ရှင့်အသံက ဘယ်သူ့အသံနဲ့ တူသလိုလို'

နွဲ့။ 'ဘယ်သူ့အသံနဲ့ တူလို့လဲဗျာ'

မြ။ 'ကိုသက်နဲ့ရဲ့အသံနှင့် တူသလိုလို'

နွဲ့။ 'ကိုသက်နဲ့သေတုန်းက ဘယ်မှာသေသလဲ'

မြ။ 'ကြောက်စရာကြီးရှင်၊ မမေးပါနဲ့'

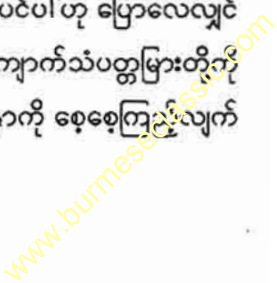
နွဲ့။ 'ဘာကြောက်ဖို့ရှိသလဲ မြမြရဲ့၊ ဟောဒါကိုကြည့်စမ်း၊ ဘာလဲ'ဟု ပြော၍ မိမိ၏အင်္ကျီအိတ်မှ ဆံပင်အထုံးကိုထုတ်ယူပြီးလျှင် ခင်မြကြီး ၏အနီးသို့ ပစ်ချလိုက်ရာ-

မြ။ 'အောင်မယ်လေးတော်တို့၊ ဘယ်နှယ်လုပ်တာလဲ၊ လန့်လိုက် တာရှင်'

နွဲ့။ 'ဆံပင်ကို သေသေချာချာ ကြည့်စမ်းပါ မြမြရဲ့'

မြ။ 'ဘယ်က လူသေဆံပင်များ ဖြတ်ယူလာတာလဲရှင်၊ မကြည့်ဝံ့ ပါဘူး'

နွဲ့။ 'လူသေဆံပင်မဟုတ်ပါဘူးဗျ၊ ကျုပ်ဆံပင်ပါ'ဟု ပြောလေလျှင် ခင်မြကြီးသည် မိမိဆုပ်ကိုင်ထားသော ကျောက်သံပတ္တမြားတို့ကို လွှတ်၍ချပြီးနောက် မောင်သက်နဲ့၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လျက် ရှိရာ-

နံ။ 'ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ဘယ်သူနဲ့တူသလဲ'

မြ။ (အနည်းငယ် သင်္ကာမကင်း ရှိသော်လည်း မဟုတ်နိုင်) ဟု အောက်မေ့၍ 'လူတစ်ဖက်သားကို ထိတ်လန့်အောင် မလုပ်စမ်း ပါနဲ့ရှင်၊ သွားကြပါစို့'

နံ။ 'မိုးတွေရွာနေတာ ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး သွားမလဲ'

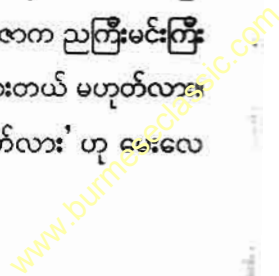
မြ။ 'မိုးရွာလို့ စိုချင်စိုရှင်၊ ကျွန်မ ကြောက်ပါတယ်၊ သွားကြပါစို့'

နံ။ 'ဖြည်းဖြည်းပေါ့ မြမြရယ်၊ အရင်မလိုပါနဲ့၊ မောင်သက်နဲ့ သေတုန်းက မြမြတို့ကိုယ်တိုင် လိုက်ပြီးသင်္ဂြိုဟ်သေးသလား'

မြ။ 'ဘယ့်နှယ်ဟာတွေ လျှောက်ပြီးမေးနေပါလိမ့်မယ်ရှင်၊ ကြောက် ပါတယ်ဆိုမှ ကြောက်စရာချည်း မေးနေတယ်'

နံ။ 'မောင်သက်နဲ့ဟာ သေတာ အမှန်ပဲလား' ဟု မေးလာလျှင် ခင်မြကြီးသည် ရှေးကထက် တိုးတက် မသင်္ကာသည်ဖြစ်၍ မောင်သက်နဲ့၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ကြက်သေသေလျက် ရှိနေစဉ်-

နံ။ 'မောင်သက်နဲ့ဟာ ဝမ်းရောဂါနဲ့ သေရှာတယ် မဟုတ်လား။ သည်တော့ မြမြတို့က အလောင်းကို သုဘရာဇာလက်အပ်ပြီး ပြန်ပြေးကြတယ်မဟုတ်လား။ ဒီတော့ သုဘရာဇာက ညကြီးမင်းကြီး ဖြစ်လို့ မသင်္ဂြိုဟ်သေးဘဲ ဂူတစ်ခုထဲသွင်းပြီးထားတယ် မဟုတ်လား။ ဧရာဝတီရောက်အောင် မြမြလိုက်ပို့သေးတယ် မဟုတ်လား' ဟု မေးလေ

လျှင် ခင်မြကြီးလည်း နှုတ်ဖြင့်ပြောဆိုခြင်းငှာ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍
ဦးဒေါင်းကို ညိတ်၍ပြရာ မောင်သက်နဲ့လည်း ဆက်လက်၍-

နဲ့ 'မောင်သက်နဲ့အလောင်းကို သွင်းထားတဲ့ဂူဟာ ဒီဂူနဲ့မတူဘူး
လား။ ကြည့်စမ်း၊ တူတယ်ဟုတ်စ၊ တူရုံဘယ်ကမှာလဲ မြမြရယ်၊
ဒီဂူမှဒီဂူအစစ်ပေါ့၊ ကိုင်း လာလာ၊ မယုံရင် ပြဦးမယ်' ဟုပြော၍
မောင်သက်နဲ့သည် ခင်မြကြီး၏လက်ကို ကိုင်ဆွဲပြီးလျှင် ဂူတစ်ခု
သောထောင့်သို့ ခေါ်သွား၍ ခေါင်းပျက်နှင့်တူသော အရာဝတ္ထု
တစ်ခုကို ခင်မြကြီးအား ပြပြီးလျှင် 'ကြည့်စမ်း၊ ဒီဟာဘာကြီးလဲ၊
ခေါင်းပျက်ကြီး မဟုတ်ဘူးလား၊ ခေါင်းထဲကအလောင်းကော ဘယ်
ရောက်သွားသလဲ' ဟု မေးလေလျှင် ခင်မြကြီးမှာ ကြောက်အားကြီး
လှသည်ဖြစ်၍ မျက်လုံးများပြူးလျက် မတုန်မလှုပ်ဘဲ ရှိနေလေ၏။

ထိုခဏ၌ မိုးကြိုးသည်လည်း အထူးသဖြင့် ကျယ်လောင်သော
အသံဖြင့် ကောင်းကင်မှ ခြိမ်းမြည်ထစ်ချုန်းလျက် မိုးပေါက်တို့
သည်လည်း တအုန်းအုန်းသည်လျက်ရှိရာ လေပြင်းသည်လည်း
တစ်ချက်တစ်ချက်၌ ဂူတွင်းသို့ရောက်အောင် တိုးဝှေ့သည်ဖြစ်၍
မီးတောက်တို့သည် ထိုမှဤမှ ယိမ်းယိုင်လျက်ရှိနေစဉ် မောင်သက်နဲ့
နှင့် ခင်မြကြီးတို့၏ အရိပ်သည်လည်း လှုပ်ရှားယိမ်းယိုင်လျက် ရှိလေ
ကုန်၏။

ထို့နောက် မောင်သက်နွဲ့က ဆက်လက်၍

‘အလောင်းဘယ်ရောက်သွားသလဲ သိရဲ့လား၊ အလောင်းဟာ သေရာက ပြန်ပြီး ရှင်လာခဲ့ပြန်တယ်။ အခု ဘယ်ရောက်နေသလဲ သိရဲ့လား၊ ငါ့ကို သေသေချာချာကြည့်စမ်း’ ဟု ပြောပြီးလျှင် မောင်သက်နွဲ့သည် မိမိ၏ မျက်မှန်အမဲကြီးကို ချွတ်ပြီးနောက် ခါးကိုမတ်မတ်ရပ်လျက် ခင်မြကြီး၏ရှေ့၌ လက်ပိုက်ကာ ရပ်လိုက် လေလျှင် ခင်မြကြီးလည်း မောင်သက်နွဲ့အား စိုက်ကြည့်နေရာမှ ‘ကယ်တော်မူကြပါ အမေတို့’ ဟု အော်ပြီးလျှင် နစ်မြော၍ သွားလေ ၏။

မောင်သက်နွဲ့လည်း အသင့်ဆောင်ယူလာခဲ့သော နှာဘူးကို ခင်မြကြီး၏နှာခေါင်း၌ တေ့လေသော် ခင်မြကြီးသည် သတိရလာ လေ၏။ ချက်ချင်းပင် လူးလဲကာထ၍ လက်အုပ်ချီပြီးလျှင်- မြ။ ‘ချမ်းသာပေးပါ ကိုသက်နွဲ့၊ ကျွန်မကို ချမ်းသာပေးပါ’ ဟု တောင်းပန်လေ၏။

မောင်သက်နွဲ့လည်း မတုန်မလှုပ်သော အမူအရာဖြင့် ခင်မြကြီး အား လက်ပိုက်ကာ ကြည့်ပြီးနောက် ‘ချမ်းသာပေးဖို့ အကွက်ရှိရင် လဲ ချမ်းသာပေးရမှာပေါ့ ခင်မြကြီးရယ်။ ကိုင်း ကိုင်း၊ ဘယ်အချက် မှာ ဘယ်လိုဆိုးသော်လဲ ဘယ်အချက်မှာဖြင့် ကောင်းပါသေးရဲ့လို့ တစ်ချက်တစ်လေ ငါ့ကိုဖော်ပြစမ်း’

မေးပါသော်လည်း ခင်မြကြီးသည် ဆိတ်ဆိတ်သာရှိနေသဖြင့်
မောင်သက်နွဲ့လည်း ဆက်လက်၍-

‘ကိုင်း ကိုင်း၊ မင်းက သတိမရလို့ရှိမှ ငါက ဖော်ပေးရတာ
ပေါ့လေ။ ငါသေပြီမှတ်တော့ ငါ့ဈာပနကိစ္စကို ဝတ္တရားရှိသည့်
အတိုင်း ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါရဲ့လား’

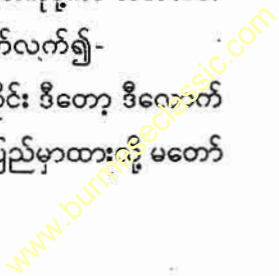
မြ။ ‘မဆောင်ရွက်မိပါဘူး ကိုသက်နွဲ့’

နွဲ့။ ‘ငါ အသက်ရှင်စဉ်ကကော ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေခဲ့ရဲ့လား၊
နင်မနေဘူး ငါသိတယ်။ သွားလေသူ မောင်အုန်းမောင်နဲ့ လော်လီ
ကြတယ် မဟုတ်လား’

မြ။ ‘ဟုတ်ပါတယ်’

နွဲ့။ ‘ငါသေပြီးနောက် အကလေးကို ဖတဆိုးကလေးရယ်လို့ ရှေးက
ထက်ပိုပြီး ဂရုစိုက်ရမယ့်အစား နင်ကပစ်ထားလို့ ငါ့သားကလေး
သေရတယ်မဟုတ်ဘူးလား။ ငါအင်မတန်ချစ်တဲ့ ခွေးကြီးကိုလဲ
နင့်လင်ငယ်သတ်ပစ်လို့ သေရရှာတယ် မဟုတ်လား၊ ဘာတစ်ကွက်
များ နင်ကောင်းတာရှိသေးသလဲ၊ ပြောစမ်းငါ့ကို’ ဟု မေးလေလျှင်
ခင်မြကြီးလည်း မည်သို့မျှ မပြောနိုင်ဘဲ ဦးခေါင်းကိုငုံ့ကာ ဆိတ်ဆိတ်
သာလျှင် ရှိနေသဖြင့် မောင်သက်နွဲ့က ဆက်လက်၍-

နွဲ့။ ‘ဘာမှ နင်ပြန်မပြောနိုင်ဘူး ဟုတ်စ။ ကိုင်း ဒီတော့ ဒီလောက်
ယုတ်မာဆိုးဝါးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လူ့ပြည်မှာထားလို့ မတော်

ဘူး။ ကိုင်း ကိုင်း ခင်မြကြီး၊ နင်တစ်သက်လုံး ယုတ်မာဆိုးဝါးနေခဲ့
သော်လည်း သေခါနီးကျမှ သတိများရတယ်လို့ဆိုရအောင် ဘုရား
များ ရှိခိုးပေးတော့' ဟု ပြောပြီးလျှင် မောင်သက်နဲ့သည် အင်္ကျီ
အိတ်မှ ဓားမြောင်ကိုထုတ်၍ ချွတ်လိုက်လေရာ ခင်မြကြီးလည်း
ကြမ်းပေါ်၌ အလျားမှောက်ကာ 'ချမ်းသာပေးပါ ကိုသက်နဲ့' ဟု
လက်အုပ်ချီလျက် တောင်းပန်လေ၏။

နဲ့။ 'နင့်ကို ချမ်းသာပေးထိုက်တဲ့ အချက်တစ်ခုလောက် ငါ့ကို
ပြောပြစမ်း'

မြ။ 'မပြနိုင်ပါဘူး ကိုသက်နဲ့ရဲ့၊ တစ်သက်ပတ်လုံး ကျွန်မမိတ်မဲ
ခဲ့မိပါတယ်။ သို့သော်လည်း ယခုလိုပုံနဲ့ ကျွန်မ ဘဝကူးရမယ်ဆိုရင်
ကောင်းရာဘဝကို ကျွန်မရောက်နိုင်ဖို့ မရှိပါဘူးရှင်၊ ရှိကြီးခိုးပါရဲ့၊
ကျွန်မကို ချမ်းသာပေးတော်မူပါရှင်၊ နောင်ကိုလဲ ကျွန်မ ကောင်း
ကောင်းမွန်မွန် နေထိုင်ပါတော့မယ်ရှင်'

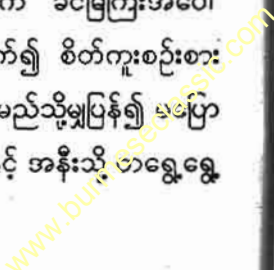
နဲ့။ 'နင့်ကို ချမ်းသာပေးရင် နင်လူတကာလိုက်ပြီးတော့ အပူတိုက်
ဦးမယ် ငါသိတယ်'

မြ။ 'အပူမတိုက်ပါဘူးရှင်၊ လူဝတ်နဲ့လဲ ကျွန်မ မနေလိုတော့ပါ
ဘူးရှင်၊ ဒီဖက်ကမ်းမှာပဲ ကျွန်မ အဝတ်လဲပြီး သီလရှင်အဖြစ်နဲ့
အနိုးထုတ်ပါရစေတော့ရှင်'

နံ။ 'တန်ပါ ခင်မြကြီးရယ်၊ နင်ရောက်သွားရင် ဘုန်းကြီးတွေ၊ သီလရှင်တွေ အကုန်ပျက်စီးကုန်ဦးမယ်။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ နင့်ကိုငါ ချမ်းသာမပေးနိုင်ဘူး။ ကိုင်း ကိုင်း၊ စကားမရှည်နဲ့၊ ဘုရားကိုသာ ကန်တော့ပေတော့'

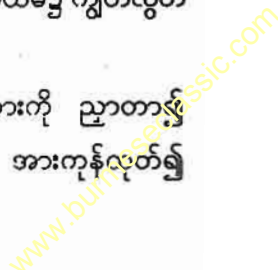
မြ။ 'ဒီတစ်ခါ ချမ်းသာပေးပါဦး ကိုသက်နဲ့ရှင်၊ ကျွန်မကို ယခု မချစ်သော်လည်း ဟိုအရင် ရခါစအခါက ကျွန်မတို့ လင်မယား ချစ်ချစ်ခင်ခင် ကြင်ကြင်နာနာ နေခဲ့ဖူးကြတဲ့ အဖြစ်တွေများ အောက်မေ့ပြီး ကျွန်မကို ချမ်းသာပေးတော်မူပါရှင်။ နောက်နောင် ကိုလဲ ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မဖောက်ပြား မမိုက်မဲတော့ပါဘူး ကိုသက်နဲ့ရှင်။ တကယ်လို့ ကိုသက်နဲ့ သတ်ချင်လို့ရှိရင် သီလရှင် အဝတ်နဲ့ ၁ နှစ်တန်သည် ၂ နှစ်တန်သည်ဝတ်ပြီး ကုသိုလ်ကောင်းမှု များ ဆည်းပူးအားထုတ်ပြီးမှ ကိုသက်နဲ့ သတ်ချင်လို့ရှိရင် ရဲရဲကြီး ကျွန်မအသေခံပါ့မယ်ရှင်' ဟု ပြောလေလျှင်-

မောင်သက်နဲ့မှာ ခင်မြကြီးပြောသော စကားအဆုံးတို့ကို မကြားဘဲ လင်နှင့်မယား ချစ်စခင်စအခါက နေထိုင်ကြသည့် အဖြစ်များကို စိတ်၌ ပေါ်လာပြီးလျှင် မျက်စိကိုမှိတ်လျက် ခင်မြကြီးအပေါ် ကရုဏာစိတ်တို့သည် အတန်ငယ်ပေါ်ပေါက်၍ စိတ်ကူးစဉ်းစားလျက်ရှိနေရာ ခင်မြကြီးလည်း မောင်သက်နဲ့ မည်သို့မျှပြန်၍ မပြောဘဲ မျက်စိကိုမှိတ်လျက်ရှိသည်ကို မြင်သည်နှင့် အနီးသို့ ဝါရွေ့ရွေ့

သွားပြီးလျှင် မောင်သက်နွဲ့၏လက်မှ လွတ်၍ ကျမတတ်ရှိသော
 ဓားမြှောင်ကို ရုတ်တရက် လုယူပြီးနောက် ထိုင်ရာမှထပြီးလျှင်
 'နင်သေပေတော့' ဟု ကြိမ်းဝါးလျက် ဓားမြှောင်နှင့် ရင်ဝကိုချိန်လေ
 ၏။ ထိုခဏ၌ မောင်သက်နွဲ့လည်း သတိရပြီးလျှင် ဓားမြှောင်နှင့်
 ထိုးလိုက်သောလက်ကို လက်ကောက်ဝတ်မှ ဆုပ်ဖမ်းလျက် လက်ကို
 လိမ်ညစ်ကာ ဓားမြှောင်ကို လုလေ၏။ ခင်မြကြီးလည်း မိမိအား
 ကျပ်တည်းစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသောလက်ကို အတင်းရုန်းဖယ်လေရာ
 ဂူတွင်း၌ နှစ်ယောက်သားတို့သည် ထွေးလုံးရစ်ပတ် ဖြစ်ပြီးလျှင်
 တစ်ခဏမျှကြာလျှင် မောင်သက်နွဲ့၏ လက်တွင်းသို့ ဓားမြှောင်
 ရောက်တော့မလိုလို၊ နောက်တစ်ခဏတွင် ခင်မြကြီးသည် မောင်
 သက်နွဲ့၏ လက်တွင်းမှ လွတ်တော့မလိုလို အကြိတ်အနယ် သူ့ထက်
 ငါ လုယက်ကာရှိနေကြလေ၏။ ထိုသို့ လုယက်ကြရာ၌ ယောက်ျား
 နှင့်မိန်းမဖြစ်၍ အားခြင်းမတူမျှကြသော်လည်း ခင်မြကြီးမှာ မိမိ
 သေမည့်ဘေးကို အလွန်တရာ ကြောက်ရွံ့လှသဖြင့် သွေးဇူး
 သွေးတန်းနှင့် ကမန်းကတန်း ရုန်းဖယ်ညစ်လိမ်လျက် ရှိလေရကား
 နှစ်ယောက်သုံးယောက်အားနှင့် ပြည့်စုံပြီးလျှင် ပထမ၌ ကျွတ်လွတ်
 ညော်ကဲ့သို့ပင် ရှိနေလေ၏။

သို့ရာတွင် မောင်သက်နွဲ့လည်း မိန်းမသားကို ညှာတာ၍
 ဖြစ်ည့်နေရာ မဟုတ်သည်နှင့် အစွမ်းရှိသမျှ အားကုန်လုတ်၍

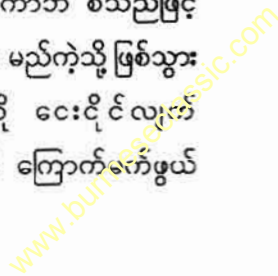
လက်ကို စိစိပါအောင် ဆုပ်ညှစ်ညှစ်ပြီးလျှင် အခြားလက်တစ်ဖက်နှင့် ဓားမြှောင်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ချောင်းတို့ကို ဖြေယူရာ ခင်မြကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း အားကုန်ပြီးလျှင် ဓားမြှောင်သည် မောင်သက်နံ၏လက်သို့ ရောက်သွားလေ၏။

ထိုအခါ ခင်မြကြီးသည် ဓားမြှောင်ကို လွှတ်ခဲ့၍ အပေါက် ရှိရာသို့ ပြေးသွားပြီးလျှင် သံတိုင်တို့ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော တံခါးကို လက်ဖြင့်ကိုင်လှုပ်လေရာ တံခါးသည် လှုပ်ရုံမျှသာလျှင် လှုပ်ရှား လျက် သော့မှာမူ မပွင့်နိုင်ဘဲရှိလေ၏။ ၎င်းနောက် ခင်မြကြီးလည်း မောင်သက်နံကို ရှောင်ကွင်းပြီးနောက် ယခင်က မောင်သက်နံ ထွက်သွားဖူးသော အပေါက်ငယ်သို့ ပြေးသွားပြန်၍ ၎င်းအပေါက်မှ ငုံ့လျှိုး၍ ထွက်မည်ပြုလေရာ မောင်သက်နံက ခြေနှစ်ချောင်းကို ကိုင်ကာ ဆွဲထားသည်နှင့် မထွက်နိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။ ၎င်းနောက် မောင်သက်နံသည် ခင်မြကြီးကို အပေါက်မှ ဆွဲနှုတ်ပြီးနောက် အပေါက်ကို ကျောခိုင်းလျက် ခင်မြကြီး၏ အမူအရာကို လက်ပိုက် ကြည့်နေပြန်ရာ မိုးတို့သည် သည်းထန်စွာရွာသွန်းလျက် မိုးချုန်းသံတို့ သည်လည်း နားကွဲမတတ် ဒလစပ် ထစ်ချုန်းပြီးလျှင် လျှပ်စစ် ရောင်တို့သည်လည်း ဂူတွင်းသို့ပင် ဝင်းကနဲ ဝင်းကနဲ ဝင်လာလျက် ရှိလေ၏။

ခင်မြကြီးလည်း မောင်သက်နဲ့အနီးမှ ထွက်ပြေးလာခဲ့၍ ဂူသို့ တစ်ဖန်ပြန်လာပြီးလျှင် တံခါးကို အားကုန်တွန်းလျက် အပြင်သို့ မျက်နှာလှည့်၍ အသံကုန် ဟစ်အော်လေရာ မိုးချုန်းသံတို့သည် ပြင်းထန်လှသည်ဖြစ်သောကြောင့် ခင်မြကြီး၏အသံမှာ မပေါက် ရောက်နိုင်ဘဲ ရှိနေခဲ့လေ၏။ ခင်မြကြီးသည် တံခါးပေါက်ကို အစွမ်းကုန် တွန်းနှံ့၍ ဖွင့်ပါသော်လည်း မရနိုင်ဘဲ အတန်ကြာ အောင် ကြိုးစား အားထုတ်ခဲ့ပြီးလျှင် မောင်သက်နဲ့ ရှိရာသို့ ရုတ်တရက်လှည့်၍ 'ဟီ၊ ဟီ၊ ဟီ၊ ဟီ' ဟု အသံကျယ်စွာ ရယ်မောလေ၏။

ထိုအခါ မောင်သက်နဲ့သည်လည်း ခင်မြကြီး၏ ထူးဆန်းသော အမူအရာကို နားမလည်နိုင်သည်နှင့် ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကိုယူ၍ ခင်မြကြီး၏မျက်နှာကို သေချာစွာကြည့်ရှုရာ ခင်မြကြီး၏ မျက်လုံးကို မြင်သည်နှင့် အကြောက်ကြီးကြောက်သဖြင့် ရူးသွပ်၍ သွားသည်ကို သိရှိရလေ၏။

ခင်မြကြီးလည်း တံခါးပေါက်မှ ဆုတ်ခွာလာခဲ့၍ ပတ္တမြား ကျောက်တို့ကို မြင်ရသည်နှင့် 'ကော်ဘီဟေ့ ကော်ဘီ' စသည်ဖြင့် ရယ်မောပြောဆိုလျက်ရှိနေစဉ် မောင်သက်နဲ့မှာ မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွား သည်မသိဘဲ ခင်မြကြီး၏ အမူအရာကို ငေးငိုင်းလျက် ကြည့်နေစဉ်တွင် အထူးသဖြင့် ကျယ်လောင် ကြောက်မက်ဖွယ်

ကောင်းလှသော အသံကြီးတစ်ခုကို ကြားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
 ရဲရဲနီသော မီးလုံးတစ်ခုသည် ဂူတွင်းသို့ ဝင်လာသည်ဟု မှတ်ထင်
 ချပြီးနောက် နားကွဲလောက်အောင် မြည်ခြိမ်းဟည်းပြီးလျှင် အရပ်
 လေးမျက်နှာ ကျောက်ခဲတို့သည် ဖရိုဖရဲ ပြိုကြဲလျက်ရှိပြီးနောက်
 တစ်ခါတည်း မှောင်ကျ၍ သွားလေ၏။ နောက် တစ်ခဏ၌
 မောင်သက်နံ့သည် ယမ်းစော်နံ့သည်ဟု အောက်မေ့ပြီးနောက်
 နစ်မြော၍ သွားလေ၏။

သတိရသဖြင့် မျက်လုံးကိုဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်သည့်အခါ
 မောင်သက်နံ့မှာ ရင်ဘတ်သို့တိုင်အောင် ကျောက်ခဲတို့ဖြင့် ဖုံးအုပ်
 နစ်မြုပ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရှိလေရကား မိမိ၏အဖြစ်အပျက်ကို
 ပြန်လှန်တွေးတော ဆင်ခြင်မိသည်တွင် ဂူကြီးသည် မိုးကြိုးပစ်သဖြင့်
 ပြိုပျက်၍ သွားကြောင်းကို တွေ့ရှိရလေ၏။ ၎င်းနောက် မောင်သက်နံ့
 သည် ကျောက်ခဲများကို လက်ဖြင့်ဖယ်ပစ်ပြီးနောက် လွတ်မြောက်
 ခြင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဂူ၏အခြေအနေကို ဆင်ခြင်စဉ်းစားသည်
 တွင် ကျောက်သံပတ္တမြားတို့နှင့်တကွ ခင်မြကြီး၏အလောင်းတို့သည်
 ကျောက်တုံးကျောက်ခဲတို့၏အောက်၌ နစ်မြုပ်ဖုံးဖိလျက် ရှိနေကြ
 ကြောင်းများကိုသာ တွေ့ရှိရလေတော့၏။

အခန်း ၉

ဘုန်းတော်ကြီးလည်း အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်တို့ကို ဖွင့်ဟမိန့်ဆို တော်မူပြီးလျှင် 'အဲဒီတော့ မာတုကာမဆိုရင် ဘုန်းကြီးမှာတော့ ဝေးဝေးကရှောင်ရတော့တာပဲ ဒကာကြီး။ လူ့ဘုံလဲမကောင်းဘူး၊ နတ်ပြည်မှာလဲ သူတို့နဲ့မကင်းဘူး၊ အထီး အမ မရှိတဲ့ ဗြဟ္မာ့ပြည် များဖြင့် နေဖို့များကောင်းမလား မသိပါဘူး ဒကာကြီး' ဟု မိန့်တော် မူလျှင် ကျွန်တော့်မှာ အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်တို့သည်ကား ဘုန်းတော်ကြီး၌ သုတမဟုတ် ဒိဋ္ဌဖြစ်သည်ကို တွေးမိလျက် အံ့ဩ စွာနှင့် ဝတ်ချခဲ့ပြီးလျှင် ကျောင်းပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ရလေ၏။

အထက်ပါ အကြောင်းအရာတို့မှာ ဘုန်းတော်ကြီး သက်တော် ထင်ရှားရှိစဉ်အခါ မည်မျှပင် အံ့ဩဖွယ် ကောင်းသော်လည်း ထုတ်ဖော်ရေးသားခြင်းငှာလည်းကောင်း၊ သူတစ်ထူးအား ပြောကြား ခြင်းငှာ လည်းကောင်း ခွင့်ပြုတော်မမူဘဲ ရှိလေရာ ယခုမှာမူ

www.burmeseclassic.com

၉၄

ရွှေဥဒေါင်း

ဘုန်းတော်ကြီး ပျံလွန်တော်မူပြီဖြစ်၍ လူအများတို့ ကြားသိရ၍
သတိသံဝေဂရခြင်းငှာ ထုတ်ဖော်ရေးသားရခြင်း ဖြစ်ပါပေသတည်း။

ရွှေဥဒေါင်း

